

Prețul celebrității

*Catherine
Clark*

Loveswept

Loveswept

Catherine Clark

Prețul celebrității

Celebrity by Catherine Clark

© copyright 1994 by
Catherine Clark

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Catherine Clark

Prețul celebrității

Editura MIRON

București

ISBN 973-95056-9-7

1

Bună ziua. Aici Megan Patterson, care vă transmite în direct din Colorado.

Cred că din totdeauna am vrut să-mi fac o carieră la televiziune, din clipa în care m-am văzut la un jurnal de știri, când aveam opt ani. Președintele venise într-o vizită la Denver, iar eu, din întâmplare, mă aflam pe fundalul uneia dintre secvențe. În momentul acela, fluturam un steguleț și arătam cam prostuță, în realitate, dar faptul că m-am văzut pe ecran a produs o impresie puternică.

nică asupra mea. Săptămîni în şir, după aceea, mă plimbam prin casă, ţinînd o lingură de lemn drept microfon, intervievînd-o pe mama. Apoi m-am rugat de părintii mei să-mi ia o cameră video şi, cînd în cele din urmă mi-au dat una de Crăciun, cînd aveam nouă ani, am făcut un documentar despre viaţa pisicii mele.

Dar, ceea ce m-a împins, cu adevărat, să-mi încep propria emisiune la televiziune a fost un articol, pe care l-am citit într-o revistă, despre tineri, ca fiind apatici. Autorul pretindea că adolescenţilor nu le pasă de nimic altceva decît de ei înşişi şi că viitorul lumii părea „în cel mai bun caz sumbru” dacă această apatie continua. După ce-am citit articolul, m-am așezat şi i-am scris o scrisoare redactorului, spunînd că nu sînt absolut deloc de acord cu punctul de vedere al autorului. Apoi am început să mă gîndesc la faptul că adolescenţii *au*, cu adevărat, lucruri importante de spus, dar nu au un loc anume unde să le poată spune. Din moment ce nu putem vota, nu sîntem înscrişi pe listele electorale şi nimeni nu ştie cu adevărat ce gîndim. M-am hotărît că e timpul să fac ceva ca părerile noastre să fie auzite – dacă nu de către adulţi, atunci măcar de către alţi adolescenţi. Ne-am putea aduna şi discuta toate acele probleme despre care oamenii cre-

Prețul celebrității

deau că nouă nu ne pasă.

Așa că am sunat la compania de televiziune prin cablu din orasul meu și am aflat ceea ce trebuia să fac, astfel încît să-mi realizez propria emisiune la televiziune. Părea destul de ușor – trebuia să închiriez echipamentul de filmare și să fac niște cursuri, ca să învăț cum să-l folosesc, dar nu va trebui să plătesc timpul de emisie. Aveau multe spații libere de emisie pentru accesul publicului și au spus că ar trebui să vin, luni, și să vorbesc cu directorul. Ei nu credeau că e ceva ciudat ca o adolescentă să dorească să-și realizeze propria emisiune. Aparent, ei nu auziseră de apatia adolescenților.

Părinții mei știau că intenționez să studiez profesiunea de reporter de TV, cînd o să merg la colegiu, și că făceam tot ce puteam ca să mă pregătesc: citind biografiile reporterilor de la televiziune, scriind editoriale pentru ziarul din liceul nostru și așa mai departe. Așa că, atunci cînd le-am spus despre ultima mea inițiativă jurnalistică, într-o sîmbătă după-amiază, în februarie, am fost puțin surprinsă de reacția lor.

– Ce?

Mama s-a întors cu fața la mine, de la biroul ei. Ea lucrează acasă, ocupîndu-se de propriile ei afaceri în domeniul decorațiunilor interioare.

Catherine Clark

– Nu vorbești serios, Megan, nu?

Tatăl meu mă privi de parcă doar ce-i spuseseam că vreau să merg la colegiu, în Antarctica.

– Bineînțeles că vorbesc serios, am zis eu. V-am spus că mă gîndesc la asta și acum vreau s-o fac.

– Dar am crezut că doar te gîndești la asta, a spus mama. Și banii ? Nu costă mult să ai propria ta emisiune prin cablu?

Cine putea să ridice problemele practice, dacă nu mama. Prietena mea, Becky, îi spune „linia de urgență a spiritului practic de douăzeci și patru de ore”.

– Sau intenționezi să-ți găsești sponsori? Întrebă tata. Poate ai putea obține una dintre marile companii de răcoritoare să prezinte niște reclame.

– Tată, haide. Fac această emisiune, ca să vorbesc despre problemele serioase ale adolescenților. Nu vreau să-mi fac probleme despre ce gîndesc sponsorii.

În ultima vreme, auzisem multe lucruri despre cei de la publicitate, care renunțau la emisiunile de televiziune, ce deveneau prea polemice, sau care se ocupau despre probleme care nu le plăceau. N-aveam de gînd să las nău știu ce companie să mă oprească din a fi polemică. Adică, dacă nu poți vorbi despre probleme importante,

Prețul celebrității

ce rost are să mai faci o emisiune de dezbateri? „Intrați în emisie” – așa doream să-mi numesc emisiunea – nu va avea nici un fel de restricții dacă reușeam.

– Păi atunci, cum *ai* de gînd să reușești transmiterea acestei emisiuni? Întrebă mama. Au de gînd toți prietenii tăi să se pună serios pe treabă?

Am clătinat din cap.

– O să folosesc ceva din banii bunicului. Zac acolo în bancă și...

– Te așteaptă pe tine să-i cheltui pentru ceva important, de exemplu, pentru taxele de la colegiu.

Tatăl meu mă privi cu acea uitătură pe care o folosește întotdeauna-cînd îi spun despre un nou plan de-al meu. Știți, privirea aceea care spune: „Nu știi cu cine seamănă, dar în nici un caz cu mine”. De parcă n-aș fi fata lui. De parcă nu arăt exact ca el, avînd toate trăsăturile familiei Patterson, mai ceva ca un tipar, de la înfățișarea înaltă și subțire, cu ochii depărtați, pînă la degetul cel mic de la picioare, curbat puțin ciudat.

– Tată, n-o să cheltuiesc toți banii. Deja am vorbit cu cei de la televiziunea prin cablu și singurul lucru, pentru care trebuie să plătesc, este un curs și chiria echipamentului de emisie. Și *chiar* dacă ar costa mai mulți bani, acesta e un lucru cu

adevărat important. Tinerii de aici au nevoie de o emisiune locală, care să li se adreseze în exclusivitate. Emisiunea despre circ „Bob's Circus Gances”, de pe Canalul 37, nu se mai potrivește de îndată ce-ai depășit vîrsta de șapte ani. O să fie un forum pentru adolescenți, în care să se vorbească despre lucruri care ne afectează pe toți – politică, educație, relații dintre oameni...

– Ai de gînd să-ți folosești moștenirea, pentru a deveni o viitoare Oprah? Întrebă mama.

Tata rîse.

– Acuma înțeleg. În direct, din fața fermei – cowboy, care nu pot iubi, și caii pe care călăresc!

Am clătinat din cap

– Haideți, oameni buni. Vorbesc foarte serios. Cred că e o nevoie acută de o emisiune ca asta. Și, apoi, lucrînd la ea, asta o să mă ajute să capăt experiență în munca la televiziune, atît pentru colegiu, cît și după aceea, cînd voi absolvi. V-aduceți aminte, vara trecută, cînd am făcut practică la stația de emiterie din centru? Singurul lucru care m-au lăsat să-l fac a fost cafeaua și să fug vizavi, după sandvișuri. Singura dată, cînd m-am apropiat de o cameră de televiziune, a fost cînd cineva m-a rugat să șterg niște maioneză de pe obiectiv.

Tata rîse.

– Zău? Chestia asta nu ne-ai spus-o.

Prețul celebrității

– Oricum, problema este că, făcînd această emisiune, mă va ajuta în viitoarea carieră, atît pe mine, cît și pe alți oameni, în același timp. Deci, ce spuneiți?

– Exact, cîți bani va costa afacerea asta? Întrebă mama.

Chiar dacă bunicul îmi lăsase *mie* banii, era o prevedere care spunea că nu îi puteam folosi, fără acordul părinților mei, pînă cînd nu împlineam douăzeci și cinci de ani. Cred că pot înțelege de ce procedase așa, dar nu pentru faptul că aș fi fost în stare să-i cheltui pe toți pe o nouă garderobă de iarnă sau ceva asemănător. Bunicul sprijinise, cu adevărat, planurile mele de a deveni, într-o zi, reporter la televiziune și știam că ar fi fost bucuros de ideea mea, cu emisiunea prin cablu – chiar dacă era puțin riscantă. De cîte ori eu și bunicul priveam știrile împreună, întotdeauna spunea „Asta ai putea fi tu, să știi”. Eram tristă că nu va fi prezent să-mi vadă debutul. Îmi lipsea tare mult.

– N-o să coste atît de mult pentru echipamentul de emisie și curs, le-am spus mamei și tatei. Dacă da, n-o s-o mai fac. Și intenționez să fac doar o emisiune pe săptămînă.

– Una pe săptămînă? zise tata. Ești sigură că n-o să aibă impedimente asupra școlii? Știi că

trebuie să-ți păstrezi notele ridicate.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și l-am privit fix. Niciodată nu luasem o notă sub nouă, de când eram în liceu.

El rîse.

– Bine, cred că nu era nevoie să spun asta.

– Uite ce e, Megan, spuse mama. Lasă-ne, în după-amiaza asta, să ne gîndim. Apoi mîine, cînd o să ieșim la prînz, o să vorbim din nou.

Am oftat. Uneori, șaptesprezece ani e cea mai păcătoasă vîrstă din lume. *Simți* că poți să faci orice, dar, de fapt, nu poți pînă cînd nu ai acordul părinților. Mi-am zis că asta va fi una dintre problemele pe care le voi pune în discuție, cînd voi începe emisiunea.

M-am întîlnit cu Keith Frazer, Becky și prietenul meu, Tyler, la *Dean's Diner*, la ora opt, în seara aceea. *Dean's* era unul din locurile noastre favorite de a ne petrece timpul. Era locul unde toți din liceul nostru mergeau, mai ales în serile de sîmbătă, iarna, cînd era frig. Separeuri, cu canapele din piele roșie, erau aliniate de-o parte și de alta a restaurantului, iar în mijloc se afla barul, cu scaune care se roteau și cu un stand vechi, au-

Prețul celebrității

tentic, de răcoritoare, în spate.

Cînd am ajuns în restaurant, Tyler servea masa, așa că m-am strecurat în separeu și am vorbit cu el în timp ce mîncă. Tyler e așa de înalt, încît cred că mînîncă șase mese pe zi, plus trei-patru gustări, printre ele.

– Gîndește-te numai ce grozav o să sune emisiunea mea, cînd îmi voi face curriculum vitae, am spus, lăsîndu-mă pe spătarul din lemn tare și întinzîndu-mi picioarele. La tonomat, cînta o melodie de-a mea, preferată, a lui Patsy Cline și mă simțeam foarte bine.

– Ești singura persoană pe care o cunosc, ce se gîndește deja la curriculum vitae, spuse Becky.

Ea îi aruncă o privire lui Tyler, care mîncă un sandviș dublu cu brînză.

– Bine, ești cea de-a *doua* persoană. Majoritatea dintre noi își fac griji privind admiterea într-un colegiu bun.

Am luat un șervețel din caseta metalică. După ce-am căutat un stilou în geantă, am scris: „Ten-siune privind admiterea în colegiu: Cum îi poți face față? E corect? De ce atîta concurență?”

– Ce faci? Tyler se apropie de mine, lăsîndu-și capul pe umărul meu.

– Fac niște note pentru emisiune, ca să nu uit. Am pus la loc capacul stiloului și am sorbit din

băutura mea cu lapte.

– Toată săptămîna a făcut așa. N-ai observat? i-a spus Becky lui Tyler. Are vreo sută de bucățele de hîrtie îngrămădite acolo.

Arată către poșeta mea. Becky avea dreptate. Se părea că, oriunde mergeam și cu oricine vorbeam, asta îmi stimula apariția de idei noi pentru emisiune.

– Bine cel puțin că ai geanta mare, spuse Tyler, cu capul în continuare sprijinit de umărul meu.

Mi-am lipit capul de al lui și am ascultat cîntecul. Tyler și cu mine nu eram genul care să ne pierdem timpul numai de dragul de a sta împreună. Adică ne plăcea și asta, cînd puteam găsi timp, dar amîndoi eram atît de ocupați, încît foarte rar aveam ocazia.

Amîndoi eram în anul al treilea și eram împreună de la sfîrșitul anului doi, cînd Becky mă provocase să-l invit pe Tyler la banchetul de sfîrșit de an, care era un fel de banchet de absolvire. Eram deja prieteni, pentru că lucram împreună la gazeta școlii, dar, în același timp, ne întîlneam cu persoane diferite – nimic serios, totuși. Becky credea că sîntem o pereche nemaipomenită și bineînțeles că avea dreptate. Unul dintre motivele pentru care Becky Mason era cea mai bună prie-

Prețul celebrității

tenă a mea, încă din anul întâi, era faptul că avea o judecată foarte sănătoasă, aproape în privința tuturor lucrurilor.

Oricum, motivul pentru care eu și cu Tyler ne-am împăcat foarte bine de la început a fost că eram persoane foarte asemănătoare. De exemplu, amîndoi eram jochei. Eu eram căpitanul echipei de alergare pe teren accidentat, care se afla în topul al treilea la orice competiție, de cînd eram în anul întâi. Tyler era căpitan secund al echipei de fotbal, la care juca fundaș și prindea mii de pase. Iar iarna era înaintașul numărul unu al echipei de baschet, la care, era de asemenea, căpitan secund. Se părea că, în mod constant, bătea record după record, primind premii sportive unul după altul. Era înalt – cam 1,92 m – și foarte frumos, cu niște ochi căprui, incredibil de frumoși, și niște gene pentru care aș fi fost în stare să omor.

Eu eram președinta consiliului de elevi, după ce fusesem vice-președintă în anul întâi, iar Tyler conducea clubul de dezbateri. Mă mai ocupam și de gazeta liceului – eram redactorul de știri, responsabil cu difuzarea știrilor și scrierea de editoriale – și la fel și Tyler, care era editorul fotograf. Eram un cuplu destul de activ și toată lumea se aștepta să primim titlul de „Duetul Dinamic” în

registrul anual al școlii. În afară de Becky, asta e. Ea spunea că ar trebui să fim numiți „Perechea cea mai bolnavă de muncă”. Becky întotdeauna ne ironiza că petrecem atît de mult timp muncind, dar așa eram noi. Nu ne simțeam bine, dacă nu făceam ceva – cu cît mai mult, cu atît mai bine.

– Deci, Tyler, ai de gînd să fii și tu gazda acestor glume de emisiune-dezbateri? Întrebă Keith.

Becky îl cunoștea pe Keith din orchestra școlii și abia începuse să iasă împreună cu el. Keith cînta la baterie, într-o formație locală, și numea totul o „glumă”.

Tyler clătină din cap.

– Nu, aceasta este o producție strict Patterson. Adică, o s-o ajut cît pot, făcînd orice are nevoie Megan în spatele camerelor de luat vederi. Dar nu cred că sînt făcut pentru televiziune, ca ea.

– Ai putea s-o faci, dacă vrei, am spus eu. Adică, să apari la televizor. Dar nu ca gazdă a emisiunii.

– Ooh, trosc, zise Keith, rîzînd.

– N-am vrut să zic chiar așa, am spus eu. Doar că – ei bine, nu vreau să mai fie încă o gazdă. Cred că asta distrage publicul de la problemele prezentate, dacă ar fi doi realizatori. Și, pe urmă, dacă am face-o împreună, ar fi, poate,

Prețul celebrității

Într-un fel...

– Lipsită de tact? sugeră Becky.
– Exact, am spus. Adică, Phil Donahue nu-l are pe Marlo Thomas ca cea de-a doua gazdă, în emisiunile sale. Ar fi de prost gust.

– Cum poți să spui asta? zise Becky. Dar Sonny și Cher?

Cu toții am început să rîdem și m-am întors, zîmbind, către Tyler.

– Nu te-a deranjat că nu te-am rugat să fii gazda emisiunii, alături de mine, nu? Serios.

– Serios, nu. De loc.

Zîmbi și el către mine.

– Vreau, totuși, să contribui cu ceva, așa că va trebui să-mi spui, cînd ai nevoie de mine, să am grijă de invitații tăi, sau cînd duci lipsă de idei.

– Ca, de exemplu, în 1995, glumi Becky.

– Ei, Megan, o să ai și secvențe muzicale în emisiunea ta? Întrebă Keith.

– De fapt, mă *gîndeam* să am și o porție de distracție.

Am sorbit din sifon.

– De ce, cunoști pe cineva care ar putea?

Keith își împinse la loc o șuviță de păr blond, care i se desprinsese din coada de cal.

– Doar pe cea mai grozavă și nouă formație din oraș. S-ar putea să apară în emisiunea ta pe

Catherine Clark

gratis, știi, dacă ești destul de drăguță cu ei.

– Zău? Ai vreo idee cum aș putea da de ei? am întrebat.

– Păi, nu acceptă să primească telefoane chiar de la oricine, spuse Keith. Dar aș putea eu să le trimit vorbă. Când e distracția?

– Prima emisiune e joia viitoare, seara, am spus. *Dacă găsesc un cameraman la timp și dacă părinții mei vor fi de acord*, am adăugat în gând. Eram aproape sigură că vor fi de acord. Cum ar putea să-și lase singura fiică să se piardă în anonimat, când ar putea deveni vedetă?

– Crezi că vor fi dispobibili ? l-am întrebat.

– Bineînțeles că sînt disponibili! zise Keith, cu vocea ridicată.

Își drese glasul.

– Adică, aș putea să mă interesez pentru tine.

– Bine, o să te – adică o să-i – țin minte, am spus.

– Deci, cine va fi primul tău invitat? întrebă Becky.

– Încă nu sînt sigură, am spus. Dar va fi cineva de seamă. Nu-ți face griji.

Aveam o listă de potențiali invitați și, de îndată ce părinții mei îmi dădeau unda verde, urma să dau niște telefoane, ca să văd cine va fi disponibil.

Prețul celebrității

– Nu ne facem griji, îmi spuse Tyler. Sînt sigur că prima ta emisiune va fi grozavă, la fel ca tot ceea ce faci tu.

Se apropie mai mult de mine.

– Ce-ai spune să mergem și să discutăm despre emisiunea ta, în particular?

Am aruncat o privire în restaurantul ce se umplea cu o grămadă de lume pe care o cunoșteam de la școală.

– Sper că nu vă supărați, dacă ne retragem mai devreme, nu? le-am spus lui Becky și Keith. Tocmai mi-am amintit că am ceva, hm, niște aranjamente de ultim moment, de făcut.

Becky dădu din cap.

– Bine. Sînt sigură.

Tyler și cu mine am ieșit din separeu.

– Hei, să nu uîți de formație, zise Keith.

– Nu, 'am spus. Dar știi cum se zice în afaceri, da? Nu ne sunați – vă sunăm noi?

– Aici ai numărul meu.

Keith îmi dădu o carte de vizită cu numele formației pe ea. Am fost surprinsă cît de profesionist arăta pentru o formație de mîna a doua, care cîntase în public doar de cîteva ori.

– Ne vedem luni, spuse Tyler.

Mi-am luat rămas-bun de la Becky și Keith, iar Tyler și cu mine am ieșit, lovindu-ne de vreo zece

Catherine Clark

înși, pe care-i cunoșteam, în drum spre ușă. Îmi place să cunosc mulți oameni dar, uneori, devine obositor când nu poți găsi un moment liber pentru tine, sau pe care să-l petreci cu cineva atât de minunat ca Tyler.

Tyler și cu mine am urcat în jeep-ul său. A pornit motorul și, când am ieșit din parcare și am făcut la dreapta, am știut exact încotro ne îndreptam. Locul nostru favorit, unde să fim singuri: Griffin Canyon. Era un loc minunat, ziua sau noaptea. Puteai auzi susurul râului care curgea aproape și să simți în nări aerul curat de munte. Pentru că era iarnă, nu puteam urca pînă sus, ci ne-am oprit la primul refugiu. Era ger afară, dar era o noapte senină și puteam să văd zeci de stele pe cerul de un albastru-închis, aproape negru. Tyler îmi strînse mîna cu putere.

– Îmi place să vin aici sus, cu tine. E unul dintre lucrurile care-mi vor lipsi mult la anul.

– Cine spune că n-o s-o putem face și anul viitor?

– Păi, doar că... nu știu. Cred că m-am gîndit mult la colegiu, în ultima vreme. S-ar putea să ne aflăm la un capăt și la altul al țării, asta depinzînd de unde intrăm și unde mergem.

– Tyler, n-are rost să ne facem griji despre asta acum, când nu știm ce se va întîmpla, am

Prețul celebrității

spus. Poate vom rămîne amîndoi aici, sau poate vom sfîrși prin a ne afla în Massachusetts, California sau Illinois. Dar, în momentul de față sîntem împreună. Și, chiar dacă nu vom fi împreună la anul, asta nu-mi va schimba sentimentele față de tine.

– Adevărat? Și care sînt?

Tyler întinse mîna și mi-o puse pe ceafă. Începu să facă cerculețe mici la baza gîtului meu.

– Am crezut că venim aici să vorbim despre emisiunea mea, am spus, arborînd o expresie serioasă.

– Ai dreptate.

Tyler începu să mă gîdile la talie.

– Hai. Vorbește-mi despre ea.

– Stai! A fost doar o glumă, am spus jumătate rîzînd, jumătate țipînd.

• Cînd mă gîdilă cineva simt că înnnebunesc.

– Bine, atunci.

Tyler se opri din gîdilat și începu să-mi treacă din nou degetele pe ceafă.

– Tocmai voiai să-mi spui ce simți față de mine.

M-am uitat în sus la el și am simțit fiorul, pe care-l simțeam întotdeauna, cînd îl vedeam așa de aproape de mine. Chiar și după cei aproape doi ani, de cînd ne întîlneam, era la fel de emoționant cînd ne sărutam – de fiecare dată era ca

prima oară, ba chiar mai bine.

– Cred că ești cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată, am spus.

– Mai bun chiar decît... cîștigarea alegerilor în consiliul elevilor?

Am aprobat, dînd din cap, în timp ce Tyler se apropia mai mult.

– Mai bun decît participarea la campeonatele de alergare pe teren accidentat ale statului?

Din nou, am aprobat, dînd din cap.

– Mai bun decît cîștigarea unui premiu pentru merite deosebite în redactarea știrilor?

– Mai bun decît orice, am spus, înainte ca buzele noastre să se întîlnească într-un sărut blînd. În momentul acela, emisiunea mea dezbateri era ultimul lucru din mintea mea la care mă gîndeam. Nu mă puteam gîndi decît la cît de mult îl iubeam pe Tyler și la cît de fericită eram, cînd ne aflam împreună.

Dar asta a fost înainte, cînd lucrurile erau ușoare. Din păcate, nimic între mine și Tyler n-a rămas la fel de limpede, ca în seara aceea. Iată povestea adîncă, nespusă, pe care v-o dăruiesc din partea mea.

2

N-am mai fost de mult aici, spuse tata, privind pe fereastra uriașă, ovală, de la restaurantul *Good Egg*, locul nostru favorit, unde serveam prânzul duminica.

– Cred că am stat pe punte ultima oară. Era mult mai cald atunci.

Sora mea mai mică, Amy, își frecă mâinile.

– Am înghețat. Bineînțeles că nu-s *decît* treizeci de grade sub zero, afară.

Amy avea treisprezece ani și îi plăcea să exa-

geréze. Ne înțelegeam destul de bine, ca între surori. Nu prea semănam, dar puteam vorbi una cu alta despre aproape tot.

Mama se uita peste meniu, încercînd să se hotărască ce să comande. M-am uitat la ea, apoi la tata, și, din nou, la ea.

– Deci, ce credeți despre realizarea unei emisiuni la televiziune, de mine? am întrebat.

Tata lăsă meniul pe masă și vru să spună ceva, cînd Amy interveni.

– Haideți, *trebuie* s-o lăsați s-o facă.

Tata îi zîmbi.

– Da, nu-i așa?

– Da, spuse Amy. Dorește din toată inima s-o facă și știi că va fi o emisiune grozavă.

Mama o arătă cu degetul pe Amy.

– Poate ar trebui s-o angajezi pe ea să se ocupe de publicitate.

– Da, mulțumesc pentru ajutor, Amy.

I-am privit din nou pe părinții mei.

– Deci, ce spuneți?

– Păi, noi... hm... Cum să spun? zise tata, oprindu-se.

Avea o predispoziție pentru dramatisme, la fel ca și Amy.

– Răspunsul este da, spuse mama, în cele din urmă, întrerupîndu-l. Sîntem de acord cu planurile

Prețul celebrității

tale și credem că ar trebui să le pui în aplicare.

– Dar, adăugă tata, ridicînd mîna. Sînt cîteva condiții.

– Adică? am întrebato.

– Tată, întotdeauna spui așa, zise Amy. Îți plac condițiile. Ba nu, *trăiești* pentru a pune condiții.

Tata se încruntă la ea și-și drese glasul.

– Numărul unu, să nu-ți neglijezi școala. Numărul doi, va trebui să te încadrezi într-un buget pe care-l vom stabili împreună. Și numărul trei...

Făcu o pauză dramatică.

– Cel mai important dintre toate va trebui să ne introduci în emisiunea ta cît de des posibil.

– Tată, dar ea vrea să fie un *succes*, spuse Amy, dîndu-și ochii peste cap.

Am rîs, în timp ce chelnerul a venit să ne ia comanda. Tata și Amy întotdeauna se ironizau.

– Deci, spuse Amy, după ce chelnerul luase comanda. Cine va fi primul tău invitat? Cineva pe care-l cunosc?

– Nu m-am hotărît încă, am spus. Ai vreo propunere?

– Păi, uite, la mine în clasă e o fată incredibil de fascinantă, spuse Amy.

– Nu mai spune.

Tata dădu din cap și îi aruncă o privire suspicioasă.

Catherine Clark

– Nu cumva, din întâmplare, se află la masa noastră?

– S-ar putea, spuse Amy, apoi rîse. Nu, glu-meam, Megan.

– Cît timp crezi că va lua lansarea emisiunii? întrebă mama, în timp ce chelnerul îi mai turna o ceașcă de cafea.

– Cei de la stație spun că aș putea să mă încadrez în program chiar joi seară, am zis. Vreau să realizez transmisia imediat, astfel încît să pot face cîteva emisiuni bune, înainte de absolvire.

– Tyler ce părere are despre asta? întrebă mama. O să fie și el implicat în vreun fel?

– Crede că e o idee grozavă, am spus. Dar nu sînt sigură dacă va fi implicat sau nu. Probabil că da.

– Tyler nu e genul care să stea pe margine, spuse tata. Sînt sigur că-și va băga nasul într-un fel.

– Pòate că ar fi bine să-l inviți pe el în cadrul emisiunii, spuse Amy, zîmbind larg. Toate prietenele mele o să privească.

M-am uitat la ea și am rîs amîndouă. Prietenele lui Amy întotdeauna făceau o pasiune pentru Tyler – era ca o boală, care se transmitea, de fapt. Una dintre ele o avea timp de o săptămînă, apoi alta săptămîna următoare... Chiar și Amy

Prețul celebrității

suferise de asta, un timp, cînd începusem să mă întîlnesc cu Tyler. Dar de atunci, ea și cu Tyler deveniseră buni prieteni, ceea ce era bine, pentru că el venea acasă la noi tot timpul.

– Megan, înainte de a încheia acest subiect, vreau să-ți spun că eu cred că bunicul tău ar fi fost de acord cu ideea ta, sută la sută, spuse mama. De fapt, aproape că sună ca una din ideile lui.

– N-a fost, dar mulțumesc, am spus.

Chelnerul așează în fața mea o farfurie cu o omletă uriașă care cădea pe de lături.

– Sînt bucuroasă că voi folosi o sumă din banii lui, pentru a face ceva la care țin mult, știi?

– Dar nu uita, spuse tata, va trebui să stabilim un buget.

– Iar eu o să mă încadrez în el, am spus, zîmbindu-i. N-o să uit.

– Au spus da! i-am zis lui Tyler în după-amiaza aceea, cînd ne-am întîlnit în fața casei lui.

Tyler își încolăci brațele în jurul taliei mele și mă îmbrățișă.

– E nemaipomenit, spuse el. Am știut că vor fi de acord.

Catherine Clark

– Și eu, dar, oricum, mă simt așa de bine.

M-am depărtat puțin de el.

– Deci, ce-ai făcut toată ziua?

– O, am dezvoltat doar fotografiile de la turul nostru cu Susan Vandiver. Hai la subsol. O să ți le arăt.

Mai devreme, în săptămîna aceea, Tyler și cu mine făcusem un tur, la periferia orașului, cu pri-marul, Susan Vandiver. Bineînțeles că noi ne cu-noșteam deja orașul, dar ea ne arătase cîteva zone, pe care dorea să le dezvolte și să le îm-bunătățească. Invitase reporteri de la toate ziarele din zonă – chiar și de la gazetele școlii – așa că eu am participat la acest tur, iar Tyler m-a însoțit ca fotoreporter.

– Am lucrat la articol, am spus, urmîndu-l în jos, pe scări, către camera obscură din subsol.

– L-am adus să ți-l arăt.

– Cum a ieșit?

– Bine, dar cred că am nevoie de ajutorul tău, ca să descriu uzina aceea de tratare a apei. Sau, dacă ai o fotografie de-a ei, asta m-ar ajuta mult, am spus.

– Nu cred că am ceva grozav, dar hai să ve-dem, a spus Tyler.

Am intrat în camera obscură, unde fotografiile erau agățate pe o frînghie.

Prețul celebrității

– Hm, nici măcar nu m-am deranjat să le fac pe alea, spuse el, în timp ce privea rapid peste fotografii.

– Dar am o imagine bună a uzinei aceleia de reciclare a carbonului. Merge?

Arată către o fotografie.

– Poate.

M-am mișcat încet prin camera micuță, oprindu-mă să examinez fiecare dintre imagini. Pe lângă faptul că era fotoreporterul gazetei din școala noastră, Tyler mai făcea fotografii și pentru ziarul local *Gazette*. Lucra drept colaborator extern și deja i se publicaseră cam douăzeci de fotografii.

– Tyler, astea sînt fantastice. Asta îmi place foarte mult.

Am arătat către o imagine, care înfățișa un grup de tineri ce se aflau lângă un pod. O făcuse în timp ce ne deplasam cu dubița și efectul închețos era cu adevărat interesant.

Tyler închise ușa, aprinse lumina de siguranță și o închise pe cea din tavan. Apoi se îndreptă spre aparatul de mărit și introduse un negativ. În timp ce el lucra, mi-am scos din geantă carnețelul și m-am așezat pe un scaun metalic. Voiam să ne uităm amîndoi peste articol, dar la lumina redusă nu prea vedeam nimic.

– Ei, acum că știi că poți să faci emisiunea.

Te-ai gândit să-ți găsești primul invitat? Întrebă Tyler.

Am închis carnetelul și l-am băgat la loc.

– Păi, uite ce m-am gândit, am spus eu. Trebuie să fie cineva cunoscut și cineva pe care oamenii să-l respecte.

– Sau poate fi cineva care displace tuturor, spuse Tyler. Oamenii întotdeauna se adună să vadă o chestie ca asta.

– Adevărat, am spus, bălângăindu-mi picioarele înainte și înapoi pe scaunul înalt.

– Dar nu prea vreau să vorbesc cu cineva care nu-mi place, cel puțin deocamdată.

– Intenționezi să mai folosești formația lui Keith, nu? Întrebă Tyler, așezînd o bucată de hîrtie fotografică pe un șevalet, sub aparatul de mărit.

– Da, am spus. Crezi că ajunge o formație?

– Categorie.

Tyler potrivi cronometrul și făcu o expunere. Apoi băgă hîrtia într-o tavă cu substanțe.

– Deci, te gîndești să inviți pe cineva din domeniul cultural, educațional, politic...

– Politic am spus, urmărindu-l cum mută fotografia udă dintr-o tavă în alta.

– Scriind acest articol, mi-a venit o idee, de fapt. Mă gîndesc să o rog pe Susan Vandiver să fie primul meu invitat.

Prețul celebrității

Tyler dădu din cap, aprobator.

– Sună bine. Deja ai cunoscut-o, așa că știi cum este, și sînt sigur că ar da un interviu bun. Vreau să spun că ea pare, într-adevăr, să-i pese de orașul ăsta.

– Da, și amintește-ți că a invitat chiar și gazetele școlilor la turul acela. Așa că e evident că ține la toată lumea din oraș, chiar și la elevii de liceu, care nu pot vota pentru ea, am spus. Și e și foarte inteligentă.

– Deci, cum o să faci ca interviul să fie interesant? Întrebă Tyler, prinzînd fotografia la uscat. Uneori, nu-i ușor să vorbești cu cineva pe care-l admiri.

– Păi, cred că aș întreba-o despre planurile de extindere a școlii noastre, poate aș căuta să-i aflu părerea asupra unor probleme mai importante... nu știu. Tu ce-ai întreba-o?

– Eu aș întreba-o despre planurile pentru un centru al tineretului. Știi, acele planuri care-s tăiate de pe listă în fiecare an, pentru că bugetul e prea restrîns, spuse Tyler.

– Bună idee.

Mi-am făcut o notă mentală, ca să rețin această întrebare.

– Crezi că o să vrea să participe la interviu?

Tyler dădu din cap aprobator.

– Sigur. Dar ar trebui să mai ai pe cineva de rezervă, în caz că nu poate.

– Ce-ai zice de tipul ăla din Boulder, care a câștigat, de curînd, concursul național de invenție? am spus. E uimitor, are doar optsprezece ani.

– Cred că ar fi mai bine să discuți întâi cu el și să vezi dacă-i la fel de interesant ca și invențiile sale, spuse Tyler.

– Sau poate... am spus bătînd darabana cu degetele pe chiuvetă. Aș putea, pur și simplu, să invit un grup de elevi de la școală, care să vorbească despre problemele care-i preocupă.

– Adevărat, spuse Tyler. Ei, mai ai încă ceva timp să te gîndești la asta. De ce nu dai niște telefoane și să vezi cine crezi că se va potrivi cel mai bine?

Am dat din cap aprobator.

– Între timp, spuse Tyler, care dintre poze crezi că ar trebui s-o folosim pentru articolul tău?

– De ce nu hotărăști tu, după ce-l citești, am sugerat eu. În fond, tu ești editorul fotograf.

Tyler zîmbi.

– Da, dar tu ești redactorul de știri și tu hotărăști ce apare pe pagina aceea.

– Deja știu pe care vreau s-o folosesc, am spus, cu șiretenie. Dar vreau să văd pe care o alegi tu.

Prețul celebrității

– Bine, în regulă. Dă-mi articolul, spuse Tyler, întinzînd mîna. Vedem noi cine face cea mai bună alegere.

Am sărit de pe scaun dar, în loc să-i dau articolul, l-am sărutat pe obraz.

– Așa deci, așa vorbești tu cu redactorul tău de știri?

– Iartă-mă, zise Tyler, sărutîndu-mă ușor pe buze. Ce-aș putea să fac ca să te împac?

– Știu! am spus.

– Ce? întrebă Tyler, părăind surprins.

– O să folosim patru sau cinci fotografii de ale tale, micșorate, în loc de una mare. Și o să tipărim articolul meu în jurul lor. O să-l împart în două secțiuni, ca să se potrivească cu fiecare imagine, am spus emoționată. O să aibă un fel de efect de colaj.

Tyler privi peste fotografiile atîrnate.

– Sună grozav. Voiam oricum să folosesc cel puțin două imagini acolo.

– Vezi? i-am spus, trăgîndu-l mai aproape de mine. Oamenii deștepți gîndesc la fel.

Tyler îmi zîmbi cu căldură, apoi se aplecă și mă sărută.

3

M-am dus la stația de televiziune prin cablu luni, ca să-l întâlnesc pe director, Dan O'Toole. El mi-a prezentat, pe scurt, procedeele de funcționare a stației și mi-a reamintit că trebuie să plătesc închirierea echipamentului de transmisie, precum și studioul. Totul la un loc, ca sumă, nu era mare lucru, dar mai trebuia să găsesc pe cineva care să realizeze transmisia; altfel, ar fi trebuit să învăț cum să manipulez echipamentul eu însămi și asta ar fi întârziat totul. El mi-a mai spus

Prețul celebrității

că, după prima emisiune de joi seara, timpul meu de emisie se va schimba de la săptămână la săptămână, în funcție de programul stației.

– Dar cum or să știe telespectatorii când să o urmărească? l-am întrebat.

– O să-i facem reclamă, a spus Dan.

– Dar nimeni n-o să vadă asta, am spus, gîndindu-mă cum Canalul 37 trîtea pe ecran nume de emisiuni și orele de difuzare, fără măcar vreun fel de fundal muzical.

– N-aș putea aranja să am aceeași oră de difuzare în fiecare săptămână?

– Păi, noi n-avem voie să facem așa, spuse Dan, clătinînd din cap.

M-am uitat într-un capăt și-n altul al holului îngust, unde stăteam de vorbă.

– Dar nu mă prea interesează să fac o emisiune, dacă nu poate deveni ceva regulat. Dacă nu puteți garanta asta, atunci... nu știu. Nu există vreun mod de a ocoli această regulă?

– Îmi pare rău. Accesul publicului înseamnă ca oricine să aibă acces pe calea undelor, mi-a explicat Dan. Nu pot garanta nimic.

Am oftat și am încercat să găsesc o soluție.

– Bine, am spus, după o clipă. Sînt programată pentru ora șapte treizeci, joia asta, da?

El dădu din cap aprobator.

– N-aș putea folosi aceeași oră, în fiecare săptămână, *dacă*, între timp, nu apare altcineva?

L-am privit cu speranță, dar n-am primit nici un răspuns.

– Dacă altcineva dorește ora asta, renunț la timpul meu, în favoarea sa. Dar, deocamdată, aveți cîte? patru, cinci emisiuni, care apar în mod regulat, am întrebat.

– Trei, de fapt, a spus el. Și una dintre ele e doar o dată pe lună.

– Vedeți? E timp berechet în cadrul programului, am spus. Uite, haideți cel puțin să facem o încercare. Dacă cineva se plînge sau spune ceva, renunț la timpul meu. Vreau numai să cîștig un public, care să știe cînd apar. Poate nu o să mai conteze prea mult, după ce o să am publicul meu, dar pînă atunci îmi trebuie o apariție regulată.

Dan a dat din cap aprobator.

– Eu cred că emisiunea dumitale va atrage mulți telespectatori și înțeleg punctul dumitale de vedere. Așa încît... cred că o să putem încerca să-ți facem pe plac.

– Mulțumesc tare mult, am spus, zîbind larg. Și, rețineți, dacă vă produce vreun necaz cît de mic, revenim la regula de bază.

– Bine, a spus Dan. Acum, spuneai că ai avea

Prețul celebrității

nevoie de un tehnician care să te ajute?

– Da, dacă știți pe cineva, am spus.

Mă gândisem să-l rog pe Tyler să se ocupe de transmisie, dar știam că programul lui era prea aglomerat.

– Și aș dori tare mult pe cineva, care să fie și interesat în ce fac.

– Cred că știu persoana potrivită, a spus el. Vino. O să ți-l prezint.

L-am urmat pe Dan către capătul holului. S-a oprit în fața unei uși închise și a bătut.

– Intră! strigă o voce.

– Bună, Chris. Aș dori să ți-o prezint pe realizatoarea unei noi emisiuni de dezbatere a Canalului 37, a spus Dan, în timp ce intram într-un birou mic, îngărădit. Chris Nelson, aceasta e Megan Patterson.

– Bună, am spus. Încântată de cunoștință.

Chris se ridică și-mi strânse mâna.

– Bună, a spus el, zîmbind.

Părea a fi fost de vîrsta mea și avea un păr blond, scurt, ca spicul grîului. Era destul de înalt, probabil în jur de 1,80 m, și purta un tricou care avea inscripția „De ce să fii normal?”

– Păi atunci, ne vedem mai tîrziu, a spus Dan. Trebuie să dau niște telefoane. Megan, să treci pe la biroul meu, înainte de a pleca, da?

Catherine Clark

Am dat din cap aprobator.

– Mulțumesc.

Dan părăsi încăperea, iar eu m-am întors către Chris.

– Deci, am nevoie de un cameraman expert, care să mă ajute să-mi transmit emisiunea, am spus, mergînd direct la subiect.

– Despre ce este emisiunea? a întrebat Chris. E o emisiune-dezbateri, nu ?

– Da, se numește „Intrați în emisie”. O să fie adresată adolescenților, cu mulți invitați adolescenți, dar și cu adulți. Am de gînd să atac probleme serioase din perspectiva adolescenților, dar mi-ar plăcea să includ și niște chestii distractive.

Am zîmbit.

– Adică, n-aș vrea să fie ceva plictisitor sau știu eu.

– Ce fel de probleme vrei să abordezi? întreabă Chris, părăind interesat. Politică? Mediu înconjurător? Despre graviditate la adolescente?

– Hei, asta-i o idee nemaipomenită, am spus. Da, mi-ar plăcea să fac o emisiune care să abordeze topici de conversație despre care unor oameni nu le place să vorbească. Mai ales, în ceea ce-i privește pe tineri.

– Deci, ai observat, asta, spuse Chris.

– Ce să observ?

Prețul celebrității

– Că nimeni nu crede că avem creier.

Chris zîmbi.

– Ei cred că noi doar ne plimbăm prin școală toată ziua, fluierînd ultimele hituri ale videoclipurilor muzicale. Dacă încerci să vorbești cuiva, care are peste douăzeci de ani, despre ceva care contează, toți fac „Aha, mda, sigur, aha”... Nu cred nici o clipă că noi *știm* ceva.

– Exact! am spus, încîntată că îmi împărtășea atît de mult punctul de vedere, sau, mai degrabă, punctul meu de atac.

– De curînd, am citit un articol, care spunea că adolescenților nu le pasă de nimic cu adevărat, ca să se implice, ceea ce e, bineînțeles, ridicol. Tuturor prietenilor mei le pasă și *sînt* implicați, chiar dacă numai puțin.

– Ai dreptate. Uneori, pare că nimeni nu observă că trăim pe planetă, spuse Chris, clătînînd din cap.

Am rîs.

– Deci, ai de gînd să fii gazda acestei emisiuni? mă întrebă Chris.

Am dat din cap aprobator.

– Voiam să intru în emisie săptămîna asta, dar mai trebuie să fac cursul acela de instruire pentru echipamentul tehnic, care durează șase săptămîni. Speram din tot sufletul să pornesc lucrurile

Catherine Clark

mai repede decît atît. Şi, apoi, nu pot manipula camera de luat vederi şi să fiu şi realizatoarea emisiunii.

Am tras aer adînc în piept şi am întrebat:

– Crezi că ai putea să te ocupi de transmisie?

– Ți-aş plăti, indiferent cît costă.

Am văzut cum ochii lui Chris se luminează, cînd am pomenit de bani. Dacă nu era înnebunit deja după emisiune, acum probabil că fusese prins în plasă.

Chris părea să se gîndească adînc.

– Ei bine, poate, dacă nu-mi ia prea mult timp. Deja lucrez aici cam cincisprezece ore pe săptămîină. Dacă mai fac în plus, probabil că o să fiu dat afară din şcoală.

– La ce şcoală mergi? am întrebat.

– CU, spuse el, asta însemnînd Universitatea Colorado din Boulder. Sînt în anul întîi.

– Grozav, am spus. Abia aştept să merg şi eu la colegiu, la anul. Bineînţeles că n-am idee unde o să ajung, dar...

– Ei bine, oriunde te-ai duce, să nu-ţi alegi vreun curs numit Econ 101.

Chris clătină din cap.

– O să mă chinui următorii trei ani, ca să reuşesc să fiu introdus pe lista D, pentru lucrarea de diplomă.

Prețul celebrității

– Deci, anul acesta nu ești pe nici o listă a decanului? am spus, zîmbind.

– Asta ca să sune frumos. Oricum, cîte emisiuni pe săptămînă vrei să faci? Și o să faci cumva și repetiții? Și... hm...

– Cu cît o să te plătesc? l-am întrebat.

– Da.

– Ce-ai spune dacă ți-aș oferi suma cu care ești plătit aici? am spus.

– Sună corect. Dar dacă lucrez trei sferturi de oră, mă plătești pe o oră întreagă. Ești de acord? a întrebat Chris.

– Sigur.

Din moment ce costurile producției erau mici, nu eram îngrijorată de plata lui Chris, mai ales din moment ce părea să fie la fel de entuziasmat de emisiune ca și mine.

– Așa, vrei să faci un tur prin locul ăsta? întreabă el. E destul de mic, dar sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le știi, ca de exemplu, unde să găsești clame pentru hîrtie sau unde se află cabina de machiaj.

– Există o cabină de machiaj? am spus, surprinsă.

– Bineînțeles, spuse Chris, zîmbind, în timp ce-l urmam, trecînd de bărbatul așezat la biroul de la intrare.

Catherine Clark

– E o stație de televiziune prin cablu de înaltă clasă.

Apoi rîse și spuse:

– Nu! Dar nu trebuie să filmăm aici, știi. Am putea face emisiunea în exterior – o dată sau de două ori, oricum. Imaginează-ți, numai stînd în parcul național Rocky Mountain și realizînd o emisiune despre mediul înconjurător sau drepturile animalelor. Gîndește-te la efectul pe care l-ai obține...

– Cred că o să rămînem în studio deocamdată, am spus. Poate, mai tîrziu, ne vom putea deplasa în afară.

– Sau am putea aduce imagini din afară în studio. Adică, să îmbunătățim decorul. E destul de plictisitor așa cum e, spuse Chris.

Îmi dădeam seama că o să-mi placă să lucrez cu Chris. Avea aproape tot atîtea idei ca și mine și îi spuseseam despre emisiune abia de zece minute. Ne-am oprit în fața studioului, unde avea loc o înregistrare, și am tras cu ochiul printr-o fereastră. O femeie era așezată pe un scaun simplu, metalic, avînd în față patru persoane așezate la o masă lungă, bej. Un steguleț, cu numele emisiunii înscris, atîrna deasupra. „Contestațiile dumneavoastră” era scris mare, cu negru. Chris avea dreptate. Decorul era, categoric, mohorît.

Prețul celebrității

Trebuia să facem ceva în privința asta, m-am gîndit.

Apoi, unul dintre bărbații din studio se ridică brusc în picioare, lovind cu pumnul în masă.

– Vorbesc despre responsabilitatea politică! țipă el destul de tare ca să auzim și noi prin fereastră.

– Despre care se pare că dumneavoastră nu știți nimic!

Chris puse mîna pe clanță și împinse încet ușa.

– Nu vreau să pierd asta, îmi șopti el. E meciul de box săptămînal.

– Jerry, calmează-te, spuse femeia de lîngă el, cu o expresie acră întipărită pe față. N-o necăji pe biata femeie. Nu e vina ei că nu știe nimic despre proprii ei alegători. Și, evident, ei nu știu nimic despre ea sau altfel n-ar fi ales-o.

– Cel puțin eu am cîștigat alegerile, spre deosebire de unii, care au încercat de trei ori fără succes, replică o altă femeie, cu fața roșie de indignare.

– Asta, poate pentru că nu mi-am putut cumpăra locul! țipă către ea prima femeie.

– Mai bine plecăm de aici, înainte de a începe să arunce unul în altul cu ceva, zise Chris, cu o privire amuzată.

Catherine Clark

Am dat din cap, în semn de aprobare, întrebându-mă dacă n-ar fi trebuit să angajez o gorilă, în loc de un operator. Speram ca emisiunea mea să fie un pic mai controlată. Mi se părea, de asemenea, că, în mod categoric, Canalul 37 avea nevoie de o nouă imagine, iar eu eram cea care i-o va oferi, cu ajutorul lui Chris.

– Tyler, n-o să-ți vină să crezi. Am găsit un tip nemaipomenit care să mă ajute la emisiune, am spus, când l-am sunat în seara aceea, după cină.

– Credeam că nu vrei încă un realizator, spuse Tyler.

– Nu, nu, el se va ocupa de partea tehnică, am zis. Ți-aduci aminte că ți-am spus că trebuia să fac cursul acela? Ei bine, el deja lucrează la stație, deci, îți dai seama ce înseamnă asta? Putem realiza prima emisiune săptămîna asta.

– Glumești, e grozav!

– Da. Și am vorbit cu directorul să-mi dea voie să am aceeași oră de transmisie, în fiecare săptămîină, chiar dacă e într-un fel împotriva politicii stației.

Am zîmbit.

– Ce pot să fac, dacă am lipici.

Prețul celebrității

– Lipici? Țsta e un adevăr, spuse Tyler. Poate că ar trebui să te angajez să-mi găsești o slujbă, în vară asta.

– Credeam că urmează să te angajezi la biroul procurorului districtual, am spus.

– Da, dar dacă te angajez pe tine, s-ar putea să sfârșesc prin a deveni *eu* procurorul districtual, glumi el.

– Lasă, n-ai tu nevoie de ajutorul meu, am spus. O s-o faci de unul singur, într-o zi.

– Sper, spuse Tyler.

– Asta, dacă nu vei deveni un fotoreporter de succes, am spus.

– Megan, crezi că, uneori, sîntem nebuni?

– Ce vrei să spui?

– Păi, în legătură cu faptul că noi știm, cu adevărat, ce dorim să facem cu viitorul nostru, spuse Tyler. Nimeni nu pare să fie la fel ca noi.

– Asta, pentru că nimeni *nu este* ca noi, am spus. Sîntem doar incredibil de norocoși, asta-i tot. Deci, ce crede *Gazette* despre fotografiile pe care le-ai făcut în acest weekend?

– Bob crede că sînt mult mai bune decît ultima serie, spuse Tyler. Și au spus că s-ar putea să folosească una dintre ele.

– Cred că cea cu fetița, care și-a scăpat pe jos înghețata, e una dintre cele mai bune pe care ai

Catherine Clark

făcut-o vreodată, am spus. Categorie, asta ar trebui să intre în portofoliul tău.

– Crezi? Întrebă Tyler. Ești sigură că nu e prea siropoasă?

– Poate e un pic sentimentală, dar e bună, am spus. Portofoliul tău ar trebui să conțină o paletă largă de subiecte.

– Și eu cred, zise el. Deci, ce trebuie să faci ca să fii gata pentru prima ta emisiune? Te pot ajuta cu ceva?

– Păi, mai întâi, o să tipăresc niște fluturași, care să facă reclamă emisiunii, la școală și prin oraș, am spus. Dacă m-ai putea ajuta să-i difuzez, ar fi minunat. Și mâine dimineață o s-o sun pe Susan Vandiver, ca s-o rog să fie prima mea invitată.

– Sînt sigur că va fi de acord, spuse Tyler. N-o să vrea să piardă ocazia de a inaugura o nouă emisiune de succes.

Am rîs.

– Poate c-ar fi bine dac-ai suna-o tu. Probabil că te pricepi mult mai bine la chestiile publicitare, decît mine.

– Chiar vrei s-o fac? spuse Tyler, pe un ton serios. Dacă vrei o fac, să știi.

– Știu, am spus. Dar cred că-i mai bine s-o fac eu însămi. Mulțumesc, totuși.

Prețul celebrității

Tyler și cu mine am petrecut următoarele douăzeci de minute vorbind despre locul unde doream să mergem de ziua Sfântului Valentin, care urma să fie sîmbăta următoare. Ne-am hotărît, în cele din urmă, să mergem la un nou club, în Denver, unde un grup de absolvenți dorea să-și țină banchetul de sfîrșit de an, în primăvara aceea. Pentru că eram președinta consiliului elevilor, m-am gîndit că era responsabilitatea mea să verific și să mă hotărăsc, astfel încît să-mi pot spune părerea, cînd se va decide.

– Nu-mi vine să cred că e aproape Sfîntul Valentin, spuse Tyler. Anul ăsta parcă zboară.

– Știu, am spus. Parcă abia am sărbătorit Anul Nou. Ei bine, va trebui să facem ca fiecare moment, petrecut împreună, să conteze mai mult de-acum încolo.

– Hmm... poate putem să facem ca fiecare minut să facă cît două; zise Tyler.

– Și cum o să facem asta? am întrebat.

– Nu prea sînt sigur, spuse el. Lasă-mă, întîi, să-mi fac tema la matematică și o să te sun cu răspunsul, bine?

Am rîs.

– Dacă am putea să dublăm timpul petrecut împreună...

– Hei, am supraviețuit pînă acum, spuse Tyler.

Catherine Clark

Am putea trece prin orice, chiar dacă timpul nostru s-ar reduce la jumătate.

– Chiar crezi? l-am întrebat.

– Știu sigur, zise el.

Mi-am sprijinit capul de perete și am zîmbit.
Tyler și cu mine ne potriveam perfect.

Sau cel puțin așa credeam eu.

4

– Eu ce fac aici, sus? se plînsese Becky, stînd în picioare pe o ladă de lapte care fusese așezată pe o masă, în sala de mese, marți dimineață.

I-am dat pavilionul care făcea reclamă emisiunii „Intrați în emisie“. Amy mă ajutase să-l confecționez dintr-un cearceaf vechi, noaptea trecută.

– Grăbește-te, vreau să-l pun sus înainte de a începe orele, i-am spus lui Becky.

– Mă grăbesc, mă grăbesc, zise Becky, tră-

gînd o bucată lungă de scotch din rolă. Lipi unul din colțurile pavilionului, apoi spuse:

– Asta, probabil că o să se ia cu tot cu varul de pe perete, să știi.

– Să-mi trimiți nota de plată, atunci, am spus sec, privind la pavilion.

Nu arăta rău pentru un lucru făcut acasă, în ultima clipă. Amy pictase pe el: „Prindeți ultimele noutăți în emisiunea **INTRĂȚI ÎN EMISIE** prima emisiune care vă va atrage cu adevărat! Marți seara, pe Canalul 37, la 7.30, cu Megan Patterson. Fiți pe recepție!”

Alyssa Smith și Kate Cooper intrară în sală, în timp ce Becky prindea celălalt capăt al pavilionului. Le rugasem să lipească niște fluturași prin școală, pe care îi fotocopiasem pe hîrtii diferit colorate. Kate și Alyssa erau două dintre prietenele mele cele mai apropiate, și ne petreceam mult timp împreună. Alyssa făcea parte din echipa de alergare pe teren accidentat, împreună cu mine; era o foarte bună alergătoare pe distanțe mari, cea mai bună din tot statul, în anul acela. Kate era o dansatoare grozavă – balet și jazz – și lucra și ca manechin de modă. Întotdeauna ne bazam pe ea să apară îmbrăcată în cele mai elegante toalete, de ultimă modă.

– Le-am pus peste tot, spuse Lyssa. Nu poți

Prețul celebrității

să nu le vezi.

– Le-am pus chiar și în toaleta băieților, spuse Kate, rîzînd.

– Poate că n-ar trebui să întreb, dar cum ați reușit asta? am spus.

Kate ridică din umeri.

– Nu era nimeni înăuntru, așa că am intrat, pur și simplu.

Becky coborî de pe lada de lapte și sări de pe masă, aruncîndu-și brațele deasupra capului, ca în încheierea unui exercițiu de gimnastică.

– Gata!

– Perfectă tehnica, spuse Kate, aplaudînd. Îți dau zece.

Alyssa clătină din cap.

– Nu. A făcut un pas mic la aterizare. Nouă nouzeci și cinci.

– Deci, ce credeți fetelor? am spus, privind în jur la fluturașii lipiți prin sala de mese. O să meargă?

– Hei, ia stați o clipă, spuse Alyssa. Am simțit *îndoială* în vocea lui Megan Patterson. Cum de e posibil?

– De fapt, s-a simțit mai mult o îngrijorare, spuse Kate, cu neîncredere ironică. Asta *nu poate* fi ea. Ar putea fi vreo impostoare?

M-am uitat urît la ele.

Catherine Clark

– Haideți, vorbesc serios. Credeți că oamenii se vor uita?

– Bineînțeles că da, spuse Becky. În primul rând, nu-i nimic altceva la șapte și jumătate, decât emisiuni de jocuri distractive. Și atîția oameni te cunosc – din consiliul elevilor, echipa de alergare pe teren accidentat și, mai ales, din contribuțiile tale la ziar. Întotdeauna aperi interesele elevilor în coloanele articolelor tale. De fapt, i-ai apărat practic pe toți – fumători, patinatori pe skateboard, chiar și pe conservatori, glumi Becky.

– Și n-ai devenit președinta elevilor doar datorită absenței, spuse Alyssa. Toată lumea a votat pentru tine, îți amintești? Cuvîntul „căzătură” îți aduce aminte de ceva?

Am rîs.

– Cred că aveți dreptate.

– Și, apoi, noi vom spune tuturor să privească, spuse Kate. Asta, în caz că nu văd cele două mii de afișe din oraș.

Prima sonerie a zilei sună, iar ea gemu.

– Grozav, acum trebuie să fac față chestionarului acela la franceză.

– Mulțumesc pentru ajutor, fetelor, am spus, punîndu-mi geanta pe umăr. Apreciez cu adevărat asta.

– Nici o problemă, spuse Alyssa, luîndu-și

Prețul celebrității

geanta de pe un scaun. Mergi la etajul doi, Kate?

– Da, în ultima sală de clasă, înainte de a muri, spuse Kate. Vreau să zic *je vais mourir*.

Am ieșit toate din sală.

– Îți mulțumesc, i-am spus lui Becky, înainte de a mă întoarce să merg în sala mea de clasă.

– Ne vedem la prînz, da?

Ea dădu din cap și făcu un semn cu mîna, iar eu am intrat în clasă.

Aveam la început un test la fizică, care nu-mi prea plăcea, dar nu părea mare lucru, pentru că era emisiunea la care să mă gîndesc. Acum, că lucrurile se puseseră pe picioare, începusem să fiu cu adevărat entuziasmată la gîndul că voi intra în emisie. Doamne, speram că va fi bine.

Tocmai îmi deschiseseam caietul de notițe la fizică, ca să repet, cînd Steve Quigley apăru lîngă mine.

– Deci, Megan, îți faci acum propria emisiune la televiziune sau ce?

– Canalul 37, asta-i stația de acces a publicului, nu? întrebă Justin Prager, de la locul său, aflat alături de mine.

Am zîmbit și-am închis caietul. Na, mai fă la fizică. Campania de publicitate deja începuse să lucreze, iar eu eram mai mult decît bucuroasă, să-mi prezint emisiunea în persoană. Voiam să

fie un succes, de la bun început, fie că va intra în topul de popularitate Nielsen sau nu.

Marți după-amiază, credeam că am pregătit totul pentru buna desfășurare a emisiunii. Scoasesem din pod niște postere și tapițerii vechi, pe care să le așez ca decor. Aranjasem și pentru formația lui Keith „Mad Monks” să cînte. Și reușisem s-o conving pe Susan Vandiver să fie primul meu invitat. Ea a spus că ar fi bucuroasă să discute noile legi care afectau boxul și patinatorii de skateboard, precum și probleme referitoare la supraaglomerarea școlii și necesitatea ca ea să fie extinsă. Dar, după aceea, a sunat la ora cinci secretara ei, ca să anuleze înțîlnirea, cu numai două ore și jumătate înainte de ora emisiunii.

– Ce? am urlat eu.

– Îi pare foarte rău, dar a intervenit ceva, a spus calm secretara ei.

Ceva mai important decît emisiunea *mea*? am vrut să spun, dar n-am făcut-o. Nu voiam să-mi descarc nervii pe biata femeie. Nu era vina ei – își făcea doar meseria.

– Doamna Vandiver a spus, de asemenea, că ar dori să reprogrameze înțîlnirea, cînd doriți, a

Prețul celebrității

continuat secretara, și îi pare rău că vă creează probleme.

– Mulțumesc, am spus, offînd. O să vă sun eu, dacă mă hotărâsc să reprogramez.

Am închis telefonul, simțindu-mă istovită și deprimată. Mintea mea lucra cu febrilitate, încercînd să mă gîndesc la alți potențiali invitați. Emisiunea urma să se difuzeze în mai puțin de trei ore și, în nici un caz, n-aveam de gînd să las formația lui Keith să cînte o jumătate de oră. Nu erau chiar așa de buni și, apoi, „Intrați în emisie” nu trebuia să fie o emisiune muzicală. Dacă rămîneau numai eu să-mi realizez un interviu, mi-aș fi pierdut toate posibilele puncte de vedere, rapid. La cine aș fi putut apela într-un timp atît de scurt. Mama? Tata? Amy? Tyler? Dacă mă gîndeam bine, nu era o idee chiar atît de rea...

– Tyler, trebuie să mă ajuți, am spus, de îndată ce el a răspuns la telefon.

– Stai o clipă, spuse el, gîfîind. Abia am intrat pe ușă.

Tyler făcea antrenament la baschet, pînă la patru și jumătate, în zilele în care echipa n-avea meci programat. L-am auzit dînd drumul genții de sport, pe podeaua din bucătărie.

– Gata, zii, ce e?

– Susan, Vandiver a anulat întîlnirea, am spus,

și am la dispoziție cam două ore să găsesc un invitat care s-o înlocuiască sau, altfel, emisiunea mea va fi un eșec total.

M-am gândit la lista mea inițială de potențiali invitați. Nu credeam că ar fi foarte politicoși să sune, pe oricare dintre ei, în ultima clipă. Și, pe urmă, majoritatea locuiau în afara orașului.

– Bun, nu intra în panică. O să ne gândim la cineva pe care-l poți suna, spuse Tyler, calm.

– De exemplu, cine?

– Stai o clipă... Vrei să fie un adult, da? întrebă Tyler.

Am ridicat din umeri.

– Nu neapărat. M-aș mulțumi și cu Frieda, în momentul ăsta.

M-am și văzut cu pisica, stînd vizavi de mine și mieunîndu-și răspunsurile.

Tyler rîse.

– Hai, o să se rezolve, a spus el, încurajator. Hei, ce-ai spune de perechea aceea de la școală, care doar ce s-au căsătorit? Ai putea face o emisiune despre adolescenții căsătoriți.

Am cîntărit sugestia o clipă, apoi am spus:

– Nu. E o idee bună dar, dacă fac o emisiune ca asta, vreau să invit un consilier matrimonial și mai multe perechi. Toate astea sînt prea grele de aranjat, în ultima clipă. /

Prețul celebrității

Nici eu, nici Tyler n-am mai spus nimic, preț de vreun minut. Amîndoi eram blocați. Apoi, în cele din urmă, Tyler vorbi:

– Hei, n-ai spus că voiai să discuți cu primarul niște probleme în legătură cu școala? Întrebă Tyler, chiar în momentul în care începusem să intru din nou în panică.

– De ce nu-l intervievezi pe domnul Ramroth?

Perspectiva de a-l intervieva pe directorul liceului nostru, „Bătrînul Rambo“, cum era poreclit, păru, la început, incredibil de plictisitoare. Domnul Ramroth avea în jur de șaizeci de ani, purta costume cenușii, 365 de zile pe an, iar ideea lui de distracție se limita la pupitrul cu înscrisul „Directorul cel grăsan“, de la care ne întâmpina în fiecare nou an școlar. Apoi, însă, m-am gîndit la unele probleme pe care i le-aș putea pune – probleme pe care atît eu, cît și prietenii mei ni le pusesem, precum și alte chestiuni despre unele controverse recente în școală. *Asta ar putea fi interesant*, m-am gîndit. Și, din moment ce eram președinta consiliului de elevi, îl cunoșteam, de fapt, pe domnul Ramroth destul de bine. Ar fi ușor să discut cu el. De ce nu mă gîndisem oare la el, înainte?

– Tyler, îți mulțumesc. Mi-ai salvat viața. Mai vii la studio, mai tîrziu?

Catherine Clark

– N-aș pierde emisiunea asta pentru nimic în lume, zise Tyler. Vreau să pot spune „O cunosc de cînd a realizat primul ei interviu“, cînd o să devii bogată și faimoasă. Dar promite-mi un lucru – nu uita de oamenii de rînd, care te-au ajutat pe drumul către afirmare.

– Foarte nostim, am spus, zîmbind larg. Doar că fii acolo, da?

– Deci, chiar dacă orașul votează pentru extinderea școlii, asta s-ar putea să nu aibă loc? I-am întrebat pe domnul Ramroth, care era așezat exact în fața mea.

– E adevărat, răspunse el, îndreptîndu-se în scaun, puțin mai țeapăn. Mai așteptăm încă să auzim despre fondurile de investiție de la stat. Dar între timp, plănuim să adăugăm un spațiu școlar temporar, anul viitor, pentru a descongiona clasele aglomerate.

– Nu va fi la fel de scump, ca și realizarea planurilor originale de extindere?

– O, nu, de joc. Clasele temporare vor fi unități de imobile prefabricate – foarte ieftine. O să ne ajute să rezistăm, pînă cînd se va realiza extinderea propriu-zisă, spuse domnul Ramroth, în-

Prețul celebrității

crezător. Și se va realiza, în final, într-un fel sau altul. O să mă ocup de asta personal.

Am dat din cap în semn de aprobare și am aruncat o privire pe lista de întrebări, gata pregătite.

– Domnule Ramroth, am spus, trecînd la următorul subiect, după cum știți, banchetul de absolvire s-a ținut întotdeauna în școală. Ce credeți despre cererea absolvenților să țină banchetul de anul acesta într-un club pentru toate vîrstele, din centrul orașului Denver?

– Păi... spuse domnul Ramroth, aranjîndu-și cravata. Sînt multe probleme de luat în considerație înainte de a putea decide dacă acesta e un plan viabil. Există problema banilor, de exemplu. Închirierea unui club, pentru perioada de noapte, va fi destul de scumpă. Înțeleg că decorul unui club de dans ar putea fi mai atractiv, decît vechea sală de gimnastică, dar mai trebuie să ne gîndim și la transport, siguranță, tot soiul de lucruri. În cele din urmă, se va ajunge la un vot din partea elevilor, dar părinții s-ar putea să dorească, de asemenea, să se implice în luarea unei hotărîri.

– Dar oare ar trebui? am întrebat. În fond, nu e banchetul lor.

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Becky, făcîndu-mi semne cu degetul mare în sus. Îmi invita sem cei mai buni prieteni – Kate, Alyssa, Becky și

Tyler – ca să facă parte din publicul din studio. Pentru că studioul era foarte micuț, am fost forțată să limitez numărul invitaților.

– Ai absolută dreptate, Megan, *nu este* banchetul lor. Dar ca adulți, este responsabilitatea noastră să ne asigurăm că experiența voastră de liceeni este una sigură și de succes, replică domnul Ramroth.

– Deci, dumneavoastră nu-i considerați pe absolvenții de liceu îndeajuns de responsabili, pentru a-și lua propriile hotărâri? am spus, ridicînd o sprînceană.

– Nu-i o problemă de responsabilitate. Ceea ce vreau să spun e că noi avem responsabilitatea morală și legală asupra voastră, a tuturor. Dacă banchetul vostru se transformă într-un dezastru, noi sîntem, în final, cei responsabili.

Domnul Ramroth își dresese glasul. Îmi dădeam seama că devenise stingherit și asta nu din cauza scaunului tare, de metal, pe care ședea.

Nu puteam suporta ca administrația școlii să creadă că, de cîte ori elevii plănuiau un eveniment, asta ar putea deveni un „dezastru”. Era cu atît mai neplăcut, cu cît existau atîtea argumente contrare. Organizasem atît de multe lucruri care *nu* merseseră prost, totul, de la campaniile de propagandă pentru strîngerea de fonduri și aju-

Prețul celebrității

torarea celor săraci, pînă la programele de schimburi între elevi din licee diferite. Dar, pentru că-mi impusesem punctul de vedere, am hotărît să trec la alt subiect.

– În ultima vreme, au avut loc multe discuții în legătură cu regulamentul de îmbrăcăminte, în cadrul liceului. Chiar săptămîna trecută ați anunțat hotărîrea de a interzice purtarea șepcilor de baseball, cu cozorocul la spate. E o interdicție temporară sau o revizuire permanentă a regulamentului? Și cine hotărăște regulamentul?

– Districtul hotărăște regulamentul, iar consiliul școlar îl votează, spuse domnul Ramroth, aranjîndu-și din nou cravata.

Părea ușurat că am schimbat subiectul.

– Deci, consiliul a votat interzicerea șepcilor în toate liceele locale? am întrebat prompt.

– Da, corect, a zîmbit domnul Ramroth. Știu că vouă, copiilor, vă place să purtați șepcile acelea în fel și chip, dar, în ultima vreme, s-a constatat că membrii unor bande de răufăcători le poartă cu spatele în față. Nu vrem să trecem cu vederea violența proliferată de aceste bande și dorim să ținem, în afara școlii, asemenea modă, înrudită cu cea a bandelor de răufăcători.

– E adevărat că mulți membri ai acestor bande le poartă invers, am spus. Dar, știți, ceea ce ați

afirmat mai devreme mă surprinde. Am o prietenă care e la liceul Midvale. Cînd a fost anunțată interdicția, i-am menționat acest lucru, întîmplător, și ea mi-a spus că la Midvale nu s-a anunțat încă nici o interdicție. Midvale este în districtul nostru, nu?

– Păi, tehnic, hm, da.

Domnul Ramroth îmi aruncă un zîmbet nervos. Sînt convinsă că se întreba ce se întîmplase cu relația prietenească director-elev, pe care o aveam de ani de zile.

– Deci, vreți să spuneți că regulamentul de îmbrăcăminte districtual poate fi interpretat de fiecare consiliu școlar? am întrebat.

Domnul Ramroth bătu cu degetele în scaun, apoi privi la ceas. Timpul nostru era aproape pe sfîrșite, dar n-aveam de gînd să-i dau drumul, fără să-mi răspundă la întrebare.

– Domnule Ramroth, a votat consiliul interzicerea șepcilor de base-ball? am insistat.

– Păi, a fost... ăăă... o decizie internă, a spus, în cele din urmă, domnul Ramroth.

– Luată de cine?

– Eu și directorul adjunct. Dar am acționat doar în interesul elevilor, adăugă grăbit domnul Ramroth.

– Ei bine, să-i lăsăm pe ei să judece asta. Mulțumesc, domnule director Ramroth. Acest in-

Prețul celebrității

terviu a fost deosebit de informativ.

M-am întors cu fața către camera de luat vederi și i-am văzut pe toți cei din studio zîmbind larg.

– Deocamdată, atît la emisiunea „Intrați în emisie” din această săptămînă. Vă rog să ne urmăriți data viitoare – vom fi în emisie în fiecare joi seară, la șapte și jumătate. Și trimiteți-ne orice idei referitoare la subiecte de discuție sau oameni pe care ați dori să-i vedeți. Pînă data viitoare la „Intrați în emisie”, aici Megan Patterson iese din emisie. Noapte bună!

Chris își trecu un deget de-a lungul gîtului, semnalizînd că timpul nostru s-a încheiat, iar camera de luat vederi era pe punctul de a se opri.

– Și... am ieșit! strigă el.

M-am ridicat și i-am întins mîna domnului Ramroth.

– Vă mulțumesc de mii de ori că ați acceptat să participați, în ultima clipă, am spus. Vă sînt cu adevărat recunoscătoare.

Domnul Ramroth îmi aruncă o privire care spunea că el nu era deloc recunoscător. Dar îmi strînse mîna, apoi ieși pe ușă, înainte ca cineva să-i mai poată adresa vreo întrebare.

– Megan, a fost de necrezut. L-ai năucit complet! zise Becky.

– Da, și cred că o să alibă de furcă mîine cu

ceilalți elevi, de dimineață, spuse Kate.

– Asta, dacă s-a uitat cineva, am spus. Și nu știm dacă au făcut-o.

Tyler își încolăci brațul în jurul taliei mele.

– Megan, oare cînd s-a întîmplat vreodată să nu ai tu succes la ceva? Ai încredere în noi, oamenii s-au uitat. Știu că toți băieții din echipă au făcut-o.

– Și, apoi, spuse Alyssa, chiar dacă în seara asta au fost telespectatori puțini, de îndată ce vor auzi ce s-a întîmplat, vor dori să vadă emisiunea viitoare.

– Da, spuse Tyler. Poate ar fi bine să-l aduci, ca invitat, din nou pe Bătrînul Rambo. Cine știe cîte secrete mai ascunde încă?

Mă întrebam dacă am mers prea departe, prezentîndu-l pe domnul Romrath. Am fost un pic cam dură cu el, cînd, de fapt, îmi făcuse o favoare, acceptînd să apară, în ultimul moment. Dar, apoi, m-am gîndit cum a spus că nu se poate avea încredere în noi și cum a mințit, pur și simplu, în legătură cu regulamentul de îmbrăcăminte.

Nu.

5

– Hèi, Megan! la privește! strigă cineva de sus, de pe scările din fața școlii.

Abia coborîsem din mașina lui Tyler și treceam prin parcare, vineri dimineață. Cînd m-am uitat către clădirea școlii, am văzut un grup, cam vreo treizeci de elevi adunați pe trepte. Doi dintre ei țineau un afiș pe care scria „Abrogați regulamentul fals de îmbrăcăminte!” și toți purtau șepci de base-ball cu fața în spate.

– Îți place șapca mea? strigă un băiat din anul

întii, pe care l-am recunoscut vag.

Arată spre șapca sa, de care lipise o banderolă, pe care scria „Spune-ți odată adevărul!”

L-am făcut semn cu mîna și am zîmbit. În timp ce treceam prin mulțime, am observat și alte șepci pe care scria: „A venit vremea noastră”, „Fără regulament de îmbrăcăminte” și „Drepturi pentru elevi, acum”. O fată scrisese pe tricoul ei alb „Fără vot nu există regulament”.

L-am privit pe Tyler năucă.

– Nu mi-am dat seama că toată lumea era atît de preocupată de...

– „Unu, doi, trei, patru,

Nu mai acceptăm dezastrul!” striga mulțimea în cor.

– „Cinci, șase, șapte, opt,

Nici un fals în stat de lîoc!”

Nu prea cunoșteau ei bine amănuntele, dar trebuia să admit că era un slogan eficient.

– Hei, grozavă emisiunea de-aseară, spuse un băiat, îndreptîndu-se către mine. L-ai pus pe Ramroth la colț de-a binelea. Pe cine ai de gînd să pui mîna data viitoare?

– Păi, nu știu dacă am să pun mîna pe cineva, dar...

– Excelentă formația de-aseară, spuse o fată, întrerupîndu-mă. Au aruncat în aer studioul. Ni-

Prețul celebrității

meni nu prezintă formații așa de bune în alte emisiuni.

– Ai auzit de „Sizardettes“? Întrebă altcineva. Ar fi nemaipomenite pentru emisiunea ta. E o formație numai de fete, care cântă la chitare.

– Ar trebui să-i iei un interviu doamnei Ciccetti, data viitoare, sugeră altă fată. Vreau să știu cum dă calificativele. Am realizat nouăzeci și trei de puncte la testul final, da? Și ea îmi dă calificativul B minus. Cum e posibil așa ceva? Cred că e o vendetă personală împotriva mea.

– Nu, ar trebui să vorbească cu domnul Newcombe, care nu lasă pe nimeni să discute în clasă, dacă nu i te adresezi cu „Sir“, mai întâi, zise altcineva. Parc-ar fi stăpînul planetei, doar pentru că-i din Anglia. Regele Newcombe, așa ar trebui să-i spunem.

– De fapt, cred că o să vorbesc cu cineva din afara școlii, data viitoare, am spus.

Nu-mi venea să cred cîte idei diferite aveau toți – dar majoritatea dorea să mă vadă cum îi pun la zid pe profesori sau pe cei din administrație.

– Vreau să am un public mai larg, nu numai pe voi, știți, așa, din zonă. Dar spuneți-mi în continuare ideile voastre, sînt grozave – numai că acum trebuie să merg la biroul ziarului, ca să las un articol.

Catherine Clark

L-am priuit de Tyler, care mă trăgea de mî-necă.

– Noroc cu protestul tău!

– Hei, dacă ai de gînd să aduci pe cineva din afară, ce-ar fi să-i aduci pe „Spider Plantz” să cînte? Apoi le-ai putea lua un interviu! strigă cineva, în timp ce mă îndepărtam.

Mai gîndește-te!

– O singură emisiune și ești deja o celebritate, mă tachină Tyler, în timp ce deschideam ușa. Mă întreb dacă așa a început și Mike Wallace.

– Nu, el avea mai multă briantină pe păr, am spus și Tyler rîse. Ei chiar cred că aș putea aduce o formație atît de mare ca „Spider Plantz”?

– Sînt, într-adevăr, mult mai buni decît formația lui Keith, dar nu știi niciodată, spuse Tyler. Continuă să faci o treabă serioasă și s-ar putea să vină ei la tine, să te roage să-i iei.

– Ei, nu-i frumos să rîzi de noua mea emisiune, am spus. Poate că-i o producție cu buget mic, dar e un început.

Tyler ridică mîinile.

– Aș rîde eu de tine?

– O, nu. Niciodată, am spus, încercînd să mă încrunt la el.

Dar, fără să vreau, am simțit cum colțurile buzelor mi s-au ridicat într-un zîmbet.

Prețul celebrității

– Serios, totuși, Megan, e grozav... Nu pot să cred că atîți oameni s-au uitat, spuse Tyler, în timp ce continuam să mergem pe hol. Ai avut dreptate cînd ai spus că aveam nevoie de propria noastră emisiune.

– Ei bine, tu ești cel care ai salvat ziua, sugerînd să-l invit pe domnul Ramroth, am remarcat.

Tyler își puse brațul pe umerii mei.

– Cred că facem o echipă bună, spuse el. Și sînt bucuros că te-am putut ajuta. Acum, dacă și tu m-ai putea ajuta pe mine cu fotografia pentru...

Ne aflam aproape la ușa redacției ziarului, cînd un grup de elevi, care păreau din clasele mici, apărură brusc în fața noastră.

– Sîntem reprezentanții elevilor din anul întîi, spuse unul dintre ei, un pic neliniștit, și am dori să faci o emisiune despre cum ne tratează cei mari, ca pe niște gunoaie.

Nu știam cum să ies din încurcătura asta. Dacă îi refuzam, m-ar fi acuzat că mă port ca și ceilalți din anii mai mari... dar nici nu voiam ca emisiunea mea să devină un forum pentru ciondănelile mărunte din liceu.

– O să văd ce pot face, am spus, folosind una din frazele favorite ale părinților mei, care, acum știam, că înseamnă „nu”.

Dar eu eram mai mare, decît acești boboci, și, se pare, ei încă nu știau asta, așa că părăură satisfacți de răspunsul meu.

Aproape alți zece inși m-au oprit în dimineata aceea, cînd mergeam de la oră la oră – și am întîrziat la toate patru. Poate că, cerînd sugestii de la public, nu fusese o idee chiar atît de grozavă, m-am gîndit eu, în timp ce doamna Ciccetti se uita urît la mine, cînd m-am strecurat la locul meu, cu trei minute după ce sunase soneria. Dar, cel puțin, reușisem să-i fac pe oameni să se implice.

O să-i arăt eu acelui redactor de revistă cît de mult greșise în privința noastră.

– Tyler, știi doar că o să cîștigi, așa că nu înțeleg de ce ești atît de îngrijorat.

Mi-am sprijinit picioarele de bordul jeep-ului său. Era ziua Sfîntului Valentin și ne îndreptam către Denver, ca să vedem *The Range*, clubul de dans unde unii dintre colegii noștri doreau să organizeze banchetul. Clubul își făcuse multă publicitate, ca fiind unul dintre primele în care alcoolul era interzis, era pentru toate vîrstele, și toată lumea, pe care o cunoșteam și fusese acolo, spunea că muzica era grozavă.

Prețul celebrității

Tyler și cu mine hotărâsem să nu spunem nimănui unde mergem în seara asta, decât părinților noștri. Voiam să fim singuri de Sfântul Valentin. Chiar dacă urma să ne aflăm într-un loc aglomerat, nu credeam că vom întâlni pe cineva cunoscut acolo.

– Nu știi sigur dacă voi câștiga, spuse Tyler, în timp ce depășea granița statului nostru.

Liceul nostru urma să susțină o mare dezbatere împotriva unui liceu rival important și, în calitate de căpitan al echipei de debateri, Tyler se simțea puțin nervos. Întotdeauna devenea surescitat înaintea fiecărei debateri, deși întotdeauna se descurca bine. Cred că avea mai multă încredere în talentele sale fizice, decât în tehnicile sale de dezbateri. Înțelegeam asta. Și eu mă simțeam întotdeauna mai sigură în legătură cu anumite lucruri, cum ar fi alergările pe teren accidentat, de exemplu. Alergam de când eram în anul întâi și nu trebuia să mă gândesc la asta; pur și simplu, o făceam. Să fii gazda unei emisiuni de televiziune, asta era altă poveste, deși eram sigură că mă voi obișnui și cu asta, în cele din urmă.

– Ei bine, vei câștiga, i-am spus lui Tyler, pentru că asta faci întotdeauna.

– Asta vine din partea celei mai mari surse de încredere în sine, care a trăit vreodată în țara

asta, Megan Pat...

– Nu *întotdeauna* sînt încrezătoare, am protestat. Și eu sînt nervoasă vrînd să iasă bine totul. Doar că...

– Ce? N-are rost să arăți?

Tyler opri mașina la un stop și eu am consultat lista de indicații pe care mi-o dăduse Kate.

– Mergi înainte, apoi faci la stînga, la următorul semafor, și ar trebui să ajungem, am spus. Și, da, îmi fac griji, dar poate că n-o arăt pentru că nu vreau să știe toată lumea și pentru că știu că sentimentele de nesiguranță vor dispărea, dacă nu le iei în seamă. Ce e rău în asta?

– Nimic, spuse Tyler, bătîndu-mă pe genunchi. Încrederea ta e unul din lucrurile care îmi plac la tine. Dar sper că n-o să începi să te ascunzi față de mine.

M-am îndreptat de spate și m-am prefăcut șocată.

– Nu-ți spun eu ție cele mai adînci și ascunse secrete?

– Ca cele despre cum obișnuiai tu să visezi că vei fi președinte într-o bună zi? spuse Tyler, rîzînd.

– Ce vrei să spui cu *obișnuiam* să? am zis, prefăcîndu-mă încruntată.

Apoi am rîs.

– Nu, glumeam doar.

Prețul celebrității

– Sigur că da.

Tyler parcă mașina și-mi zîmbi.

– Înainte de a intra, am ceva pentru tine.

Scoase din buzunarul jachetei o cutiuță mică, învelită în staniol roșu, și mi-o dădu.

– La mulți ani de ziua Sfîntului Valentin.

L-am sărutat ușor pe obraz.

– Mulțumesc.

Am desfăcut pachetul și am deschis cutia. Înăuntru se afla o pereche de cercei rotunzi de aur.

– Sînt frumoși, am spus. Ți-ai adus aminte că i-am pierdut pe cei care-mi plăceau atît de mult, în toamnă, nu?

— Ce pot spune? Niciodată nu uit nimic, zise el, ridicînd din umeri. De fapt, am vrut să ți-i dau de-acasă, dar toată lumea era acolo, așa încît am hotărît să aștept.

Am coborît oglinda din spatele apărătoarei so-lare și mi-am scos vechii cercei. Apoi mi i-am pus pe cei noi, rotunzi, și m-am întors către Tyler.

– Ei, ce zici?

– Minunați, spuse el. Ca și tine.

Se aplecă și mă sărută ușor pe buze.

– Ești sigură că vrei să intrăm?

Am dat din cap în semn că da.

– Dar nu-ți face griji, nu pentru multă vreme.

Am scos un plic din buzunarul interior al ja-

chetei mele.

– Asta e pentru tine, am spus, dându-i-l.

Tyler deschise plicul și scoase o felicitare, cu o hîrtioară în interior. Zîmbind, a citit felicitarea, apoi desfăcu foaia de hîrtie și o scoase. Își dresă glasul și citi cu voce tare:

– „Acest certificat permite purtătorului de a avea parte de o noapte petrecută împreună, inclusiv un meniu gătit acasă, servit lîngă foc, precum și privilegii nelimitate în privința sărutărilor.“

Își puse brațele în jurul meu și mă strînse la piept.

– E grozav, Megan, spuse el. Asta e, categoric, un dar pe care nu îl voi uita.

– Bine, am spus, zîmbind. O s-o facem curînd, da?

Ne-am îmbrățișat din nou și, apoi, am coborît din mașină, îndreptîndu-ne către intrarea în club.

Înăuntru, la *The Range*, lumini colorate clipeau deasupra unei arene mari de dans, pătrate, plină de oameni care dansau. Barul se întindea de-a lungul unui perete întreg, iar tinerii stăteau jos sau în picioare lîngă el, privindu-i pe ceilalți dansînd. Un disc-jockey se afla pe o platformă sus, deasupra ringului de dans, și l-am privit cum se mișca rapid, înainte și înapoi, între două discuri, mixîndu-le expert. Avea, probabil, în jur de opt-

Prețul celebrității

sprezece ani și îmi plăcea cum arăta. Deși eram îndrăgostită de Tyler, asta nu mă împiedica să observ și alți tipi arătoși, iar acest disc-jockey era extrem de drăguț. Avea părul blond, tuns scurt, și purta un tricou alb, larg, băgat în blugi, și o pereche de pantofi mari, negri, cu șireturi argintii.

Tyler și cu mine ne-am lăsat hainele la garderobă și am comandat la bar de băut.

– Destul de elegant, nu? am spus, vorbind tare pentru a acoperi muzica. Îmi place aici.

Tyler dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, e grozav.

Privi dincolo de bar și trecu în revistă ringul de dans.

– Nu văd pe nimeni cunoscut, tu vezi?

Am clătinat din cap.

– Bine, am spus, poate vom rămîne singuri de data asta.

Cînd au sosit băuturile noastre gazoase, ne-am împletit brațele și am încercat să bem așa din pahare. Bineînțeles că am pufnit în rîs și am împrăștiat băutura pe bar, dar, cel puțin, nimeni dintre cei pe care-i cunoșteam nu ne-a văzut cum ne prosteam.

– Ar fi un loc grozav pentru banchetul nostru, nu crezi? l-am întrebat pe Tyler.

– Da, pare bun, spuse el, fără prea mare entu-

ziasm. Dar cred că aş prefera să-l facem mai degrabă la şcoală. Adică, dacă închiriem o limuzină, o să ne coste o avere, pînă aici.

Am dat din cap aprobator şi am privit pe cei care dansau. Din ce vedeam, se părea că toată lumea se distra. Ce-mi plăcea cel mai mult la mulţimea de tineri era diversitatea, dar mă simţeam bine aici, totuşi, deşi nu mai pusesem piciorul în acest club, înainte.

– Ştii ce? i-am spus lui Tyler. Cred că am să fac o emisiune despre locul ăsta.

– Zău? spuse el, părăind puţin zăpăcit. Ce fel de emisiune? Doar nu una de publicitate.

– Nu, nu. Una care să prezinte locurile unde pot merge tinerii – unde nu se întâmplă necazuri.

– Ca, de exemplu, parcărilor de unde cumpărăm cîrnăciori? zise Tyler.

L-am lovit peste mînă.

– Vorbesc serios, Tyler! De ce nu mă iei în serios? Asta-i ceva important. Adică, dacă tinerii au un loc unde să meargă, poate că nu vor intra în necazuri.

Tyler îşi frecă mîna.

– Da, poate ai dreptate.

Am scotocit prin geantă şi am scos un carnetel cu arc şi un stilou.

– Nu te superi, dacă vorbesc cu cîţiva tineri,

Prețul celebrității

nu? Vreau doar să aflu cîteva idei, să văd ce gîndesc ceilalți.

– Nu, e în regulă. Du-te.

Tyler sorbi din paharul său.

– Mulțumesc. Mă întorc repede, am spus, sărutîndu-l pe obraz. Asta o să-mi ia cel mult cinci-sprezece minute. Apoi putem dansa, da?

Tyler mă sărută.

– Promiți?

Am dat din cap aprobator.

– Bine, pentru că nu vreau să dansez cu altcineva, spuse el.

– Nici măcar cu ea? am spus, arătînd spre o fată cu părul verde.

Purta o zgardă, ca de ciine, în jurul gîtului, din piele neagră, cu ținte argintii, și dresuri fosforescente pe sub o rochie strîmtă, mini, de culoare roz.

– Nu, nu cred, spuse Tyler, rîzînd. Dar, dacă ai să lipsești prea mult, cine știe ce se poate întîmpla? Ea și cu mine s-ar putea să descoperim că avem multe lucruri în comun.

Îmi făcu cu ochiul, iar eu am clătinat din cap și am plecat spre mulțime.

Am vorbit cu cinci-șase persoane diferite, punîndu-le întrebări de genul: cît de des vin aici, unde locuiesc, ce fel de muzică le place. I-am luat

un interviu și disc-jockey-ului dar, mai întâi, a trebuit să aștept, pînă cînd a pus o melodie lungă, astfel încît să poată scăpa cîteva minute de monitorizarea discurilor, a picupului pentru compact discuri și ce alte aparate mai avea el pe-acolo. La un moment dat, în timp ce stăteam pe scara care ducea către platformă, vorbind cu el, l-am văzut pe Tyler jos, traversînd ringul de dans spre ieșire. La început, mi-a fost teamă că pleacă – lipsisem mai mult de o jumătate de oră – dar s-a dovedit, pînă la urmă, că doar se învîrtea prin jur. Părea apăsător și plictisitor, așa că am încercat să mă grăbesc cu interviul.

Dar lui Shark, disc-jockey-ul, îi plăcea să vorbească mult despre el, așa că nu era ușor. Cel puțin era interesant. Avea nouăsprezece ani și mai lucrase ca disc-jockey în alte trei cluburi, deja. Spunea că fusese ademenit la *The Range* de proprietarii barului, care-l văzuseră lucrînd la un alt club. Mi-a dat numărul său de telefon și mi-a spus că ar fi bucuros să apară în emisiunea mea, deși nu eram prea sigură că doream asta.

– Îmi pare rău că a durat atît, i-am spus lui Tyler, cînd m-am întors la bar. M-am uitat la ceas și am văzut că lipsisem aproape o oră. Într-adevăr, îmi pare rău.

El zîmbi.

Prețul celebrității

– E în ordine. M-am distrat doar privindu-i pe ceilalți.

– Mai vrei să dansăm? I-am întrebat, încercînd să-mi înghesui carnetelul înapoi în geantă.

De obicei, aveam un carnetel mai mic, dar, în ultima vreme, devenisem atît de obsedată să-mi scriu ideile, încît cumpărasem unul mai mare. Făcusem un lucru bun. Luasem o grămadă de notițe și abia așteptam să-i spun lui Chris, operatorul meu și singurul membru al echipei de filmare, despre ideea mea. Poate am putea transforma decorul într-un miniclub. Apoi m-am gîndit din nou că, poate, n-ar fi bine, privind în jur la clubul elegant. Ar fi ca și cum aș fi încercat s-o transform pe Cenușăreasa, care freca podelele, într-o prințesă, fără să folosesc vraja.

Tyler ridică din umeri.

– Sigur, dacă vrei.

Am sorbit o înghițitură din băutura sa gazoasă cu ghimber și mi-am aruncat geanta în spatele unei cutii goale, la capătul barului.

– Pentru restul serii, hai să uităm despre dezbaterea ta, despre emisiunea mea, șepci de baseball și toate celelalte, da? I-am întrebat pe Tyler, în timp ce ne făceam loc prin mulțime.

– Hai să ne distrăm doar în seara asta.

– Bine.

Tyler zîmbi dar, pentru un motiv anume, nu părea prea sincer.

– Ești sigur că vrei să dansăm? l-am întrebat. Ești obosit după meciul de azi sau ce?

– Eu? Obosit? spuse el. Deloc, mă simt bine.

Tyler își puse mîinile în jurul taliei mele și mă împinse ușor înainte.

– Hai să mergem.

Mi-am petrecut toată duminica dimineată și după-amiază, făcîndu-mi temele, astfel încît, eu și cu Tyler, să ne putem uita la un film vechi cu Humphrey Bogart, în seara aceea, acasă la mine. Părinții mei plecau să ia masa în oraș, iar Amy se dusesese să învețe la o colegă, așa încît abia așteptam să petrec o seară liniștită și calmă cu Tyler. A venit pe la șapte, cu caseta video, și imediat ne-am dus în living ca s-o punem. Dar, de îndată ce ne-am așezat confortabil pe canapea, a sunat telefonul.

– Oof! am exclamat necăjită, înainte de a mă ridica să răspund.

– Megan, bună, spuse persoana de la celălalt capăt al firului, cînd am ridicat receptorul. Aici e Chris.

Prețul celebrității

Nu-mi puteam da seama care Chris era – cunoșteam vreo doi la școală, dar nu atât de bine, încât să mă sune acasă.

– Chris Nelson, adăugă persoana de la telefon.

Apoi mi-am dat seama... era Chris de la stația de televiziune.

– Chris! Ce mai faci?

– Bine, zise el, dacă asta înseamnă pentru tine să înveți, fără întrerupere, două zile, pentru mine însă nu.

Am râs.

– Ei, sper că nu te-am întrerupt de la ceva.

L-am privit pe Tyler, care își sprijinea capul de umărul meu. Apăsase pe butonul de „pauză”, iar imaginile de prezentare ale filmului stăteau nemîșcate pe ecran.

– Nu, nu chiar, am spus. Nimic care n-ar putea aștepta cîteva minute, oricum. Ce s-a întîmplat?

– Tocmai mi-a venit o idee grozavă și voiam să ți-o împărtășesc. Te-ai gîndit să faci o emisiune despre căsătoriile între adolescenți? a întrebat Chris.

– De fapt, mi-a trecut prin minte, am spus. De ce?

– Păi, am fost la o petrecere, aseară, și am cunoscut două perechi, care s-au căsătorit de

cînd aveau optsprezece ani, zise el. Am vorbit mult cu ei și, pe urmă, sper că nu te superi, i-am întrebat dacă ar dori să fie invitați la emisiunea ta. Au spus că sînt de acord – dar bineînțeles că i-am avertizat că asta depinde numai de tine.

– Mulțumesc pentru cercetare, am spus. Eu nu cunosc decît o pereche în genul ăsta, așa că asta s-ar putea să ajute mult. Poate că ar trebui să facem emisiunea asta – nu săptămîna asta, dar curînd, am spus. Hei, ia ghici, am fost la *The Range* aseară.

– Zău? Cum a fost?

– Grozav, am spus. Așa de grozav, de fapt, încît mă gîndesc că trebuie să facem o emisiune despre cluburile pentru toate vîrstele – ceva dintr-un punct de vedere despre cum să te distrezi sau cum se pot face mii de lucruri pe aici, deși, la prima vedere, par că nu există, am spus.

I-am descris clubul și oamenii cu care vorbisem sîmbătă seară și i-am mai spus cîteva dintre ideile mele pentru emisiune. Chris mă încurajă mult și m-am trezit devenind din ce în ce mai entuziastă.

Cred că eu și cu Chris vorbisem cam multișor, pentru că aparatul video pornise din nou și Tyler trebui iarăși să apese pe stop. El stătea pe sofa și începuse să răsfoiască una din revistele mamei

Prețul celebrității

de decorațiuni interioare.

– Ascultă, Chris, mulțumesc că m-ai sunat, am spus, dar am ceva de făcut acum. Vrei să ne întâlnim într-o zi, săptămîna asta, și să mai discutăm?

– Sigur, zise el. De fapt, eu sînt de serviciu mîine seară la stație, dacă vrei să treci.

– Bun, așa am să fac. Și-ți mulțumesc pentru ideea cu căsătoriile dintre adolescenți, am spus. Ne vedem mîine!

Cînd am închis, Tyler se uita urît la mine.

– Ce-i? am întrebat. De ce te uiți așa la mine?

– Eu sînt cel care a avut ideea cu căsătoriile dintre adolescenți, îmi aminti Tyler. Nu prea erai încîntată de idee atunci.

– Ba eram! am protestat. Am considerat-o o idee grozavă. Oricum, am spus așa, numai pentru că voiam să-i mulțumesc lui Chris că se gîndește la emisiune, am zis. Vreau să spun că el e plătit doar pentru munca de operator, nu și pentru ideile lui creative.

– Dar eu? Eu pentru ce sînt plătit? zise Tyler.

M-am întins și l-am sărutat.

– Pentru că mă săruți. Acum, pornește filmul.

– Ești sigură că nu vrei să-ți mai schițezi vreo zece-douăzeci de idei pentru emisiune, mai întîi? zise Tyler, lăsîndu-se pe spate și ținînd telefo-

manda departe de mine. Sau poate să-ți antrenezi tehnicile de interviu?

Am înșfăcat o pernă de pe sofa și l-am lovit drept în cap.

– Cel puțin, eu nu te pun să urmărești treizeci de ore de meciuri de baschet înregistrate.

– Nu, dar *m-ai făcut* să umblu cu tine prin treisprezece magazine de articole de sport, în Denver, ca să-ți găsești pantofii perfecți pentru alergare, toamna trecută, contracară Tyler.

– Asta nu-i nimic în comparație cu cât am căutat cartea aia, pe care o voiai, despre tehnica de apărare, am spus. Ca să nu mai zic despre lentila specială pentru camera ta de filmat, primăvara trecută, pe care Țineai morțiș să le ai, dacă voiai să-ți iasă „vreo fotografie bună“.

– Lentila aceea m-a ajutat să îmbunătățesc calitatea portretelor, spuse Tyler, începînd să zîmbească.

– Și pantofii mei m-au ajutat să cîștig titlul de campioană a statului, nu? am zis.

– Ceea ce va face și echipa mea de baschet, cînd va cîștiga în martie, datorită a ceea ce am învățat din benzile acelea video, spuse Tyler.

– O, apropo, ai citit cartea aceea despre tehnica apărării, pînă la sfîrșit? am întrebat.

– Bineînțeles. Termin orice carte încep.

Prețul celebrității

– Bine, pentru că ai să ai nevoie de toată tehnica pe care o știi!

Am luat o altă pernă și am început să-l lovesc pe Tyler în stomac. M-a apucat de încheieturi și m-a tras lângă el.

– De fapt, știu și mult din ofensivă, a spus el.

M-am mișcat mai aproape, pînă cînd buzele mele aproape că le atingeau pe ale lui.

– Zău. Hai, spune.

Bineînțeles că părinții mei au ales tocmai acel moment să intre prin ușa de la bucătărie. Tyler s-a speriat așa de tare, că a sărit la un metru distanță de mine. Eu mi-am trecut iute degetele prin păr, ca să-l aranjez, așa încît, atunci cînd ei intrară în living, Tyler și cu mine păream a fi niște cunoștințe vagi.

Dumnezeule, m-am gîndit. Oare părinții ăștia nu știu că atunci cînd spun că merg să ia masa în oraș trebuie să întîrzie mai mult de o oră? Ce naiba fac? Mănîncă sandvișuri?

Posibil subiect de discuție: De ce părinților nu le dă prin cap?

G

Luni dimineață, la prima oră, domnul Ramroth emise o alocuțiune în care spunea că a „interpretat greșit” regulamentul de îmbrăcăminte. Ne-a asigurat, de asemenea, că acum regulamentul nostru era același ca și la celelalte școli din district și și-a cerut scuze pentru eroarea comisă. M-am simțit destul de bine că am influențat o schimbare în regulamentul școlii noastre, iar acest succes îmi dădu motivația să muncesc și mai mult pentru emisiunea mea.

Pe la mijlocul săptămânii, am făcut o cercetare

Prețul celebrității

preliminară asupra următorului meu subiect de discuție: atleții din licee care folosesc steroizi. Era ceva care mă șocase atunci când citisem despre asta într-un articol apărut în ziarul *Post* din Denver, anul trecut, și voiam să-i avertizez pe cei de vîrsta mea despre pericolele folosirii steroizilor, înainte să apuce să-i folosească. De asemenea, doream să lărgesc limitele emisiunii mele un pic și să-i informez pe tineri că „Întrați în emisie” urma să se ocupe de mult mai multe lucruri, decît problemele școlii. Adevărat, erau destul de multe probleme mari la școală, uneori, dar emisiunea mea trebuia să se adreseze și celorlalți tineri din zonă.

Am luat legătura și cu doctorița familiei noastre, care a spus că va fi bucuroasă să participe la emisiune, și s-a oferit să încerce să găsească un fost pacient, care s-ar declara de acord să vorbească despre experiența sa cu steroizii.

Deși aveam aproape totul pregătit destul de bine pentru emisiune, mai era necesar să fac niște cercetări de ultim moment, miercuri seara. Problema era că Tyler avea un meci de baschet în seara aceea, împotriva echipei Midvale, una dintre cele mai bune din district, și îi promisesem că voi fi acolo. Chiar jurasem pe o înghețată de fructe, cu cremă fierbinte, la *Dean's*, ciocolata fiind ultimul lucru sfînt care conta. Așa că m-am

hotărît să iau masa de seară devreme și să mă duc imediat după aceea la bibliotecă – în jur de șase – să-mi fac cercetarea. Am considerat că am să termin cam într-o oră și, apoi, o să plec la meci.

Calculasem greșit. Nu mi-a venit să cred căte articole existau despre efectele folosirii steroizilor. Am sfârșit prin a citi atât de multe, încât, atunci când am terminat, îmi plesnea capul de-atâtea informații. Și era deja opt și jumătate!

Când am ajuns la școală, pe bicicletă, era nouă fără un sfert. Mi-am legat bicicleta de gardul metalic, în două secunde, și am rupt-o la fugă către sala de sport. Cronometrul tablei de marcaj arăta că au mai rămas doar cinci minute din meci, dar toată lumea aplauda. Apoi l-am văzut pe Tyler ieșind de pe teren și lovindu-și palma de a celorlalți jucători de pe bancă, în timp ce altcineva alerga să-l înlocuiască. Era clar că fusese scos din joc, iar mulțimea îl aplauda frenetic. Nu-mi venea să cred... pierdusem tot meciul.

Apoi am văzut-o pe Becky, făcându-mi semn, de la locul nostru obișnuit, din tribună.

În timp ce-mi făceam loc să ajung la ea, am observat că stătea cu Kate și Alyssa, împreună cu doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui Tyler, Nate Shaw și Richard Blake. Cu toții băteau ritmul la unison, cântînd numele lui Tyler.

Prețul celebrității

– Ce s-a întâmplat cu tine? Întrebă Becky. Unde ai fost?

– Am avut ceva de lucru pentru emisiunea, mea i-am spus, privind din nou către tabela de marcaj. Cîștigam meciul cu un avans de douăzeci și două de puncte.

– Cred c-am pierdut un meci grozav, îm?

– Categorie, spuse ea. Ar fi trebuit să-l vezi pe Tyler.

Știu, m-am gîndit eu.

– A jucat unul dintre cele mai bune meciuri din cariera sa, adăugă Richard. Mă întreb dacă vreunul dintre colegii săi cercetași a fost aici. Sper, de dragul lui.

– Da, a fost categoric un spectacol de cinci stele, spuse Nate. Ar trebui să-l ducem undeva, după meci, nu crezi Megan?

Am dat din cap absentă, privind fix la Tyler, care stătea pe bancă, cu un prosop în jurul gîtului. *Cum de-am putut să pierd un meci atît de important?* mă tot gîndeam mereu. *Cum o să-i explic asta lui Tyler?*

Cînd se sună sfîrșitul meciului, am coborît repede să-l felicit pe Tyler.

– Grozav meci! am spus, îmbrățișîndu-l, deși trupul lui era plin de transpirație. Cîte puncte ai marcat?

– Treizeci și trei, spuse el, frecîndu-și fruntea

cu un prosop. Am crezut că întotdeauna ții socola. Să nu-mi spui că te-au lăsat aptitudinile matematice.

– De fapt, n-am prins tot meciul, am admis eu. Am rămas la bibliotecă să-mi fac cercetarea.

– Ai avut de scris o lucrare? Întrebă Tyler, în timp ce ne îndreptam către vestiare.

Înainte să pot răspunde, am fost înconjurați de oamenii care veniseră să-l felicite. M-am simțit de parcă însoțeam o celebritate. Și, în fond, el era o celebritate locală.

– N-a fost pentru o lucrare, i-am spus, după ce el a mulțumit fanilor săi. A fost pentru emisiune.

– Oh, spuse el, vag dezamăgit. Hei, îți vine să crezi că am marcat cîte trei puncte la rînd? Nici odată n-am mai reușit asta într-un meci.

Am zîmbit puțin neliniștită.

– E grozav, Tyler.

– Dar nu le-ai văzut nici pe astea, spuse el. Îmi dau seama.

Mă privi iritat.

– Megan, asta s-a întîmplat, practic, la sfîrșitul meciului, ai pierdut toată desfășurarea?

Am ridicat din umeri.

– Da, îmi pare rău. M-am luat cu altele și nu mi-am dat seama cît de tîrziu era, pînă cînd a fost... prea tîrziu. Dar ceea ce am lucrat este foar-

Prețul celebrității

te important și...

– Și este mai important decît un prăpădit de meci de baschet la liceu, spuse Tyler, întrerupîndu-mă. Hai, spune. Asta gîndești.

– Nu, nu-i așa! am protestat. Cum poți să spui așa ceva? Știi doar că nu gîndesc așa.

– Sper, spuse Tyler cu glas trist. Uite, trebuie să mă duc la duș. Ne vedem mai tîrziu.

Vrú să plece, dar l-am apucat de braț și l-am întors cu fața spre mine. Nu voiam să-l las să plece supărat.

– Hai, Tyler. Am spus că-mi pare rău. Știi că sînt foarte îngrijorată cu emisiunea despre steroizi, ca să iasă bine.

Tyler oftă.

– Da, știu. Numai că simt că, de cînd ai început să te ocupi de emisiunea asta, te vād din ce în ce mai puțin. Știu că-i doar o săptămînă și jumătate, dar...

– Uite, trebuie să muncesc foarte mult în plus, la început, pînă o pornesc, l-am asigurat. Hai, uite, ca să ne împăcăm... mergem la o înghețată, după ce termini dușul. Te aștept aici. Fac eu cînte.

Tyler clătină din cap.

– Nu pot. Trebuie să merg acasă să-mi fac temele.

– Oh! Păi, atunci ce zici de prînz, mîi... Nu, nu

ne putem întâlni, decît dacă unul din noi lipsește de la vreun curs. Hei, vrei să mergem să luăm micul dejun, înainte de a începe orele?

– Nu pot, trebuie să mă întîlnesc cu șeful meu, la *Gazette* spuse el. Dar după ore, înainte de antrenamentul la baschet?

– Am ședința consiliului de elevi, am spus. Stai, știu. De ce nu vii la stația de televiziune, mîine seară, să vezi emisiunea?

Tyler dădu din cap, în semn de aprobare.

– Bine. La ce oră?

– Șapte și jumătate, am spus. O să fie în direct, exact ca săptămîina trecută.

– Atunci, mai bine ai face niște repetiții, spuse Tyler. Ne vedem mîine, da?

Își puse prosopul pe umăr și intră în vestiar. Nu puteam să nu mă întreb ce-l deranja cu adevărat. Era clar că nu petreceam destul timp împreună, dar cum putea schimba asta? Oricum, nu era prima dată cînd aveam probleme în coordonarea programelor noastre – era o problemă constantă. Așa că de ce era el necăjit acum?

Știam că o să-mi vină o idee genială, dacă o să-mi las mintea liberă să lucreze. Stăteam la șe-

Prețul celebrității

dința consiliului elevilor, joi după-amiază, ascultîndu-l pe contabil, cum tot vorbea despre faptul că nu sînt destui bani, rămași în bugetul nostru, pentru banchetul din sala de sport, ca să nu mai vorbim despre *The Range*, cînd m-am luminat deodată: dacă Tyler devenea regizorul meu, atunci am fi putut petrece mai mult timp împreună. Îi plăcea să lucreze cu aparatele de fotografiat și, deși îi plăcea cel mai mult să facă poze jurnalistice alb-negru, uneori folosea camera video a unchiului său, ca să înregistreze evenimentele din familie. Odată chiar îmi spusese că s-ar putea să dorească să se ocupe de film, într-o zi, sau poate să și lucreze ca regizor.

De îndată ce a apărut în studio, în seara aceea, i-am spus:

- Tyler, am reușit.
- Ce-ai reușit?
- Să găsesc un mod pentru noi de a petrece mai mult timp împreună, am spus. Cum ți-ar surîde ideea să fii regizorul meu?

Tyler păru confuz.

- Ce vrei să spui?
- Nu-i perfect? am continuat eu, ignorîndu-l. Ai putea căpăta o mulțime de experiență, ceva ce ai putea folosi în viitor, dacă te hotărăști să te apuci de film. O să te ajut cu emisiunea mea. Și cel mai

important lucru, putem lucra împreună, am spus. La sfârșitul fiecărei emisiuni, putem chiar prezenta, în final, numele realizatorilor... Regizat de Tyler Gordon.

Am zîmbit larg către el.

– Am vorbit deja cu Chris și el crede că-i o idee grozavă. Ar trebui să-l fac și pe el regizor asistent, totuși, pentru că el deja face multe lucruri.

Mi-am dat seama că băteam apa-n piuă, așa că m-am oprit, așteptînd reacția entuziastă a lui Tyler.

– Nu mă interesează, Megan, spuse el, ne-părinđ *absolut deloc*, entuziasmat.

– Dar gîndește-te la lucrurile pe care le-am putea face împreună, am spus.

– Megan, deja am foarte multe de făcut. Și, apoi, nu lucrez în televiziune.

– Știu că preferi fotografiile, am spus. Dar ai zis că s-ar putea să vrei să te ocupi de film, într-o zi, și asta ar fi o experiență grozavă.

– De filme, sigur. Dar n-am spus niciodată că mă interesează televiziunea.

Tyler se sprijini de unul din scaunele de metal, pliante.

– Oh, deci ești deasupra televiziunii, am spus. Ești prea *bun* pentru o emisiune de dezbateri.

Prețul celebrității

– N-am spus asta, zise Tyler, frecînd covorul vechi, maroniu, cu vîrfurile pantofului.

– Uite ce-i, am destule pe cap, care mă vor ține ocupat în următoarele două luni, mai ales cu dezbaterile acelea, care se apropie. Va trebui să găsim un alt mod de a ne vedea mai des.

L-am privit o clipă. Încerca oare să se răzbune pentru că lipsisem de la meci, sau era altceva? Se purta puțin ciudat, de parcă s-ar fi supărat pe mine că voiam să-l includ în realizarea emisiunii. Era de parcă nu voia ca eu să-i fac vreun favor.

– Sper că nu ești supărat că nu te-am rugat să fii gazda emisiunii, nu? am spus. Doar pentru că nu vreau încă un reporter în cadrul emisiunii, asta nu înseamnă că n-am nevoie de ajutorul tău. Și, apoi, noi, de obicei, nu facem totul împreună.

Tyler clătină din cap.

– Bineînțeles că nu-i asta, spuse el. Doar că...

– Megan, ai o clipă să ne uităm peste niște lucruri, înainte de a începe? mă întrebă doctorița Ryan.

Ea consultase lista cu întrebări, pe care eu le pregătisem să le discutăm, cu ea și cu fostul ei pacient. Un student la colegiu, care se numea Brad, fusese de acord să participe la emisiune, împreună cu ea, și să vorbească despre experiența sa cu steroizi. Aparent, începuse să se tra-

teze cu ei din liceu.

– Sigur, am spus.

M-am întors către Tyler și i-am spus cu o voce joasă:

– Vrei să ne întâlnim după aceea și să vorbim? Cred că e ceva ce te deranjează. Sper că nu eu.

– Bineînțeles că nu tu, a spus el. Nu-i nimic. Sînt doar îngrijorat în privința dezbaterii. Du-te. Succes!

Zimbi palid, în timp ce eu m-am dus cu doctorița Ryan.

De vreo două ori, în timpul emisiunii, am aruncat o privire către Tyler. Părea la fel, ca de obicei, stînd acolo și privindu-mă, dar simțeam că ceva s-a schimbat.

După emisiune, l-am întrebat dacă vrea să mergem la o cafea, dar a spus că vrea să plece acasă, să vadă restul meciului de baschet la televizor.

Apoi, plecă, pur și simplu, fără să spună mare lucru despre emisiune – un subiect de care înainte *era* foarte interesat. Eu consideram că s-a desfășurat incredibil de bine, dar Tyler s-a purtat de parcă nu a fost mare lucru, iar indiferența lui mă supăra foarte tare. Dacă era supărat de ceva, voiam să-mi spună măcar, și să terminăm – dar, în loc de asta, voia să mă învinuiască pe mine.

Prețul celebrității

– Megan, vrei să mergem să bem o cafea undeva? mă întrebă Chris, de îndată ce am terminat.

– Cred că ar trebui să sărbătorim. Două săptămîni deja și noi încă mai emitem. Nici FCC nu ne-a interzis încă.

– Crezi că lucrurile merg bine? am întrebat.

– Categorie. Am putea gîndi, totuși, să mai amestecăm lucrurile puțin, spuse Chris. Adică, emisiunea din seara asta a fost grozavă, dar a fost foarte serioasă – fără nici un factor de destindere. Așa că data viitoare, poate că ar trebui să ne ocupăm de un subiect mai hazliu.

– Ca de exemplu? am întrebat.

– Lasă-mă să beau întîi o cafea, zise el. Apoi vorbim.

Își luă repede jacheta de lînă, de culoare roșu cu negru, și-mi deschise ușa.

– Mă șantajezi? am spus, punîndu-mi canadiana albastră de schi și mănușile.

– Nu, deloc, zise el zîmbind. Dacă-ți spuneam că nu vorbesc nimic, dacă nu-mi plătești cafeaua – atunci ar fi fost. Dar s-a întîmplat tocmai să-mi primesc salariul.

Chris se bătu cu mîna peste buzunarul jachetei.

– Sînt bogat. Ei, destul de bogat ca să plătesc două cafele și poate niște plăcinte.

Catherine Clark

- Știi unde au plăcinte bune? I-am întrebat.
- La *Java Plaza*, spuse Chris.
- Excelentă alegere, am zis, dînd din cap aprobator. Ai încercat vreodată plăcinta cu brînză și cu cremă de ciocolată și alune?

- Hmm... sună ca de pe altă lume, zise el.

După ce-am plecat de la studio, toate gîndurile apăsătoare despre Tyler s-au evaporat rapid și eram gata să mă simt bine. Eram, într-adevăr, bucuroasă că aveam cu cine să sărbătoresc - cineva căruia îi păsa cu adevărat de emisiunea mea și era nerăbdător să vorbească despre ea.

7

– Ascult-o pe asta, spuse Becky, rostogolindu-se pe patul meu.

Era sîmbătă după-amiază și ne uitam prin scrisorile pe care le luasem de la studio, în dimineața aceea.

– „Dragă Megan“, citi Becky, „Vreau doar să-ți spun că eu cred că emisiunea ta e grozavă. Le-am urmărit pe amîndouă și îmi place cum conduci interviurile și cum vorbești despre lucruri serioase. Cînd o să mai prezinți niște formații?“ Asta e a

treia persoană care vrea să prezinți mai multe formații, să știi, spuse Becky.

– Poate că cineva ar trebui să înceapă o emisiune locală de muzică pe Canalul 37, am spus. Se pare că există cerință mare pentru așa ceva. Îți vine să crezi câte scrisori am primit? Am numărat treizeci și una.

La sfârșitul ultimei emisiuni, prezentasem pe ecran adresa stației de televiziune și cerusem tinerilor să scrie, punând întrebări și dînd sugestii. Aparent, puțini urmăriseră emisiunea. Am băgat mîna în mijlocul teancului de scrisori și am deschis una.

Dragă Megan,

Ce-ar fi să faci o emisiune despre tulburările de alimentație. Prietena mea cea mai bună suferă de anorexie și sînt tare îngrijorată din pricina ei. Ar putea s-o ajute faptul de a afla că nu e singură.

*Succes în continuarea emisiunii,
O admiratoare.*

Nu-i o idee rea, m-am gîndit. Mi-am notat în minte ideea ca s-o adaug listei subiectelor de discuție, pe care o atîrnasem pe perete, lîngă biroul meu.

Prețul celebrității

– Asta-i nemaipomenit, spuse Becky, ridicînd privirea de pe o altă scrisoare. Deodată, sînt cea mai bună prietenă a unui magnat în mass-media. Sînt norocoasă că încă mai vorbești cu mine.

– Nu chiar, am spus, simțindu-mă ușor flatată. Apariția la un post local de televiziune prin cablu, unde are acces oricine din rîndul telespectatorilor, nu face din tine o vedetă. Dar sînt surprinsă de răspunsurile primite.

Am împăturit scrisoarea și-am pus-o la loc în plic.

– Sînt uimită că atîția oameni m-au urmărit și că, de fapt, le place.

– Cred că ai avut dreptate, cînd ai spus că cei de vîrsta noastră aveau nevoie de o emisiune ca „Intrați în emisie“.

Becky bătu perna pe care stătuse și o puse în celălalt capăt al patului.

– Și unele dintre aceste scrisori sînt de la tineri mai mici ca vîrstă decît noi. E clar că părinții lor consideră că emisiunea ta merită urmărită, altfel copiilor nu le-ar fi permis s-o vadă – se transmite într-o zi lucrătoare.

– Crezi că asta-i bine? am întrebat. Poate că n-ar trebui să recurg atît de mult la părinți.

Am răsfoit teancul, luînd o altă scrisoare, de la un telespectator care considera că toți cei din formația lui Keith erau „atît de incredibil de dră-

guți“.

– Megan, spuse Becky, ridicînd ochii în sus, exasperată, atîta vreme cît nu faci o emisiune despre cum e cînd treci printr-o criză a vîrstei a doua, cred că totul e în ordine.

– Sper că da.

– Hei, ți-am spus cîte telefoane a primit formația lui Keith de cînd au apărut în emisiunea ta? întrebă Becky, ridicîndu-se în capul oaselor. Seara asta este, practic, singura sîmbătă în care nu sînt angajați pentru următoarele două luni.

– Glumești. Zău?

– Da, zău, spuse Becky. Sînt înnebuniți cu totul. Și-ți datorează totul ție.

– Poate ar trebui să-mi dedice primul lor compact disc, am spus. Ha!

Becky alese altă scrisoare.

– Bine. Ascult-o pe asta: „Dragă Megan, cred că ești foarte frumoasă. Ai un prieten? Dacă nu, iată numărul meu de telefon. Am 1,80 m înălțime, părul blond și...“

– O, nu, asta-i publicitate personală, am gemut.

– Fii atentă cum te porți cu tipul ăsta, spuse Becky. S-ar putea să devină unul din acei admiratori scrîntiți. Știi tu, genul ăla care-ți lipește toate pozele pe pereți și...

Prețul celebrității

– Becky, Ține-ți gura și citește următoarea scrisoare, da?

Becky rîse.

– Hei, mergem, totuși, și prin magazine, după ce terminăm scrisorile, nu?

– Da, am nevoie de niște haine noi, am spus. Pînă acum, am apărut în hainele mele vechi, obișnuite, dar, pentru emisiunea viitoare, aș vrea să fiu o apariție nouă. Nimic prea extravagant... doar cîteva costumații mai trăsnete decît cele pe care le port de obicei.

– Ei bine, înainte de a ieși undeva, mai bine ți-ai lua o pereche de ochelari de soare, spuse Becky. Trebuie să călătorești incognito ori o să fii sufocată de admiratorii tăi. Și, poate, ar trebui să porți și o pălărie.

– Becky, poți să încetezi acum, am spus, prefăcîndu-mă necăjită. Am prins ideea – nu trebuie să las această emisiune să mi se urce la cap. Știu asta, bine? Acum încetează să te mai porți ca o prietenă atît de bună și hai doar să ne distrăm.

– Bine, domnișoară Cablu, cum spuneți dumneavoastră.

Becky se sprijini de tăblia patului și deschise următoarea scrisoare.

– Asta-i una lungă, spuse ea, scoțînd vreo două pagini de file de caiet. „Dragă domnișoară

Patterson“, citi ea „cred că următoarea dumitale emisiune ar trebui să fie despre băieții care înșeală. Iată povestea mea, pe care aş spune-o cu plăcere chiar şi pe postul național de televiziune, așa încît să-l pot umili pe ticălosul cu care nici măcar n-am vrut să mă întîlnesc...”

– Ajunge, am spus. Deja îmi dau seama încotro se îndreaptă scrisoarea asta.

– Şi?

– Şi cred că o să las pe altcineva să se ocupe de relațiile personale, am spus. De fapt, Becky, aş vrea să vorbesc altceva cu tine, înainte de a pleca la cumpărături.

– Ce?

– E vorba despre Tyler, am spus. Ai băgat de seamă că, în ultima vreme, se poartă altfel?

– Cum adică? Întrebă ea nelămurită.

– Păi, uite, din seara aceea, de cînd am pierdut meciul împotriva echipei din Midvale, n-a prea mai avut cea mai grozavă atitudine față de tot ce se întîmplă, am spus. Cred că-i supărat pe mine, sau așa ceva, dar nu vrea să spună. Zice că totul e în ordine.

– Atunci, poate, că într-adevăr, e totul în ordine, zise Becky. Îl știi pe Tyler – e stresat tot timpul. Probabil că e doar îngrijorat în legătură cu ceva. Sînt sigură că asta n-are nici o legătură cu

Prețul celebrității

tine.

– Poate, am spus. Dar, nu știu, se poartă, totuși, ciudat, de parcă n-ar vrea să mă mai vadă atît de mult ca înainte. Și, pe urmă se plînge că nu mă vede deloc și dă vina pe emisiunea mea.

– Simți că acum ai mai puțin timp pentru el?

Am ridicat din umeri.

– Nu chiar, am spus. Sau poate... dar chiar dacă nu am prea mult timp, nu pot să schimb nimic. Trebuie doar să ne adaptăm.

Becky se așeză pe marginea patului.

– Adică?

– Păi, emisiunea îmi ia mult timp, dar ăsta este un sacrificiu pe care sînt dispusă să-l accept, pentru că e ceva care doresc să fac din tot sufletul, i-am explicat. El trebuie să înțeleagă asta. Vreau să spun că amîndoi mai avem și alte obligații, în afară de cele pe care le avem unul față de altul. Întotdeauna le-am avut și cred că le vom avea întotdeauna.

– Atunci, poate că e altceva la mijloc, sugeră Becky. Ieșiți împreună astă-seară – poate că o să-ți vorbească despre ce se întîmplă.

– Da, sper, pentru că... M-am gîndit o clipă, încercînd să-mi găsesc cuvintele potrivite.

– Pentru că... insistă Becky.

– O să sune cam urît, am zis, dar, știi, am

atîtea pe cap, încît nu mă pot concentra asupra problemei pe care o are Tyler. Pur și simplu, nu am timp să încerc să aflu ce se întîmplă între noi.

M-am uitat la Becky, așteptîndu-mă, într-un fel, să țipe la mine, că eram atît de egoistă, dar ea doar stătea acolo, așteptînd răbdătoare.

– El trebuie să-mi spună dacă ceva îl deranjează, am continuat. N-am de gînd să mă joc de-a dedectiva.

– Megan Patterson, Detectiv Particular, glumi Becky.

Dar eu n-am rîs.

– Uite, spuse ea, cu simpatie, eu una nu mi-aș face griji, dac-aș fi în locul tău. Vi s-a mai întîmplat asta și înainte.

– S-a mai întîmplat?

Nu-mi puteam aminti să fi simțit vreodată atîta tensiune între mine și Tyler.

– Sigur. Adu-ți aminte cînd ați început, prima dată, să ieșiți împreună și s-a supărat pe tine pentru că, de fiecare dată, cînd îți dădea telefon, nu erai acasă.

Am dat din cap în semn de aprobare.

– Asta pățești cînd te întâlnești cu Domnul Super desăvîrșit, spuse Becky. Acum, ia-l, de exemplu, pe insipidul ăla de Michael Richfield, care mi-a propus să ne întîlnim, săptămîna trecută. Are o

Prețul celebrității

grămadă de timp la dispoziție. De ce? Pentru că-i plictisitor și apatic. Ți-ar plăcea mai degrabă să ieși cu el? E disponibil. Mi s-a rupt inima, dar a trebuit să-l refuz.

Am râs.

– Mulțumesc, Becky, dar hm... nu, mulțumesc.

Vorbind cu Becky despre Tyler, am început să mă simt mult mai bine. Mă convinsese, în întregime, că îmi făceam griji degeaba, și eram sigură că, atunci când îl voi vedea, în seara aceea, o să fie el însuși din nou. Și dacă nu era, știam că o să înțeleg, pentru că – așa cum scosese în evidență Becky – probabil că n-avea nimic de a face cu mine.

– Deci, ești gata să mergem? întrebă ea.

– Doar o clipă, am spus, mai e o scrisoare aici. Am luat ultimul plic închis de pe pat și l-am deschis.

Tu, Megan P.!

Fă-ți un decor ca lumea!

De la admiratorul tău secret.

De la admiratori erau scrisori și scrisori.

– Deci, tipul ăsta vine la mine și spune: „Te cunosc de undeva, nu-i așa?” Eu spun nu, și el

zice: „Nu apari pe la televizor, pe undeva? Nu faci tu reclama aia la sucul de portocale? Da, asta e. Ești grozavă, știi?” Am început să rîd. Era așa de idiot.

– Zău, spuse Tyler, amestecîndu-și cafeaua cu lapte, la *Dean's*.

Nu rîse, dar zîmbi, totuși, o idee, ceea ce pentru mine reprezenta o victorie importantă. Echipa lui pierduse un meci în după-amiaza aceea, doar la o diferență de trei puncte, și era într-o stare jalnică. Încercam să-l binedispun de aproape o oră și nu prea făcusem progrese. Înțelegeam cum se simțea, totuși – nici mie nu-mi plăcea să pierd.

Chiar atunci Nate se opri la masa noastră.

– Hei, Tyler, spuse el. Am auzit despre meciul de azi. Nasoală treabă, dar îi bateți voi data viitoare.

– Sper, într-adevăr asta, spuse Tyler. Ce faci în seara asta?

Nate ridică din umeri

– Nu mare lucru. M-am gîndit să vin pe aici să văd cine mai e.

Se uită la mine.

– Cum îți merge noua emisiune?

– Destul de bine, am spus, muind un cartof prăjit în sosul de roșii. Dar mai avem niște chestii de rezolvat.

Prețul celebrității

– Ultima emisiune mi s-a părut bună, spuse Nate. Să știi că mi-a plăcut cu adevărat. Știi, unul dintre verii mei obișnuia să ia steroizi.

– O, zău? am spus.

– Întotdeauna suferise de acest complex în legătură cu corpul său, explică Nate. Credea că e prea scund. Oricum, într-o vară, când m-am dus la el în vizită, arăta ca Arnold Schwarzenegger în versiunea de junior, oricum. Așa că l-am întrebat cum de-a devenit așa de mare și părea destul de sensibil la subiectul ăsta.

Nate clătină din cap.

– Mai târziu, în anul acela, a fost suspendat de către profesorul său de sport, din competiție.

– Cred că a fost o perioadă dură de tot pentru el, am spus.

Am observat, cu colțul ochiului, că Tyler făcea cerculețe pe masă cu paiul. Părea mai plictist ca niciodată.

– A fost foarte greu, spuse Nate, sumbru. Și familia sa a avut necazuri ca să facă față acestei situații.

– Acum e mai bine? am întrebat.

Nate zîmbi cu nostalgie.

– Da, acum e bine. Ei, spusese el, lovindu-l ușor pe spate pe Tyler, nu vreau să vă mai rețin acum din ale voastre. Nu te gîndi prea mult la meci,

omule. Te știu eu – stai aici și te gîndești la tot ce s-a întîmplat și acum ai fi putut tu juca altfel.

Tyler zîmbi strîmb.

– Lasă-l naibii și relaxează-te. Le veniți voi de hac, data viitoare.

– Mulțumesc, zise Tyler.

– Și ce-a spus antrenorul Jackson după meci? I-am întrebato de Tyler, după ce-a plecat Nate.

– Crede că am pierdut, pentru că n-am fost suficient de agresivi, pe aripi, spuse Tyler, înveselindu-se puțin. Dar eu cred că a fost mai mult...

– O, Doamne! Iat-o! strigă o voce din partea opusă.

Am privit într-acolo și i-am văzut pe Richard și Andy, doi dintre prietenii lui Tyler, venind către masa noastră. Se opriră la cîțiva pași, iar Andy arată cu un deget spre mine.

– Nu-mi viñe să cred că e chiar ea! spuse el, prefăcîndu-se că leșină.

Richard rise, apoi adăugă;

– Eu... eu nu pot să merg acolo. Ce pot eu să-i spun lui Megan Patterson?

Am început să rîd, dar, pe urmă, am observat că Tyler nu era de loc amuzat. Avea o expresie mohorîtă pe față și nici măcar nu privea în direcția lor.

– Nu-i lua în seamă, am spus. Cred c-au pus

Prețul celebrității

prea mult ketchup pe sandvișurile cu brânză sau așa ceva. Deci, ce spuneai despre meci?

– Ei, băieți, lăsați-ne în pace, strigă el, ignorând întrebarea mea. Încercăm să legăm o conversație aici.

Andy se apropie și-mi atinse cotul.

– Am atins-o! exclamă el, trecînd pe lîngă noi. Nu mă mai spăl pe mîna asta!

– Și ce-i nou în asta? spuse Richard, sec.

Tyler se încruntă, în timp ce cei doi se îndepărtară către capătul restaurantului.

– Vrei să plecăm de-aici? l-am întrebat pe Tyler. Dacă ne grăbim, putem prinde filmul de la șapte și jumătate, în loc de ultimul spectacol.

Tyler dădu din cap aprobînd.

– Categorie.

Îmi dădeam seama că era supărat de întreruperile repetate.

Oftase de vreo douăsprezece ori și noi eram la *Dean's* doar de un sfert de oră. Ne luarăm hainele și abia ieșisem pe ușă, cînd un tip, pe care nu l-am recunoscut, se apropie de noi.

– Tu ești Megan Patterson, nu? spuse el. Trebuie *neapărat* să mă bagi în emisiunea ta. Sînt singurul comic de valoare, de numai cincisprezece ani, din tot statul. Și am un spectacol grozav. Hai să-ți fac o avanpremieră. O știi pe aia

cu...

– De ce nu trimiți o înregistrare la stație, am spus, în timp ce urcam în jeep-ul lui Tyler. O să te sun.

– Bine!

Băiatul alergă, strigând către prietenii lui, fericit de parcă i-aș fi spus că va apărea în emisiunea de săptămîna asta.

Tyler oftă din nou, din rărunchi, și porni motorul.

– Poate ar trebui să stăm acasă și să închiriem o casetă în seara asta, spuse el. În felul ăsta, vom putea fi siguri că o să avem puțină intimitate.

– Nu chiar, am spus. Adu-ți aminte că avem părinți. Dar știi ce-am putea face? Am putea merge la cinematograful în aer liber, pe drumul 44, de unde putem privi din mașină. Filmele sînt vechi, dar, cel puțin, nu va trebui să vedem pe nimeni.

– Megan, cinematograful nu-i deschis iarna.

– Oh! Ai dreptate. Era așa de cald azi că am uitat. Am bătut cu degetele în bordul mașinii, în timp ce Tyler căuta, prin cutia sa de casete, una pe care s-o pună în casetofon.

– Vrei să mergem la un film în Denver, în loc de asta?

– Nu mă simt în stare să merg așa departe, spuse Tyler, punînd o muzică lentă, depresivă.

Prețul celebrității

Era neobișnuit ca Tyler și cu mine să nu ne putem hotărî ce să facem. Aproape întotdeauna știam exact ce simțeam nevoia să facem și, de obicei, picam de acord asupra lucrurilor de acest gen – mai ales în serile de sîmbătă, pe care le petreceam împreună. Și părea atît de trist că nu mai știam ce să spun sau ce să fac, ca să-l învelesc.

– Ce zici de asta, am spus. Hai să ne ducem la film devreme și, apoi, poate putem merge să ne plimbăm prin parc și să vorbim numai. E frumos și cald în seara asta.

– Bine, spuse Tyler, dar în ordine inversă. Hai să ne plimbăm întîi și, apoi, să mergem la ultimul spectacol.

– Bine, am spus, oftînd. Acum oftam și eu. Mă simțeam atît de frustrată – cum puteam să vorbesc cu Tyler cînd el nu vorbea cu mine?

– A fost grozav, i-am spus lui Tyler, cînd am ieșit de la film. În general, oricum

– Da, efectele speciale au fost incredibile, spuse Tyler. Mai ales cînd salata aceea a început să se răsucescă în stînga și-n dreapta. Mă întreb cum au realizat asta.

Catherine Clark

– Tot ce știu e că nu mănînc nimic din ce se mișcă, am spus. Și am rîs amîndoi.

– Să nu-mi spuneți că rîdeți după filmul ăsta, spuse o voce din spatele nostru.

M-am întors și l-am văzut pe Chris.

– Nu mă pot opri să nu mă gîndesc cum roșia aia verde, mucegăită, a ros tot, pînă a ieșit din frigider.

– Și dacă i-ai văzut apartamentul vreodată, ai să știi și de ce, spuse un băiat care stătea lîngă el. Ești pe lista morții, Nelson.

– Bună Chris, am spus. Voi vă cunoașteți, nu? M-am întors către Tyler.

El dădu din cap, aprobînd.

– Ce mai faci, Chris?

El zîmbi, dar mie mi se păru că e un pic forțat și mă întrebam de ce Tyler nu se purta în felul său prietenos, obișnuit.

– Bine, spuse Chris, în afară de faptul că sînt speriat complet de legume, după care, oricum, nu mă prea omoram nici pînă acum. Voi ce faceți?

– Nu mare lucru, spuse Tyler. O seară de sîmbătă, obișnuită.

– Da, știu cum e, spuse Chris. Megan, Tyler, el e John, un prieten de la școală.

– De ce sînteți aici, băieți? l-am întrebat pe Chris. Nu sînt o mulțime de petreceri în campus,

Prețul celebrității

la voi la școală, în seara asta?

– De fapt, am simțit nevoia să ieșim puțin din campus, spuse John. Am încercat să schimbăm peisajul.

– Îmi dau seama, am spus, dînd din cap.
– Chris, ai mai găsit ceva invitați pentru emisiunea de joi?

– Am vorbit cu vreo două persoane, dar nu cred că sînt ceea ce cauți tu, spuse el. O să te sun mîine să-ți povestesc.

– Ce subiect abordați săptămîna asta? întrebă Tyler.

I-am zîmbit.

– Emisiunea de săptămîna asta va fi o surpriză, am spus. Nu spunem nimănui despre ea. Cred că, în felul ăsta, vor fi mai mulți telespectatori.

Tyler păru nelămurit și puțin iritat.

– De ce ar privi, dacă nu știu despre ce va fi?

– Ai puțin dreptate, am admis. Dar plănuim s-o realizăm ca o emisiune complet nouă, sub același generic, „Intrați în emisie”; fără să dăm amănunte. Asta-i va face pe oameni mai curioși.

– Haideți, nouă ne puteți spune, zise John. Am dreptate, Tyler? N-o să spunem la nimeni.

Chris făcu un pas înapoi și-și încrucisă brațele pe piept.

Catherine Clark

– De unde știm că n-o să lăsați să vă scape informația drept la ziarele de scandal?

Am râs.

– Îmi pare rău, e atât de ultrasecretă, am spus, dar ăsta-i modul în care am hotărât că va fi. Dacă va da greș, atunci mai avem de învățat despre publicitate, dar eu cred că asta îi va determina pe și mai mulți să privească, dacă nu știu ce se va întâmpla. Tu ai să te uiți, nu? I-am tachinat pe Tyler.

– Poate, spuse el, fără prea mult entuziasm. S-ar putea, totuși, în seara aia să fie un meci de baschet. Cred că echipa „Nuggets” joacă cu „Bulls”.

– Tyler, cum poți să spui asta? am zis. De ce nu-l înregistrezi?

– Și care-i plăcerea de a-i privi pe cei de la „Nuggets”, jucând împotriva celor de la „Bulls” pînă la urmă? Cei de la „Bulls”, e clar că vor câștiga, spuse Chris.

– Nu neapărat, îl contrazise Tyler. Denver s-a îmbunătățit mult anul acesta. Și, oricum, îmi place să urmăresc toate meciurile celor de la „Bulls”.

M-am uitat fix la Tyler. Chiar se gîndea serios să renunțe la emisiunea mea, pentru un meci de baschet la televizor?

– Uite, trebuie să plecăm, am spus, încercînd

Prețul celebrității

să-mi ascund supărarea. Vorbim mâine, Chris, da?

– Sigur. La revedere, spuse el, întorcîndu-se către ușă.

– La revedere. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse John.

I-am privit, plecînd, apoi am deschis ușa și am ieșit. Am simțit de parcă temperatura ar fi scăzut cu douăzeci de grade, cît am fost înăuntru, la film.

– Ce-a fost asta? I-am întrebat pe Tyler.

– Ce?

– Ai ceva împotriva emisiunii mele, așa, dintr-o dată?

– Nu, bineînțeles că nu.

Tyler urcă în mașină și-mi deschise portiera.

– Ce te face să crezi asta? spuse, cînd m-am așezat lîngă el. Pentru că vreau să văd meciul cu „Nuggets“?

– Da, asta am spus. Printre altele.

– Hai, Megan, spuse Tyler, rîzînd. Nu te supăra așa de tare. Știi cît de obsedat sînt să privesc meciurile. Nu e nimic împotriva emisiunii tale.

– Tyler, meciurile din cadrul NBA sînt transmise la televizor tot timpul, am remarcat. Eu nu.

– Bine, spuse Tyler, dacă asta înseamnă atît de mult pentru tine, n-o să mă uit la meci. Vin și la

studio dacă vrei.

– De fapt, nu poți, am spus. Săptămîna asta nu permitem accesul nimănui.

– Pentru că e ultrasecret, da? spuse el sarcastic.

– Nu, ci pentru că avem nevoie de spațiu.

Am privit pe geam, la străzile pustii pe care treceam, și, brusc, mi-am dat seama că nu mai mersesem la plimbarea plănuită. Oricum, nu mai aveam chef de o seară romantică, așa că am hotărît să nu-i mai spun lui Tyler.

– Las-o baltă, am spus. Fă ce vrei. Eu vreau să te uiți la emisiune, dar, dacă tu vrei să te uiți la meci, așa ar trebui să faci.

– Megan, poate că vreau să mă uit, pentru că mă simt îngrozitor de modul cum am jucat în după-amiaza asta, spuse Tyler. La asta te-ai gîndit? Poate că am nevoie și de puțină inspirație, din afară.

– Îmi pare rău, am spus, întorcîndu-mi fața către el. Știu că asta a fost în mintea ta. Dar...

– Dar, oricum, n-ar trebui să mă răzbun pe tine, nu? spuse Tyler. Știu, Megan. Îmi pare rău.

Cîteva minute mai tîrziu, el trase mașina în fața casei mele.

– Sper că n-am fost o povară prea mare în seara asta, spuse el. Poate că n-ar fi trebuit să

Prețul celebrității

ies, dacă mă simțeam așa, dar doream să te văd.

– E în ordine, am spus, desfăcându-mi centura de siguranță și apropiindu-mă de el. L-am sărutat pe buze, ușor.

– Noapte bună.

El își încolăci brațele în jurul meu și mă îmbrățișă strâns.

– Megan, știi că te iubesc, da?

Am dat din cap, în semn de aprobare, și l-am sărutat pe obraz.

– Dar poți să mi-o spui ori de câte ori îți place.

– Îmi pare rău că am fost într-o dispoziție proastă, în ultima vreme, spuse Tyler. Cred că stresul își face simțită prezența asupra mea.

Își trecu degetele prin părul meu, apoi mă sărută din nou.

– Adu-mi aminte să fac asta mai des, ca să scap de stres.

– Oricînd, am spus, deschizînd portiera. Mă suni mîine, da? Poate ieși la o alergare sau... știu eu.

Dar, cînd am sărit din jeep și am închis portiera, o pală de aer înghețat m-a lovit și mi-am amintit că se făcuse prea frig, ca să putem alerga. Ei, o să ne gîndim noi la ce o să facem – atîta vreme cît o dorea și Tyler.

În timp ce descuriam ușa de la bucătărie, mă

Catherine Clark

Întrebam dacă el va urmări emisiunea mea sau va alege meciul de baschet, în loc. Dacă, acum o lună, cineva mi-ar fi spus că prietenul meu va alege campionatul de baschet NBA, în locul meu, i-aș fi spus că e nebun. Acum, nu mai eram așa de sigură.

– Deci, ce spun prietenele tale? am întrebat-o pe Amy, la masă, marți seara. Le place emisiunea mea?

– Foarte mult, dar mă tot întreabă când o să apar și eu în cadrul ei.

Amy luă o bucată din plăcinta cu mere, pe care o făcusem, după ce mă întorsesem de la școală, în ziua aceea. Părinții mei ieșiseră să ia masa și să discute afaceri cu unul din clienții mamei, iar eu și Amy fuseserăm lăsate să ne des-

curcăm singure. Ea făcuse macaroanele cu brânză, eu salata și desertul.

– Vrei să fii una dintre invitați? am întrebat-o.

– Nu chiar, dar cred că prietenele mele ar vrea, spuse ea. Și dacă or să-mi ceară să încerc să le bag pe ele în „Intrați în emisie“, o să le spun să-și realizeze propria emisiune.

Zimbi și mai mușcă o bucată din plăcintă.

Se auzi o bătaie în ușă și m-am ridicat să răspund. Îl așteptam pe Tyler, pe care-l invitasem la o plăcintă și să ne facem lecțiile, una din combinațiile noastre preferate.

– Bună, zise Tyler, când am deschis ușa.

Mă sărută pe obraz, apoi intră în bucătărie.

– Bună Amy, ce mai faci?

– Bine, zise Amy, în afară de faptul că am un test uriaș la algebră, pentru mîine, și n-am nici un chef să învăț.

Tyler își puse cărțile pe masa din bucătărie și se așeză pe un scaun.

– Nu-ți face probleme, spuse el. Te ajut eu.

El luă un cuțit și-și tăie o bucată mare de plăcintă, pe care o puse pe farfuria ce i-o așezasem în față

– Bine. Mai întîi, să lucrăm la problemele de logică. Dacă eu mănînc asta, cu frecvența de o înghițitură pe minut...

Prețul celebrității

– Când a fost ultima dată, când ai mâncat o plăcintă așa de încet? I-am tachinat eu.

– Nu-i da atenție, îi spuse el lui Amy. Bine, hai să spunem că această plăcintă reprezintă y, numărul total de înghițituri. Dacă eu mănînc treizeci la sută din ea, cu o viteză de o înghițitură la cincisprezece secunde, și șaptezeci la sută, cu o viteză de o înghițitură pe secundă, cît timp îmi trebuie ca s-o mănînc?

Amy se uită la el urît.

– Cît timp îți trebuie să pleci acasă?

Tyler rîse.

– Serios, Amy ai nevoie de ajutor?

– Nu, încă, spuse Amy. Poate, mai tîrziu. În momentul ăsta, trebuie să merg să privesc la televizor ceva. Începe emisiunea mea preferată.

Se ridică și-și puse farfuria în chiuvetă.

– Nu spune, zise ea, privind spre mine, știu, dar o jumătate de oră, apoi m-apuc de lecții.

– Hei, dar știi că ai dresat-o destul de bine, glumi Tyler.

– Nu sînt cîine, să știi, îi replică Amy, prefăcîndu-se supărată.

– Mulțumesc pentru masă! am strigat după ea, în timp ce alerga în living.

– Cu plăcere, răspunse ea.

Tyler adună ultimile bucățele de plăcintă din

farfurie.

– Grozavă plăcintă, zise el.

– Mai vrei o bucată? l-am întrebat, în timp ce începeam să strâng farfuriile și să le pun în mașina de spălat vase.

– Nu... poate mai târziu, după ce învăț puțin. Deschise unul dintre caietele sale de notițe.

– Vrei să ascuți cuvântul pe care l-am scris pentru concursul de dezbateri? Are nevoie să fie testat.

– Da, mi-ar plăcea să-l aud, am spus, ștergându-mă pe mâini cu un prosop de vase și așezându-mă vizavi de el.

– Începe.

M-am lăsat pe spate, în scaun, mi-am întins picioarele și am ascultat cuvântarea lui Tyler, care se referea la necesitatea țării noastre de a-și îmbunătăți relațiile internaționale, acum, când noua tehnologie crease o economie globală și mai mare. Dura cam cinci minute și consideram că a reușit să cuprindă câteva lucruri excelente, dar că avea și câteva probleme.

– Deci? Ce crezi? întreabă Tyler, zîmbind.

Părea atât de satisfăcut, încât mi-era teamă să-i spun ce gîndesc.

– Păi... mi-a plăcut, am spus. Dar te-ai cam abătut de la subiect, când ai vorbit despre toate

Prețul celebrității

acele noi moduri de comunicație. Publicul cunoaște deja faptul că există faxuri, computere și toate celelalte.

– Probabil, dar a trebuit să le trec în revistă ca să-mi subliniez punctul de vedere, spuse Tyler.

– Nu, nu trebuie, i-am argumentat. Ideea ta e că relațiile internaționale trebuie să se schimbe. Trebuie să scoți *asta* mai mult în evidență și mai puțin tehnologia.

Tyler bătu cu degetele în masă. Nu-mi dădeam seama dacă-i supărat sau se gîndește numai.

– Megan, e important să treci întâi lucrurile în revistă, spuse el, în cele din urmă. Nu toată lumea din auditoriu, are același nivel de cunoștințe. Întotdeauna trebuie să existe o bază de susținere a unui argument – fapte din care să-ți formezi o opinie. Așa se face, spuse el, pe un ton de supărare.

– Era doar o sugestie, am spus, necăjită. Mi-ai cerut părerea.

– Știu, dar nu trebuie să-mi faci praf tot cursul.

– Ce trebuia să fac, să-l ascult și să spun că e perfect? am replicat. Credeam că dorești o critică constructivă.

– Critica ta nu pare prea constructivă pentru

mine, spuse Tyler. Vrei să arunc la gunoi aproape jumătate.

– N-am spus așa ceva.

Eram uimită cât de repede ajunsesem să ne certăm.

Tyler abia se așezase jos!

– Tătal meu l-a ascultat mai devreme, continuă Tyler, și a spus că e bun. Mi-a sugerat doar să schimb remarcile din încheiere.

– Da, și aici ai puțin de lucru, cred – ar trebui să închei cu o bombă.

Tyler se uită urît la mine.

– Deja le-am schimbat, Megan. Nu le mai schimb încă o dată.

M-am uitat și eu urît la el.

– Dacă nu doreai, cu adevărat, părerea mea, am spus, atunci de ce m-ai mai rugat să-l ascult?

Tyler nu spuse nimic cîteva clipe. Era atît de liniște în bucătărie, încît auzeam perfect televizorul în living.

– Am vrut părerea ta, spuse Tyler. Doar că nu m-am așteptat să fie în totalitate negativă.

– De cînd ai devenit atît de sensibil la o critică? l-am întrebat.

– De cînd ești tu așa de critică?

– Tyler, nu pot să cîștig. Vrei să-ți spun ceva, dar nu-ți place ce-ți spun. Înainte, nu te deranja

Prețul celebrității

critica mea, am spus, de ce acum e altfel?

– E altfel, pentru că ăsta e un lucru foarte important, spuse Tyler. Aș putea câștiga o bursă.

– Atunci, ar trebui să vrei să-l faci *grozav*, am spus, ridicându-mă și începînd să mă plimb prin bucătărie.

– Uite, am spus, oprindu-mă chiar în fața lui. Eu nu spun că toată critica mea e corectă. De ce nu ceri și părerea altor oameni?

– Bună idee.

Tyler băgă discursul la loc, în caiet, și-l închise. Apoi se ridică.

– Ne vedem mâine.

– Chiar ai de gînd să pleci? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred. Abia ai venit.

– Cred că o să lucrez mai bine la bibliotecă, zise el. Spune-i lui Amy la revedere din partea mea, da?

M-am ridicat și m-am îndreptat către el să-l sărut de rămas-bun, dar, înainte de a o putea face, îmi aruncă un zîmbet, cu o jumătate de gură, și ieși imediat pe ușă. L-am privit, mergînd pe trotuar, către jeep-ul său, cu umerii să-i mari, gîrboviți, sub jachetă. Nu-mi aminteam să-l fi văzut așa de înverșunat vreodată, înaintea vreunei dezbateri. De obicei, cizelam și recizelam cuvîntările sale, la o cafea, pînă cînd erau nemaipo-

menite. Acum, nici măcar nu voia să afle ce gîndesc. Începeam să mă întreb dacă era cumva apropiata dezbatere cea care-l făcea să fie atît de sensibil sau poate eram eu.

Ei bine, nu-mi puteam permite să-mi fac prea multe probleme – trebuia să-mi termin niște teme pentru școală și să mai dau și cîteva telefoane pentru următoarea mea emisiune. Eram hotărîtă să nu las mutrele lui Tyler să-mi strice seara. O să se simtă mai bine cînd se va termina competiția, iar viața va reveni la normal, pentru noi.

– Nu-mi vine să cred cît de bine arată locul ăsta, am spus, dîndu-mă înapoi să admir ceea ce făcusem, împreună cu Chris, în studio, în ultima oră. Realizasem o cortină, în pătrățele alb-negru pe fundal, și înlocuisem scaunele de metal cu unele vechi, pe care le cumpărasem de la magazinul „Goodwill” din oraș. Erau mari și acoperite cu flori portocalii, galbene și verzi. Mama contribuisese și ea cu cîteva relicve din trecutul ei: o minge din bucățele de oglindă, argintie, strălucitoare, pentru discoteci, care atîrna exact deasupra scaunelor, și un raft cu diferite pălării din anii șaptezeci.

Prețul celebrității

– Hei, ai invitat pe cineva să vină în studio, în seara asta? m-a întrebat Chris, aranjînd paravanul astfel, încît să stea în alt unghi.

– Nu, e o emisiune închisă, ți-amintești?

– Știu, dar m-am gîndit că o să-l chemi pe Tyler, spuse Chris. N-a pierdut nici o emisiune pînă acum.

Întotdeauna există un început, m-am gîndit, întrebîndu-mă dacă Tyler încă mai plănuia să privească la „Nuggets” contra „Bulls” în loc să mă privească pe mine.

– Nu, i-am zis lui Chris. Nici măcar nu i-am spus despre ce-i vorba. Am dorit, într-adevăr, ca această emisiune să fie o surpriză – chiar și pentru Tyler.

– O, da, e-adevărat, n-ai vrut să-i spus, își aminti Chris. Și Tyler a zis că el o să se uite la meciul de baschet.

L-am privit de Chris acru.

– Voia doar să rîdă de tine, Megan, adăugă el repede. Știi doar, nu?

– Da, cred.

Adică, așa sper, mi-am zis în sinea mea.

– De cînd ieșiți împreună, apropo? întrebă Chris, făcînd niște aranjamente în camera de luat vederi. E una dintre acele povești de dragoste, prelungite din anul întîi, pînă în ultimul, sau ce?

– Nu chiar, am spus, ștergînd niște praf de pe unul din scaunele noi, deja folosit. Ieșim împreună de doi ani.

– Doi *ani*? spuse Chris. E destul de mult. Înseamnă că vă înțelegeți bine.

– Da, în majoritatea timpului, am spus zîmbind. Semănăm în unele privințe. De fapt, nu cred că am întîlnit pe cineva – fată sau băiat – cu care să mă potrivesc atît de bine, ca Tyler.

În momentul acela, am avut un impuls de a fugi la telefon și de a-l suna. Simțeam de parcă nu-l văzusem de săptămîni de zile. Și era adevărat – în ultima vreme nu-l văzusem pe Tyler, cel pe care-l cunoșteam și-l iubeam, de doi ani, și-i simțem lipsa acut.

– Cum ai să-i spui emisiunii ăsteia? întrebă Chris, punîndu-și o pălărie mare, roșie, pe cap.

– Retro-Activ, am spus, dînd la o parte dorința de a vorbi cu Tyler.

Oricît de îngrijorată eram de relația noastră, trebuia să mă forțez să mă concentrez asupra emisiunii. Intram în emisie peste zece minute și trebuia să fiu pregătită. M-am uitat la ceas.

– N-ar fi trebuit să fie toți deja aici? am spus.

Formațiile sosiseră mai devreme, ca să-și instaleze echipamentul, și stăteau pe culoare, așteptînd să le vină rîndul. Dar ceilalți invitați încă

Prețul celebrității

nu sosiseră.

– Știi cum sînt cei de la cluburile de noapte, spuse Chris. Acum, probabil că abia se dau jos din pat. Poate că ar trebui să le telefonăm, ca să-i sculăm din somn.

Chiar atunci, Shark, disc-jockeyul de la *The Range*, intră pe ușă.

– Nu vă fie teamă, Shark a venit, spuse el, anunțîndu-se.

Nu m-am putut abține să nu observ că Shark nu era nici pe jumătate așa de arătos, la luminile din studio. Avea fața palidă și purta o cămașă, de culoare purpurie cu verde, strălucitoare, aproape hidoasă, care n-ar fi arătat bine nici pe întuneric.

– Megan, da? mă întrebă el, venind către mine.

– Da, am spus. Acesta e Chris Nelson, omul din spatele camerei.

– Bine, zise Shark, dînd din cap. Mă întrebam care o fi numele lui adevărat. Probabil ceva simplu ca Ralph Jones. Deci cine mai vine cu noi, în seara asta?

– Unde să vină? am întrebat.

– Aici, spuse Chris. Adică cine mai vine la emisiune?

– Oh, am spus. Păi avem două formații diferite și cel mai tînăr disc-jockey de la *Another World*.

Shark scoase un sunet peiorativ.

– Nu vorbești despre Bob, nu? Puștiul cu colecția de discuri subțirele?

– Credeam că-l cheamă Brayden.

– Ar vrea el.

Shark privi către decor.

– Sîntem împreună sau ce?

– Da. M-am gîndit să vă iau interviul concomitent. E în ordine?

Plănuisem să-i pun împreună, așa încît Shark să nu domine întreaga emisiune. Din ce-mi dădusem seama la telefon, și lui Brayden îi plăcea să vorbească mult. Așa că m-am gîndit să-i las să-și desfășoare duelul verbal pe parcursul emisiunii și, dacă începeau să se certe prea tare, pur și simplu recurgeam la una dintre formații. Nu-mi dădusem seama că disc-jockeyii sînt atît de competitivi, dar cred că e ca în orice altă meserie – vrei să fii cel mai bun.

– Pot să stau jos? întrebă Shark.

– Sigur, dă-mi jacheta, am spus.

Shark mă privi de parcă eram nebună. Aparent, jacheta sa de motociclist, din piele neagră, nu-i părăsea trupul niciodată. Se prăbuși pe un scaun și sorbi din ceașca de cafea pe care și-o adusese. Chris avea dreptate. Părea de parcă s-ar fi sculat din somn.

Prețul celebrității

Brayden intră cu două minute înainte de debutul emisiunii, după ce toată lumea era pe poziții, dar, înainte de a începe să-mi fac griji cu adevărat. Îmbrăcămintea lui era un pic mai blîndă, decît a lui Shark – în afară de jacheta sa de smoking, de culoarea lămîiei verzi – iar părul său era lipit de cap, sî pare cu ajutorul unui întreg tub de vaselină.

Eu eram îmbrăcată cu o pereche de dresuri, în dungii alb cu negru (probabil cel mai îndrăzneț lucru pe care-l purtasem vreodată în viața mea), pe sub o fustă mini și un pulover lung, negru. Chris spunea că arăt grozav, dar ce știa el? El era regele tricourilor cu mesaje. Mă simțeam puțin stînjinită în costumația asta și mă întrebam cum vor reacționa prietenii mei și, mai ales, Tyler. Dar încă nu știam cu siguranță dacă Tyler se va uita la emisiune măcar.

Brayden și Shark se priviră încruntați, timp de un minut, de cînd au venit în studio.

– Deci, băieți, voi preferați stiluri diferite de muzică, da? i-am întreat, încercînd să sparg gheața, înainte de a începe emisiunea.

– Cam așa, zise Shark, lăsîndu-se pe spate în scaun și punîndu-și picioarele unul peste altul. Pantofii lui erau îmblăniți în dungii albe și negre. Mie mi se păreau ca niște zebre în miniatură și

speram ca Chris să îndrepte camera către ei, astfel încât telespectatorii să-i poată vedea.

– Eu folosesc muzica pe care oamenii pot dansa, spuse Brayden. Nu muzica care sună de parcă, sub ringul de dans, s-ar desfășura munca unui constructor.

– Nu-i nimic neobișnuit cu muzica tehno, industrială, spuse Shark, apărîndu-se. Asta nu pentru că tu *ai fi* măcar în stare să o recunoști.

– Băieți, hm, țineți minte, vreau să vorbim oamenilor despre atmosfera cluburilor, am spus. Să le spunem și lucrurile bune și cele rele, tot ce doriți. Dar încercați s-o faceți și destul de plăcut, da? Adică, cu cît o să sune mai bine, cu atît mai mulți clienți vor veni, nu? Dar nu ocoliți nici adevărul.

Chris începu să-mi facă semn din spatele camerei.

– Trei, doi, unu...

– Bună tuturor și bine ați venit la „Intrați în emisie”. Puteți observa că lucrurile arată puțin diferit pe aici, săptămîna asta. Ei bine, am făcut curat. Și, astăzi, o să discutăm despre problema muzicii – ce e de văzut și de făcut, ce lipsește, de la formații, la cluburi și chiar la radio. Oaspeții mei, din seara aceasta, sînt doi dintre cei mai tineri și mai buni disc-jockey. Shark de la *The Range* și

Prețul celebrității

Brayden de la *Another World*. Vom asculta, de asemenea, și două noi formații din oraș: „Fission Times” și „Lizardettes”.

Chris manevră camera de luat vederi, pentru a prinde cele două formații, îngrămădite în cealaltă parte a încăperii.

– Deci, Shark. Ce-ar fi să începi prin a ne spune cîte ceva despre clubul la care lucrezi.

9

Am primit o mulțime de telefoane în seara aceea, de la o grămadă de oameni pe care-i cunoșteam – mai întâi, Becky, apoi Alyssa, apoi Richard și, în cele din urmă, Kate. Toți au spus că le-a plăcut emisiunea, mai ales felul în care am alternat formațiile cu interviul. La sfârșitul emisiunii, când mai aveam doar un minut, Shark și cu mine am dansat, apărînd pe ecran și cu Brayden, dansînd pe o masă mică, în spatele nostru, și

Prețul celebrității

cu formația „Lizardettes“, cîntînd ultimul lor cîntec.

M-am distrat copios făcînd emisiunea „Retro Activ“, dar știam că va trebui să redevin mai serioasă, pentru următoarea emisiune. Dansînd în dresuri cu dungulițe, nu era cea mai nimerită postură pentru cineva care dorea să devină un reporter serios și să simtă pulsul vieții politice, zilnic.

Urcam pe scări, cînd telefonul a sunat din nou.

– Răspunde tu! a strigat tata din cabinetul său.

Sînt sigur că e pentru tine.

Am coborît fuga pe scări și am ridicat receptorul de la telefonul de pe peretele bucătăriei.

– Aloo?

– Megan, să știi că ar trebui să-ți pui un telefon cu fir de așteptare.

– Tyler! am exclamat, bucuroasă.

– Mi-a plăcut noua ta apariție, spuse el. A fost o emisiune într-adevăr distractivă.

– Deci, te-ai uitat! am spus.

– Bineînțeles, spuse Tyler. Michael Jordan nu mi-o va ierta niciodată, dar m-am gîndit că e mai bine să se supere el pe mine, decît tu.

Am rîs.

– Mulțumesc.

– Decorul acela nou arăta grozav – ai de gînd

să-l păstrezi?

– Nu în întregime, dar o parte da, am spus. Cred că o să scoatem mingiuța din oglinzi. Toată lumina mi-a reflectat-o drept în ochi, tot timpul.

Tyler râse.

– Sînt bucuroasă că m-ai sunat, am spus. Începusem să-mi fac griji, știi tu... în legătură cu faptul că nu ne-am prea înțeles în ultima vreme.

Tyler oftă.

– Da, și eu. Îmi pare rău că m-am purtat ca un ticălos alaltăseară. M-am uitat peste cuvîntarea mea din nou și mi-am dat seama c-ai avut dreptate. N-o să tai chiar toate detaliile despre noua tehnologie, dar, oricum, am micșorat paragraful.

– Deci, nu mai ești supărat pe mine? am întrebat.

– N-am fost chiar supărat, Megan. Am fost doar... Nu știu. Frustrat, cred. În ultima vreme, nimic nu prea mi-a ieșit bine.

– Înțeleg cum e, am spus. Uite, ascultă, trebuie să închid. Trebuie să mă mai uit peste tema de la engleză.

– Bine, ne vedem mîine.

– Mulțumesc încă o dată că te-ai uitat, am spus. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Ne-am spus noapte bună și am închis, dar

Prețul celebrității

telefonul a sunat din nou.

– Megan, sînt Chuck Jackson, directorul programelor de noapte de la Canalul 37. Sper că nu te deranjez că sun atît de tîrziu, dar cineva a telefonat aici și a insistat să-ți transmit un mesaj în seara asta. Numele ei este Cheryl DeMarco, o reporteră de la *Post*. Spune că vrea să facă un articol despre tine.

– Vorbiți serios? am spus. Sînteți sigur că n-a fost unul dintre prietenii mei care a vrut să facă o glumă?

– Nu știu, dar dac-aș fi în locul tău, i-aș da un telefon și aș afla.

Îmi dădu numărul ei, iar eu l-am scris pe un carnețel de lîngă telefon.

– A spus că poți s-o suni oricînd, înainte de miezul nopții. Să-mi spui și mie ce se întîmplă. Asta ar putea deveni o publicitate deosebită, pentru stație!

– Mulțumesc, Chuck, am spus. O să te țin la curent.

Am apăsut butonul telefonului și am format repede numărul ei. Mi-a răspuns o femeie.

– Alo, sînteți Cheryl DeMarco? am întrebat. Sînt Megan Patterson. Am aflat că m-ați căutat.

– Bună, Megan. Îți mulțumesc că m-ai sunat. Scriu pentru ziarul *Post* și voiam să știu dacă ești

liberă pentru un interviu, mâine seară.

– Un interviu?

– Da, scriu o serie de articole despre elevii de liceu, care sînt redactori de știri, și m-am gîndit că ai fi un bun exemplu.

– Mulțumesc, am spus. Nu eram sigură dacă eram „redactor de știri”, dar suna interesant. La ce oră?

– Ce părere ai de șapte?

– E bine, am spus. Unde să vă întîlnesc?

– Ce-ai spune de stația de televiziune? a propus ea. Aș vrea să-ți fac niște poze în studio.

– Bine, am spus. Sună grozav. Mulțumesc.

– Nu, eu îți mulțumesc! Abia aștept să vorbesc cu tine, spuse Cheryl. La revedere.

Am închis și am format numărul lui Tyler.

– N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întîmplat, am spus, și apoi i-am povestit despre interviu.

– Nu-i grozav?

– Da, este, a fost de acord Tyler, entuziasmat. Dar mai e ceva – trebuia să mergem la o piesă de teatru, mâine seară.

– Oh, am uitat, am spus. S-a întîmplat așa de repede că n-am avut timp să mă gîndesc. Voia să-l facă atunci și, automat, am spus da.

– Nu-i nimic, spuse Tyler. O să sun la teatru mâine și, să văd dacă pot schimba biletele, pentru

Prețul celebrității

spectacolul de sîmbătă seară. Ești liberă, sîmbătă seară, nu?

– Da, sînt.

– Atunci, nu-i nici o problemă, spuse el. Singurul lucru pe care-l mai ai de făcut acum e să găsești o altă costumăție nostimă, pe care s-o porți la interviu.

Rîse.

– Cred că o să mă limitez la apariția Megan, cea tradițională, am spus. Pînă la urmă, interviul ăsta o să apară în ziarul *Post* din Denver.

– Închipuie-ți numai, doar trei emisiuni și deja s-a răspîndit vestea despre emisiunea ta, spuse Tyler. E destul de uimitor, să știi. De fapt, tu ești uluitoare. Nu știu cum ai curajul să te duci la televiziune și să-ți iei zborul.

– Nu-mi vine să cred că aud asta din partea unui jucător de baschet, care marchează puncte cîștigătoare cînd sună arbitrul încetarea meciului, de față cu sute de oameni care-l privesc, am spus.

– Bine, deci amîndoi ne descurcăm bine, sub presiune, spuse Tyler, rîzînd. Hei, ia hai să mergem mîine dimineață împreună să luăm micul dejun. Te iau la șapte și putem discuta strategiile stresului, în timp ce mîncăm pîine prăjită. Și, poate, am să te las să-mi vezi și cuvîntarea

revizuită.

– Grozav, am spus. O să fiu gata cînd vii aici, dar nu știu cît de trează.

– O să băgăm în tine niște cafea, pe lîngă micul dejun, și o să-ți revii la viață, nu-ți face griji, spuse Tyler. Acum, nu te mai gîndi la interviu și începe să-ți faci tema la engleză.

– Bine, noapte bună, am spus. Vreau să te văd vesel și devreme!

M-am întors în dormitor și m-am așezat pe pat. Știam că n-am să pot dormi, pentru că eram atît de emoționată la gîndul că voi da un interviu. Lucrurile mergeau mai bine decît sperasem... și categoric aveam speranțe foarte mari.

– Deci, spune-mi despre partea de dezbateri a competiției de discursuri, am zis, luînd o înghițitură din sucul de portocale.

Era o dimineață aglomerată, la *Breakfast Bar*, un restaurant nou, care ne plăcea, în partea de est a orașului, care era deschis doar de la patru dimineață pînă la amiază. Mîncarea sosise repede, iar pîinea prăjită, franțuzească, mirosea minunat. Ne uitasem peste discursul lui Tyler, cînd băusem prima ceașcă de cafea, și consideram că

Prețul celebrității

era mult îmbunătățit.

– Ce vrei să știi? mă întrebă el.

– Cum se desfășoară? am spus. Vor fi mulți oameni?

– În esență, echipe de câte doi, care se întrec individual, explică el. Ți-am spus că sînt pereche cu Elizabeth Gendrom, nu? întrebă Tyler, luînd o bucățică de pâine prăjită.

– Da, asta-i bine. Ea e grozavă, am spus.

– Știu, spuse el. Nici nu-mi vine să cred că e doar anul întâi. Oricum, echipele încearcă să treacă de toate fazele, de la cele de calificare, pînă în cele finale. Cred că sînt în jur de optzeci de școli diferite, care-și trimit echipe în concurs, din tot statul.

– Uau, am spus. Nu știam că-i așa de mare. Nu mă mai mir că ești agitat.

Tyler dădu din cap, în semn de aprobare.

– Sînt opt categorii, inclusiv dezbaterea și retorica originală. Cred că o să mă descurc mai bine la dezbatere. Știu că sînt mult mai sigur pe mine, de cît mulți alții. Și, cînd arbitrii vor numi subiectul, voi fi gata să-l dezbat. Elizabeth și cu mine am făcut fișe. Am schițat subiectele, aco-perînd astfel toate chestiile pe care ne-am gîndit că ei le-ar putea întreba, a continuat Tyler.

– Atunci, de ce ești îngrijorat? l-am întrebat. Se

pare că ați pus totul la punct. Ți-ai revizuit discursul, v-ați pregătit fișele.

– Dar nu pot să nu mă gîndesc că mai sînt încă cinci sute de participanți, care sînt toți buni la același lucru, spuse el.

– Sigur, bineînțeles că sînt buni cu toții, am spus. Dar tu ești *cu adevărat* bun.

Am mai turnat niște sirop peste piinea franțuzească prăjită.

– Și ceilalți nu mă vor avea pe mine să-i încurajez, așa ca tine.

– Deci, vii, totuși?

– Sigur că da, am spus. De ce să nu vin?

Tyler ridică din umeri;

– Nu știu. Ai fost cam ocupată în ultima vreme.

Își trecu furculița prin siropul de arțar, rămas în farfuria lui.

– Cred că m-am gîndit că s-ar putea să nu vii.

– Tyler, n-aș face așa ceva! am spus. Știu cît de mult înseamnă asta pentru tine.

Tyler nu prea se simțea în pielea lui. Nu părea să se simtă prea încrezător în *nimic* în ultima vreme. Ce se întîmpla cu el? m-am întrebat.

– Știi ce, Tyler? am spus. După ce cîștigi mîine, seară, cred că ar trebui să mergem undeva împreună, unde nu ne știe nimeni.

Prețul celebrității

– Asta-i imposibil, spuse el încruntat. Știi doar.

– Nu, nu este, am spus. O să mergem cu mașina pînă în Cheyenne dacă trebuie. O să găsim un restaurant frumos și o să sărbătorim împreună. Fără prieteni, fără admiratori...fără nimeni, numai noi amîndoi să stăm de vorbă.

Tyler zîmbi.

– Sună frumos, dar cum rămîne cu piesa?

– Las-o naibii de piesă, am spus. O să fie din nou aici, săptămîna viitoare. Avem nevoie de timp, pentru *noi*.

– Bine. Poate, spuse Tyler.

Poate? Eu venisem cu un plan romantic de evadare și tot ce putea spune Tyler era *poate*? Ce se întîmpla cu prietenul meu?

Am mers la studioul B și am bătut la ușa deschisă. Chris ședea la o masă de lucru, ocupîndu-se de niște echipament.

– Bună. Ești ocupat? am spus.

Chris se întoarse.

– O, bună, Megan. Încerc doar să repar camera asta de luat vederi, din nou. Are aproape treizeci de ani. Ar trebui și ei să investească într-una nouă. Hei, am auzit un zvon că o să dai un

interviu, azi.

– Da, am spus. Cred că reportera a văzut emisiunea de-aseară.

– Deci, de la ce revistă e? O revistă de muzică? Întrebă Chris.

Am clătinat din cap.

– De la *Post*.

Chris fluieră.

– Oo, un ziar adevărat.

– Ce pot să spun? am zis, zîmbind și așezîndu-mă pe unul din scaunele înflorate.

Se părea că nimeni nu dorea să folosească scaunele noastre, de mîna a doua, pentru emisiunile lor – fuseseră depozitate lîngă perete, în afara unghiului de filmare al camerei. Paravanul nostru în pătrățele era dat și el la o parte.

– Sînt extenuată, am spus, lăsîndu-mi capul să cadă pe spătarul scaunului.

– Da, și eu. Am avut un examen azi, spuse Chris. Am făcut noapte albă, ca să învăț la el.

– Chris, ar fi trebuit să-mi spui, am zis. Nu trebuia să facem emisiunea aseară.

– Ce? Să-i pierdem pe zăpăciții ăia, ciondă-nindu-se unul cu altul? Cu nici un chip.

Chris zîmbi, apoi privi în jos și continuă să lucreze la camera de luat vederi.

– Deci, de ce ești extenuată? spuse el

Prețul celebrității

– N-am putut să dorm azi-noapte, i-am explicat, și, pe urmă, am mai avut și întâlnirea asta la micul dejun cu Tyler, la șapte.

Am căscat.

– Șapte? Ești nebună?

– Păi, școala începe la opt, am spus.

– Ai dreptate. Tot uit că ești încă la liceu, spuse Chris. Pari mult mai matură, uneori.

– Mă simt mai bătrână, am spus. Mă dureau oasele, azi-dimineață. Cred că am artrită.

Chris rîse.

– Nu, probabil că ai făcut o întindere musculară, cînd ai dansat cu Shark, aseară. A fost mortal.

– Ce vrei să spui? am zis. Nu m-am descurcat bine?

– O, da, spuse el. Numai că Shark și cum-îl cheamă încercau să te scoată din imagine. Îți amintești cînd Shark s-a lovit de tine și ai zburat în partea cealaltă a studioului? spuse Chris.

Am rîs.

– Avem asta înregistrat, nu?

– Bineînțeles, zise Chris. Deci, ce-ar fi să facem o încălzire pentru interviu?

Se așază într-un scaun vizavi de mine.

– Domnișoară Patterson, spuse el, imitînd vocea unei femei, vorbiți-mi despre dumneavoastră. De unde aveți ambiția asta de a fi în frunte?

– De la cafea, de fapt, am spus, chicotind.

– Și ce subiecte intenționați să dezbateți în următoarele emisiuni? Întrebă el. Ați dori, poate, să prezentați cititorilor noștri o avanpremieră?

Chris își puse picior peste picior și mă privi de sus.

– Bineînțeles, am spus. Săptămîna viitoare, mă voi adresa tinerilor de la 83510 – iubirile lor, viața lor...

– Regulamentul energiei lor? spuse Chris.

Amîndoi am izbucnit în rîs.

– Da, de fapt va fi o investigație serioasă despre modul în care ajunge corespondența la ei, am spus. Iar săptămîna cealaltă, va fi despre ferma animalelor care vorbesc.

– Și cîntă, sper, zise Chris.

– Bineînțeles, am spus.

– Hei, dacă o s-o ții tot așa, va trebui să te muți la televiziunea pentru public, spuse Chris, și am rîs din nou.

Îmi plăcea cu adevărat să stau cu Chris. Chiar și cînd era stresat, era ușor de vorbit cu el, comparativ cu majoritatea oamenilor.

Se auzi o bătaie în ușă și o femeie înaltă, cu părul lung, negru, își băgă capul în studio.

– Pot să intru? spuse ea.

M-am ridicat și mi-am dat părul pe spate.

Prețul celebrității

– Poftiți, am spus, ieșind în întâmpinarea ei. Bună. Eu sînt Megan, iar acesta este Chris Nelson. El se ocupă de toată filmarea.

– Cheryl DeMarco, spuse femeia, strîngîndu-mi mîna. Îmi face plăcere să vă cunosc pe amîndoi.

Îi strînse mîna și lui Chris și privi în jur.

– Ciudat, arăta altfel aseară.

– Stați o clipă, spuse Chris. Acesta e un decor pentru o masă rotundă.

În timp ce el alerga de colo, pînă colo ca să așeze totul cum fusese înainte de emisiune, Cheryl mi-a spus că articolul ei va apărea în ziarul de sîmbătă. Era reporteră la rubrica de arte și divertisment și auzise despre emisiunea mea de la nepoata ei, care avea șaisprezece ani.

– Le placi tare mult la ea la școală, spuse Cheryl. Bănuiesc că ai o adevărată audiență. Ce te-a făcut să-ți realizezi propria emisiune?

– Păi, nu există prea multe lucruri pentru adolescenți, pe aici, am spus. Și am simțit că avem nevoie de un forum, un loc unde să putem discuta despre problemele care ne afectează. În afara de școală, nu sîntem, cu adevărat, reprezentați nicăieri. Oamenii cred că noi stăm doar, toată ziua, și ne uităm la videoclipuri muzicale, și am vrut să le arăt că noi avem, într-adevăr, mult mai

multe interese decît asta.

Chris trecu pe lîngă noi, ducînd un scaun.

– Vorbește numai pentru tine, zise el.

Am rîs.

– Nu-l luați în seamă, i-am spus lui Cheryl. A venit cu multe idei pentru emisiune.

Cheryl ne zîmbi la amîndoi, apoi continuă:

– În primele trei emisiuni, ai discutat despre elevii care iau steroizi, cluburi pentru adolescenți și probleme curente din liceul vostru. Ce subiecte ai în plan pentru săptămînile care vin?

M-am lansat într-o listă de subiecte despre care doream să vorbesc – relațiile dintre adolescenți, problemele dintre părinți și adolescenți, egalitatea sexuală și așa mai departe. Era nostim să te afli de cealaltă parte a unui interviu, ca experiență.

În timp ce vorbeam, am încercat să-mi aleg cuvintele cu atenție. În fond, acest interviu urma să fie tipărit și va face parte din dosarul meu, întotdeauna.

– Megan, te consideri o elevă de liceu obișnuită? întrebă Cheryl.

În spatele nostru, Chris rîse înfundat.

– Nu-l luați în seamă, am spus. Ce vreți să spuneți?

– Păi, mă întreb de unde ai avut motivația de a urmări realizarea unui asemenea lucru, în timp ce

Prețul celebrității

ești încă ocupată cu școala, explică Cheryl.

– S-a născut motivată, zise Chris.

– Adevărat. Sînt în zodiă leului, am glumit. Nu, de fapt, îmi place să mă lansez în proiecte noi. Și, da, cred că, fiind gazda propriei mele emisiuni, asta cere o motivație serioasă, pentru că am un program destul de încărcat, ca să nu mai spun de restul. Am, de asemenea, o viață socială – prieteni și chiar un prieten mai apropiat.

– Care a fost ecoul emisiuni „Întrați în emisie“, la școală? Întrebă Cheryl.

– Pozitiv, am spus. Pînă acum, oricum.

– Cît timp crezi că vei rămîne în program?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Pentru mult timp, sper.

De fapt, speram ca emisiunea mea să fie doar începutul unei lungi cariere în televiziune – dar m-am gîndit că s-ar putea să fie cam îndrăzneț să spun asta. Eram *doar* la Canalul 37, o stație cu patru emisiuni pe săptămîină. Dar dacă *Post* voia să scrie despre mine, atunci însemna că nu mă descurcam prea rău. De fapt, lucrurile mergeau mult mai bine decît îmi imaginasem vreodată.

10

Cheryl și cu mine am vorbit cam o jumătate de oră. M-am gândit că era o reporteră foarte bună – punea întrebările potrivite. După aceea, mi-a povestit cum și-a început cariera în ziaristică, iar eu i-am spus că sînt interesată să merg pe același drum, dar în televiziune. M-a încurajat mult referitor la viitorul meu și mi-a spus că o puteam suna, dacă aveam vreodată nevoie de ajutor sau sfaturi.

Prețul celebrității

Pentru că terminasem interviul atât de devreme, m-am hotărît să-l sun pe Tyler și să văd dacă avea chef să facem ceva. Problema era că singurul telefon de la stație se afla pe biroul directorului, așa că nu prea exista posibilitatea de a vorbi între patru ochi.

– Bună Chuck, ce mai faci? l-am salutat pe directorul programelor de seară.

El ridică ochii din cartea pe care o citea și dădu din umeri.

– Mă pot gândi și la alte lucruri mai bune de făcut, vinerea seara, spuse el. Ei, cum a fost interviul?

– A mers destul de bine, am spus. Ea a zis că va apărea în ziarul de mâine.

– Așa de curînd? E formidabil.

Chuck zîmbi.

– Te deranjează dacă folosesc și eu telefonul? l-am întrebat. Trebuie să dau un telefon scurt.

– Te rog.

El făcu semn către un telefon vechi, negru, cu disc, la capătul biroului său. Am ridicat receptorul greu și am format numărul lui Tyler. Aproape uitasem cum se folosesc telefoanele cu disc rotativ – ultimul pe care-l avusesem fusese un model Fisher-Price, cînd aveam patru ani.

– Bună Tyler, am spus. Am terminat interviul.

Vrei să mergi să mănânci un sandviș cu mine la *Dean's*?

Tyler nu răspunse, așa că l-am întrebat pe Chuck.

– Telefonul ăsta merge bine?

– Sînt pe fir, spuse Tyler. Am rămas surprins cînd te-am auzit, asta-i tot.

– Păi, iată-mă, am spus, întrebîndu-mă de ce era atît de surprins că l-am sunat. Ce zici?

– Nu știi dacă am chef să ies, spuse Tyler, morocănos. Vreau să mă pregătesc pentru concursul de mîine.

– N-ai făcut deja tot ce se putea face? l-am întrebat.

Chuck se prefăcea că citește cartea, dar îmi dădeam seama că asculta tot ce spun. Cum să se poată abține – era doar la un metru distanță.

– Elizabeth și cu mine ne-am mai uitat peste notițe, astăzi, și mi-am dat seama că mai sînt cîteva subiecte încă pe care trebuie să le mai revăd, spuse Tyler. Dar, du-te, mergi, dacă vrei.

– Hai, Tyler, am spus. Știi că ești pregătit. Dacă o să continui să mai muncești așa, o să devii și mai agitat. Ai nevoie să ieși și să te distrezi. Și, apoi, simt nevoia să sărbătoresc.

– Megan, nu prea am timp acum de sărbătorit. Îmi pare rău.

Prețul celebrității

Asta-i ciudat, m-am gândit. Ar fi avut timp să meargă la teatru în seara asta, înainte să fi schimbat biletele.

– Ești sigur? l-am întrebat. Am putea ieși pentru o oră. O să fii înapoi la ora nouă, îți promit.

Chuck își ridică ochii din carte și-mi aruncă o privire, iar eu mi-am dat seama că semănam ca și cum l-aș fi implorat să ne întâlnim.

Tyler nu spuse nimic imediat, iar eu speram să se fi răzgândit. Apoi el spuse:

– Megan, cum se face că e normal pentru tine să renunți la o întâlnire, când *tu* ai de lucru – dar nu e normal, când o fac eu?

– Ce vrei să spui?

– Nu știu, zise Tyler. Se pare, numai, că, în ultima vreme, totul se învîrte în jurul programului tău. Și eu am unul, să știi.

– Știu asta, am spus. M-am gândit numai că s-ar putea... uite, las-o baltă. Dacă vrei să stai acasă și să studiezi, foarte bine. Înțeleg.

Dar adevărul era că *nu* înțelegeam. Tyler și cu mine întotdeauna încercam să ne facem timp să ne vedem.

– Nu știu dacă înțelegi, spuse Tyler. Ceea ce fac eu este important, de asemenea. Important pentru mine, oricum.

– Niciodată n-am spus că dezbaterea ta nu

este importantă, am zis. Am făcut tot ce-am putut ca să te ajut să te pregătești pentru ea. Și ți-am spus că voi fi acolo mâine, toată ziua, să te încurajez.

– Atunci, ne vedem mâine, spuse Tyler brusc.

Cînd am închis telefonul, am observat că Chuck se uita fix la mine. Am rîs forțat.

– Prietenul meu se pregătește pentru competiția de discursuri la nivelul statului, pentru mâine. E puțin încordat.

– Voi doi faceți o pereche grozavă, spuse Chuck. L-am întîlnit pe Tyler alaltăseară cînd a fost aici. Mi-a plăcut cum a jucat baschet în sezonul ăsta. Băiatul meu are opt ani și mă face să merg la toate meciurile. L-am văzut și fotografiile în *Gazette*. Amîndoi sînteți atît de ocupați, încît trebuie să fie foarte greu să vă găsiți timp să vă vedeți unul cu altul.

– Tu ai spus-o, am zis, zîmbind crispată.

Greu? m-am gîndit. Mai degrabă imposibil, mai ales în felul în care se purta Tyler în ultima vreme.

Chris apăru pe hol, în clipa aceea.

– Chris! am strigat disperată, ca să plec de lîngă Chuck. Nu simți nevoia să mănînci ceva?

– Sigur, unde vrei să mergem? întrebă Chris.

– Oriunde, am zis, luîndu-l de braț și conducînd.

Prețul celebrității

du-l spre ieșire, atîta timp cît Chuck nu e acolo.

Chris rîse.

– Vine și Tyler cu noi?

– Nu, e ocupat să-și împuie capul pentru concursul de dezbateri de mîine, am spus.

Și se poartă complet aiurea și cu toane, am adăugat, în mintea mea. Tot ce voiam să fac era să sărbătoresc – ce era rău în asta?

– Ce spui de niște mîncare chinezească? întrebă Chris.

– Sună perfect, am spus, imaginîndu-mi ce-mi va prezice bețigașul fermecat: „Te îndreptî către vremuri grele“.

În timp ce încărcam bicicleta lui Chris în portbagajul mașinii părinților mei, mă gîndeam la ce spusese Tyler, că numai eu credeam că *ce fac* e important. Dar în ultima vreme, aveam impresia că el nu prea vroia să vorbim despre *ce fac eu*; părea bucuros numai cînd discutam despre *me*-ciul *lui*, sau discursul *lui*. Încercam cît de mult puteam, să-l susțin și să fiu înțelegătoare, cînd era vorba despre grijile lui și viața lui. Dar el nu părea la fel de interesat de viața mea. Nu știam ce-am făcut, dar Tyler nu se mai purta cu mine ca înainte. Și mă durea faptul că nu-i mai puteam împărtăși gîndurile și planurile mele. Dar n-aveam de gînd să-mi încetinesc progresul sau să las totul

deoparte, ca să mă concentrez asupra problemelor lui Tyler – o relație trebuia să reziste din ambele părți.

Am trântit capacul portbagajului. De ce nu putea Tyler să iasă, măcar pentru o oră, să sărbătorim împreună? Ceream chiar așa de mult?

Zbang!

– Asta-i, spuse mama, fugind să deschidă ușa. Ziarul sosea în fiecare dimineață, cu vreo șapte minute înainte de ora șase. Mama, tata și cu mine ne sculasem cu toții devreme să așteptăm sosirea lui. Ninsese cea mai mare parte a nopții și aveam sentimentul că sînt de patru ani și-l așteptam pe Moș Crăciun.

Mama dădu deoparte primele pagini ale ziarului *Post*, apoi repede își plimbă degetul de-a lungul celei de-a doua secțiuni. Nu-i trebuiră decît cîteva secunde, ca să găsească articolul.

– Frumoasă fotografie, spuse ea, dînd din cap, aprobator.

Fotograful lui Cheryl sosise în mijlocul interviului nostru, ca să-mi facă cîteva poze. În fotografie, stăteam în studio, aplecată în față și spunîndu-i ceva lui Cheryl, care, speram, să fi

Prețul celebrității

sunat bine. Titul articolului era: „O adolescentă din oraș începe o emisiune de succes“.

Tata citi primul paragraf cu voce tare: „Ce-ați face dac-ați fi o adolescentă, care locuiește într-o suburbie a orașului Denver, și n-ați avea nimic de făcut, într-o joi seară? Dacă sînteți Megan Patterson, atunci sînteți gazda propriei voastre emisiuni la televiziunea prin cablu. Dacă nu, o priviți“.

– Îmi place, îmi place, spuse mama. Megan, chiar că ai reușit ceva cu emisiunea asta. E nemaipomenit!

– Nu că am fi surprinși, adăugă tata, zîmbindu-mi. Tocmai terminasem, nu mai aveam nimic de lipit pe frigider.

Frigiderul nostru era acoperit cu articolele, pe care le scrisesem pentru gazeta școlii, și, tăieturi din *Gazette* despre mine și Tyler.

– Ce frigider, nimic, spuse mama. Pe ăsta îl pun în ramă.

Am rîs, apoi ne-am aplecat cu toții deasupra ziarului ca să citim mai departe.

– Ești vedetă acum, spuse Becky, cînd veni să mă ia mai tîrziu, în dimineața aceea, să mergem la concursul de dezbateri. Se desfășura la un liceu

nou, din vecinătate, cam la douăzeci de minute distanță.

– Chiar și fratele meu mai mic, care nu te putea suferi, vrea autograful tău.

Mi-am prins centura de siguranță.

– Cu un bacșiș, totul e posibil, am glumit. Oricum, a fost destul de ciudat să mă văd în ziarul acela. Pur și simplu, nu pare adevărat.

– Știu, spuse Becky. Tata aproape că a căzut jos, când ți-a văzut poza. Îi spusesem despre emisiunea ta, dar nu cred că m-a crezut, pînă cînd n-a văzut articolul.

– Părinții mei au urmărit-o, am zis, și tot n-au spus mare lucru despre ea. Și au fost foarte tăcuți, mai ales după emisiunea cu Shark.

– Tipul ăla e predestinat să intre în istorie ca bărbatul cu cel mai mare ego de pe planetă, spuse Becky, clătinînd din cap. De ce și-ar spune cineva Shark¹, altfel? Cred că ar trebui să-și spună Fish². Un rechin nu e suficient de slăbănog.

Am rîs.

– Ei, hai, n-a fost chiar atît de rău. Eu cred că ce face el este fascinant. Imaginează-ți, să umpli un club cu tineri și să știi că ei se află acolo

1. shark – rechin

2. fish – pește

Prețul celebrității

datorită felului în care tu pui muzica.

– Ei bine, tu aduni oamenii în fața televizorului, spuse Becky. Nu-i mare diferență.

– Becky, hai să nu ne îmbătăm cu apă rece, am spus. Am făcut trei emisiuni și am avut un număr de, hai să zicem, două sute de telespectatori, din care, majoritatea mă cunoșteau de la școală.

– Te înșeli, spuse ea. Pun pariu că s-au uitat mult mai mulți. Uită-te la toate scrisorile pe care le-ai primit și, probabil, doar zece la sută din cei care te urmăresc ți-au scris.

– Hm, poate.

– Și ce-ai făcut tu și cu Tyler aseară, ca să sărbătorești? întrebă ea.

– Absolut nimic.

Căldura era dată la maxim în mașină și mi-am deschis fermoarul la canadiană.

– A vrut să lucreze la discursul lui, așa că am ieșit cu Chris.

Becky se opri la un stop, apoi se întoarse către mine, ridicînd o sprînceană.

– Zău? Deci, ne întîlnim cu un tip mai vîrstnic, nu?

Am lovit-o peste braț, în joacă.

– Nu, prostuțo!

– Ești sigură că nu vrei să ieși cu el de acum

încolo? spuse Becky.

– Da. Sînt sigură. Nu mă interesează în felul ăsta – sîntem doar prieteni. Deși, după cum se poartă Tyler în ultima vreme, poate n-ar fi rău să mă gîndesc și la asta.

Cînd îl sunasem de dimineață, ca să-i urez succes, nu spusese decît „Mulțumesc, trebuie să plec“. Ei, poate mai spusese cîteva cuvinte, dar asta fusese esența.

– De ce? Cum se poartă? Întrebă Becky, în timp ce am cotit pe drumul care ducea către școală.

Am ridicat din umeri.

– Într-un fel... nu sînt sigură. Știu că e nervos din cauza dezbaterii, dar se poartă de parcă e supărat pe mine. De exemplu, aseară a spus ceva despre faptul că și viața lui este importantă. Pare să creadă că eu mă port de parcă numai a mea contează. Totuși, eu nu mă port așa. Întotdeauna am lăsat treburile mele deoparte, ca să-l ajut pe el.

– Hm.

Becky opri motorul.

– S-ar putea să nu fie adevărat de loc, dar poate că el simte că emisiunea ți-a acaparat viața. Adică, și eu simt, într-un fel, asta, dar știu că sînt, totuși, la fel de importantă pentru tine, ca și pînă acum, pentru că sîntem prietene dintotdeauna.

Prețul celebrității

– Ce vrei să spui?

– Poate că e gelos pe emisiunea tă și pe toată atenția care ți se dă, spuse Becky.

– Gelos! Imposibil, am spus, scuturînd din cap. Tyler n-are probleme cu faptul că eu am succes, el întotdeauna m-a încurajat să fac ce vreau.

– De acord, dar ai spus că n-a vrut să sărbătorească aseară, spuse Becky. Poate că nu vrea să sărbătorească succesul emisiunii tale, pentru că e invidios. Aceste probleme au apărut doar de cînd cu emisiunea, nu?

– Da, dar Tyler și cu mine întotdeauna am vrut să avem succes și amîndoi sperăm să fim cei mai buni în domeniile noastre. El înțelege foarte bine de unde am plecat, așa că sînt sigură că e la fel de încîntat ca și mine, de cît de bine merge emisiunea mea. Și, apoi, egoul său e destul de puternic – nu-mi pot imagina că această emisiune este o amenințare la adresa lui.

Becky ridică din umeri.

– Probabil că ai dreptate. Poate că stările lui se datorează, în exclusivitate, competiției de astăzi. Vrea să cîștige o bursă de pe urma ei, nu?

Am dat din cap, în semn de aprobare.

– E foarte stresat, am spus. Poate că nu știe cum să facă față acestui stres, de exemplu.

Catherine Clark

– Vorbind despre stres, zise Becky, am uitat să-ți spun că domnul Jenkins vrea să realizeze un solo, la concertul din primăvara asta.

– Zău? E minunat! am exclamat.

Becky cînta la corn de armonie în formația școlii și nu mai cîntase solo niciodată, pînă acum.

– Da, a purtat această discuție importantă cu mine, ieri, și mi-a spus că am progresat mult în ultimile șase luni.

Becky și cu mine am ieșit din mașină și am încuiat portierele. Parcare se umplea repede și am început să am emoții pentru Tyler.

– E nemaipomenit, am spus.

– Singura chestie e că, după ce mi-a spus asta, am verificat calendarul și am văzut că acest concert e într-o joi seară, spuse Becky.

– Deci, în săptămîna aceea n-am să fac emisiunea, am spus. E în ordine.

– Chiar? Ai să faci asta pentru mine?

– Bineînțeles, am spus.

Mi-am pus brațul în jurul umerilor lui Becky și ne-am îndreptat către școală.

– N-aș pierde concertul tău pentru nimic în lume, știi asta. N-am pierdut nici unul pînă acum, nu?

– Ei, ba da, în clasa a noua, spuse Becky, ȱuguindu-și buzele.

Prețul celebrității

– Becky, am avut gripă. Am avut o temperatură de treizeci și opt cu nouă, îți amintești?

– Tot nu înțeleg de ce n-ai putut veni, spuse ea. Eu aș fi făcut-o pentru tine.

– Tu, probabil că mi-ai dat gripa, în primul rînd, am spus, în timp ce intram în clădire.

Sălile erau pline de părinți, participanți emoționați, și alți spectatori. O fată își repeta discursul pe o lădiță, iar alta avea o dezbatere cu o țîșnitoare de apă. Pe perete se afla un afiș mare, cu cîteva paranteze, care duceau la alte paranteze. Fiecare paranteză reprezenta o rundă, iar cîștigătorul de la fiecare rundă intra în următoarea paranteză. Am găsit numele lui Tyler și al lui Elizabeth sus, în partea stîngă. Din ce mi-am dat seama, deja cîștigaseră de două ori și se aflau în următoarea dezbatere, care se ținea în camera 238.

În timp ce urcam pe scări, împreună cu Becky, mi-am încrucișat degetele la spate. Nu eram superstițioasă, dar am făcut-o, totuși, pentru că doream *cu adevărat* ca Tyler să cîștige.

11

– Statele Unite sînt una dintre puținele țări din lume, care nu au o lege, la nivel național, în privința concediului de maternitate sau pentru cel de paternitate, afirmă partenara lui Tyler. Depinde de fiecare companie să-și rezolve aceste probleme. Dar n-ar trebui să conteze unde lucrezi – fiecare mamă are dreptul la trei luni, pe care să le petreacă alături de nou-născut. Iar concediul de paternitate ar trebui să înceapă cînd se termină cel de maternitate.

Prețul celebrității

– Și unde duce asta, pentru companiile care trebuie să beneficieze de munca acestor oameni? spuse băiatul din cealaltă echipă. Dacă fiecare persoană are dreptul la trei luni de concediu, nu numai că există problema plății salariilor lor, dar și cea a plății persoanei angajate temporar, pentru a-i înlocui.

– Da, dar fără concediu, părinții trebuie să angajeze pe cineva zilnic, pe propria lor cheltuială, spuse Tyler. Dacă nu au slujbe bine plătite, banii cheltuiți zilnic, pentru îngrijirea copilului, le pot scădea un procent mare din salariile obținute.

– Dar dacă vor trebui, oricum, să plătească pentru îngrijirea zilnică a copilului, pînă cînd acesta e destul de mare să meargă la școală, ce mai contează dacă plătesc pentru cîteva luni în plus? argumentă fata din cealaltă echipă.

– Ei n-ar trebui să plătească pentru îngrijirea zilnică de loc, spuse Tyler. Companiile ar trebui să asigure îngrijirea zilnică, la locul de muncă, pentru angajații lor.

El și cu Elizabeth reușiseră să ajungă pînă în sferturile de finală. Eram uluită cum zburau de la o dezbatere la alta, schimbînd cu ușurință subiectele de discuție. Dar, deși Tyler era căpitanul echipei de dezbatere, tehnic vorbind, cu cît urmăream mai mult, cu atît îmi dădeam seama mai bine că

Elizabeth era mai bună. Își susținea argumentele atît de curgător, încît părea că asta făcuse o viață întreagă.

– Și cum vor plăti pentru asta? întrebă cealaltă fată. Companiile ar trebui să angajeze personal în plus și să plătească polițe de asigurare scumpe, care să le acopere pentru orice s-ar putea întâmpla la locurile de muncă. Costurile sînt enorme.

– Ei bine, ar putea... ăă... ar putea...

Tyler ezită. Era pentru prima dată, cînd îl vedeam tulburat într-o dezbatere. Nu-mi dădeam seama cum de putuse să omită această parte a argumentării lui, din moment ce luase în calcul toate posibilitățile. Din locul unde mă aflam, în al doilea rînd, am văzut o sclipire de frică în ochii lui, de parcă mintea i s-ar fi blocat complet.

Înainte ca Elizabeth să poată interveni, pentru a-l ajuta, a sunat soneria, marcînd sfîrșitul reprizei. Apoi urma un minut de pauză, timp în care arbitrii se hotărau. Tyler arăta de parcă îi venea să intre în pămînt. L-am văzut rozîndu-și unghiile, ceea ce el nu făcea niciodată.

Cînd arbitrii au anunțat că echipa cealaltă va merge în finală, Tyler se prăbuși pe scaun, ca un balon dezumflat.

Becky se întoarse către mine.

– Oh! A fost cam rău, spuse ea. E vreo repriză

Prețul celebrității

de consolare, la care merg în continuare?

– Nu cred, am spus, privindu-i pe Tyler și Elizabeth, care-și strîngeau notițele.

Trebuia să plece pentru a face loc celeilalte echipe.

– Cred că o să merg să iau ceva de băut, spuse Becky, ridicîndu-se. Vrei ceva?

– Da, poți să-mi iei o apă tonică? Vreau să vorbesc puțin cu Tyler.

– Bine, ne întîlnim afară, departe de toți oamenii ăștia geniali, spuse Becky. Ne vedem imediat.

Am mers și l-am așteptat pe Tyler să coboare de pe mica scenă. El își băgă ultimul dosar în geantă și și-o puse pe umăr. Părea atît de deprimat, încît mă demoraliza.

– Ați fost fantastici, am zis, cînd el și Elizabeth au coborît lîngă mine.

– Mulțumesc, spuse Elizabeth. Merg să-mi iau ceva de mîncare. Ne vedem mai tîrziu, Tyler. Mulțumesc că ai fost un partener atît de grozav.

– Tu ai fost cea grozavă, spuse Tyler, reușind un zîmbet slab. Îmi pare rău că n-am reușit.

De îndată ce Elizabeth plecă, Tyler murmură:

– Ce mai partener grozav am fost!

L-am sărutat pe obraz.

– Eu cred că ești un partener foarte bun, am

spus, luându-l de mână și ieșind pe sală.

– M-am enervat atât de tare! spuse el. Știam răspunsul la întrebarea aceea. Numai că, atunci când a pus-o, aveam atâtea alte lucruri în cap, că nu mă puteam concentra asupra a ceea ce discutam.

– E de înțeles, am spus. Adică, la câte dezbatere ai participat astăzi? Douăsprezece, cincisprezece? Ai stat în competiție toată dimineața.

– N-ar fi trebuit, totuși, să mă înec ca țiganul la mal, spuse Tyler.

– Fiecăruia i se întâmplă, uneori, am spus.

– Da, spuse el cu dezgust. Ca de obicei, tu le știi pe toate.

Mi-am tras mîna dintr-a lui și m-am oprit pe loc, iar cineva din spatele nostru dădu peste mine.

– Iartă-mă, spuse ea.

– Nu-i nimic, am spus, întorcîndu-mă către ea. A fost vina mea.

– Hei, nu ești de la Cherry Creek? întrebă ea. Am clătinat din cap.

– Nu.

– Ah, știu, spuse ea. Tu ești cea care găzduiește emisiunea aceea nouă de dezbateri, în perioada rezervată publicului. Am văzut un articol despre tine în ziarul de azi.

Am dat din cap.

Prețul celebrității

– Eu sînt. Bună.

– Ai să mai apari și săptămîna asta? Întrebă ea. Despre ce o să vorbești? Cine-i următorul invitat?

– O să fie un grup de elevi, care o să vorbească despre ce se întîmplă cînd părinții nu sînt de acord cu prietenul sau prietena copiilor lor, am spus în grabă.

– Uau. Vin cumva și părinți?

– Poate, am spus. Acum trebuie să plec. Mulțumesc că m-ai urmărit!

Dar, cînd m-am întors, Tyler nu mai era nicăieri.

Mi-a luat zece minute să-l găsesc și cînd am reușit, în cele din urmă, el stătea jos pe podea, lîngă sala de sport. Tyler era în stare să găsească sala de sport în orice liceu. Avea un instinct în-născut pentru sălile de sport.

– Te simți bine? l-am întrebat, sprijinindu-mă de perete și așezîndu-mă vizavi de el.

– Sigur, spuse el, ocolindu-mi privirea.

– Ce-ai vrut să spui, mai devreme, despre faptul că eu nu știu cum este?

– Nu știi, spuse el. Nu te-ai bîlbîit niciodată în viața ta.

Am rîs.

– De unde știi *tu* asta?

– Te-am văzut de-atîtea ori, da?

Catherine Clark

– Tyler, nici măcar nu știu de ce trebuie să subliniez asta, dar nici tu n-ai prea făcut greșeli, am spus. Așa că ce dacă te-ai bâlbîit, cum zici tu. E prima dată cînd ți s-a întîmplat.

– Tocmai asta e problema, spuse Tyler. Așa, dintr-o dată, încep să încurc treburile, în dezbatere, în meci, săptămîna trecută.

– Dacă ratezi două lovituri sau o dezbatere, asta nu înseamnă că încurci lucrurile, am spus. Tyler, nu poți face totul absolut perfect în orice împrejurare.

– De ce nu? *Tu* poți.

Tyler făcea semne cu degetele pe podeaua acoperită cu linoleum.

– Întreabă numai pe unul din adoratorii tăi.

– Asta ce mai vrea să însemne?

Nu eram obișnuită să aud sarcasmul lui Tyler și mă durea.

– Nimic, zise el. Îmi pare rău. Sînt doar într-o stare proastă și mai am și discursul ăla de citit.

Se uită la mine, pentru prima dată de cînd l-am întîlnit aici.

– Poate-ar fi mai bine să pleci.

Nu exista nici o îndoială, în mintea mea, că Tyler voia să scape de mine. Dar de ce? Pentru că îi era teamă că îl voi vedea dacă se va bâlbîi din nou?

Prețul celebrității

– Bine, am spus, ridicîndu-mă. Dacă tu vrei. Dar tot mergem astă-seară la teatru, da?

– Nu știu dacă o să mă simt în stare să ies în seara asta, spuse Tyler.

Niciodată nu-l auzisem vorbind atît de trist și am avut impresia că mai aud în vocea lui ceva, o inflexiune ce semăna a minie sau resentiment. Poate că Becky avea dreptate, m-am gîndit. Poate că se *simțea* ofensat că am avut succes cu emisiunea mea.

– O să te sun, spuse el evaziv.

Am pornit-o spre ieșire dar, apoi, m-am întors din nou.

– Tyler, dacă ai ceva să-mi spui, aș vrea s-o faci, în loc să mă dai deoparte. Cred că ar trebui să ieșim împreună în seara asta și să stăm de vorbă.

– Despre ce?

– Despre mine, despre tine... despre noi. Despre orice, am spus. Nu-mi place să las lucrurile așa.

– N-am nimic, zău, spuse el. Doar că n-am chef să ies în seara asta. N-am avut o zi prea bună, pînă acum.

– Succes la discurs, am spus.

Am știut că suna a urare, cam cu jumătate de gură, dar așa simțeam. Dacă voia să vorbească

În doi peri, în loc să-mi spună exact ce-l deranja, n-avea decît. Dar eu, una, n-aveam de gînd să vorbesc la pereți.

Cînd Tyler încă nu sunase la ora șapte, m-am resemnat să petrec o seară, acasă, singură. Era bine, de fapt, pentru că voiam să lucrez la îmbunătățirea emisiunilor din luna viitoare. Știam că niște prieteni aveau o petrecere undeva, iar Becky mă invitase la un film, dar nu prea aveam chef să ies sîmbătă seara, fără Tyler. Era prima sîmbătă, după luni de zile, pe care n-o petreceam împreună. M-am hotărît să-l las să se liniștească puțin, deși nu eram încă sigură ce-l rodea – eram eu, dezbaterea, sau lucrurile, în general? În mod normal, puteam discuta orice, dar în mod normal, nici nu ne certam atît.

Nu că ne-am fi certat vreodată. Am avut „schimburi de cuvinte“, după cum obișnuia să spună bunicul meu, dar nu degeneraseră în altceva. De fapt, eu nu avusesem nici o problemă cu Tyler. Încă mai credeam că e cel mai grozav lucru, de la videoclipurile muzicale încoace. Chiar dacă nu s-ar fi descurcat chiar perfect, în ultima vreme – ceea ce eu, cîstit vorbind, nu credeam –

Prețul celebrității

tot nu m-ar fi deranjat. Dar îl deranja pe el, mai ales pentru că îl obseda această idee, că eu nu făceam greșeli niciodată. Dacă simțise asta și înainte ca eu să încep emisiunea, nu observasem. Dar, în ultimile trei săptămîni...

Oare chiar era în legătură cu emisiunea mea, cum spusese Becky? Tyler scăpase vorba aceea despre „adoratorii mei” și ea suņase de parcă s-ar fi simțit ofensat de succesul meu. Dar asta n-avea nici un sens. Tyler făcea atît de multe lucruri, de unul singur, încît nu puteam să înțeleg de ce ar fi fost invidios pe ceva ce făceam eu. Dacă eu aveam admiratori, la fel avea și Tyler – o mulțime, de la fete din anul întîi, care făceau pasiuni pentru el, pînă la adulți, ca Chuck, care-l urmărea jucînd baschet de ani de zile.

În loc să scriu o listă de posibile subiecte de discuție, am sfinșit prin a recapitula evenimentele din ultimile săptămîni. Tyler n-a vrut să lucreze la emisiune, cînd i-am sugerat. Iar săptămîna trecută, nici măcar nu vrusese să se uite. Nu vrusese să sărbătorim, după interviul meu la *Post*, și, acum, mi-am dat seama, nici măcar nu menționase că ar fi citit articolul. Apoi, cînd fata aceea mă oprise pe hol să-mi vorbească despre emisiune, el plecase.

Dar cum putea cineva atît de sigur pe el, ca

Tyler, să fie amenințat de succesul meu? Noi, întotdeauna, împărțisem aceleași țeluri și idealuri. Doream să muncim din greu, pentru a ne urma calea, și întotdeauna ne susținusem unul pe altul. Deci, ce se va întâmpla, dacă eu mă voi mișca mai repede, într-un ritm mai alert, decât Tyler, la un anumit moment dat? Într-o zi, o să o ia el înainte și, apoi, iarăși eu... nu înțelegea că asta nu era o competiție?

12

– Megan. Megacunoscuta. Megastarul, spuse cineva, pe care nu-l cunoșteam, cînd am trecut pe lîngă el, pe hol, luni.

– I-a apărut poza în ziarul *Post*, din Denver, adăugă prietenul lui.

– Bună, i-am salutat, zîmbind.

– E și politicoasă, cu oamenii de rînd, spuse primul băiat, dînd din cap apreciativ.

Expresia „oameni de rînd” îmi aminti de momentul cînd Tyler glumise că aș putea să-l uit, în

drumul meu ascendent. Nu mai auzisem* de Tyler de sîmbătă, cînd îl găsisem stînd jos, lîngă sala de sport. Îl sunasem duminică, dar mama lui îmi spusese că plecase în vizită, la unchiul său, în Easter Park, și că n-o să se întoarcă, pînă tîrziu. O cunoșteam pe mama lui destul de bine, ca să-mi dau seama că nu ar fi mințit pentru Tyler, așa că am aflat că nu mă ocolea intenționat. Doamna Gordan îmi mai spusese că Tyler se clasase al doilea, în competiția de retorică originală, ceea ce era bine pentru o bursă de cinci sute de dolari. M-am bucurat de asta și voiam să-l felicit. Ei, nu-i nimic, m-am gîndit eu, tot o să-l văd, pînă la urmă.

Am deschis ușa biroului, de la gazeta școlii, *Blazer*, și am intrat. Matt Martinez, redactorul șef, stătea la biroul lui.

– Bună, Megan, spuse el. Mi-a plăcut articolul acela despre tine, de sîmbătă.

– Mulțumesc, am spus. Am venit să las partea mea de contribuție despre extinderea școlii. Am lăsat articolul pe birou.

– Cît ești aici, vrei să mă ajuți, te rog, să mă uit prin scrisorile astea către redacție? Nu mă pot hotărî pe care să le public săptămîna asta, spuse Matt.

– Sigur.

M-am așezat pe scaunul de lîngă biroul lui, iar

Prețul celebrității

el mi-a dat un teanc de foi de caiete, împăturite. Majoritatea scrisorilor către *Blazer* soseau, fiind băgate pe sub ușă.

Ușa se deschise din nou, ceea ce nu era surprinzător – toate articolele noastre trebuia aduse luna dimineață, înainte de începerea cursurilor. M-am uitat să văd cine e.

– Bună, Matt, am adus niște fotografii pentru tine, să te uiți peste ele.

Tyler îmi aruncă o privire, în timp ce pune un teanc de fotografii pe biroul, deja plin, al lui Matt.

– Bună, Megan.

– Bună, am spus, simțindu-mă de parcă aș fi salutat o cunoștință, în loc de prietenul pe care-l aveam de doi ani. De fapt, într-un fel, simțeam nevoia să mă port așa față de Tyler. Mă săturasem de felul în care mă trata el pe mine.

– O, nu, spuse Matt, părînd foarte consternat, dintr-o dată. Nu-mi vine să cred – o, Doamne, – ne vedem mai tîrziu. Tocmai mi-am amintit că am un test la istorie, prima oră, la care o să pic, dacă nu merg repede la vestiar, să mă uit pe notițe. Pa! leși, alergînd, și trînti ușa după el.

– Mă bucur că nu sînt în locul lui, spuse Tyler, cu un rîs ușor.

Se uită în jur, apoi spuse:

– Ei bine, cred că am să las, pur și simplu,

fotografiile astea aici.

Încercă să facă un teanc ordonat din ele, la marginea biroului arhiplin al lui Matt.

– Ce faci? mă întrebă.

– Citesc scrisori către redacție, am spus. Matt voia să-l ajut să le aleagă pe acelea care să le tipărească.

– Ai nevoie de ajutor?

Nu eram sigură ce să spun. Nu-l văzusem pe Tyler de când mă îndepărtase, sîmbătă seara. Dar pe urmă, m-am gîndit că, dacă-i dau ocazia, poate își va cere scuze.

– Sigur, mulțumesc, am spus.

I-am dat jumătate din scrisori, iar el s-a așezat pe scaunul lui Matt.

– Cum a fost la Easter Park? I-am întrebat, în timp ce am trecut repede în revistă următoarea scrisoare.

– Bine. Tu ce-ai făcut ieri?

– Teme și ceva pentru emisiune, am spus. Mă bucur că ai trecut pe aici, pentru că voiam să stabilesc o întîlnire cu tine. Ești liber după-amiaza asta?

Știam că suna formal, dar așa simțeam. Era de parcă nu l-aș fi văzut pe Tyler de două luni, în loc de două zile, și nu prea știam cum să mă port.

– După antrenament, sînt.

Prețul celebrității

Tyler puse una din scrisori deoparte.

– Hm. Cred că nu pot atunci, am spus. Trebuie să stau de vorbă cu câțiva posibili invitați. Dar deseară?

Tyler clătină din cap.

– Nu. Am mult de lucru, de recuperat. Am rămas în urmă, săptămîna trecută, din cauza concursului.

– Mama ta mi-a spus că ai cîștigat locul al doilea, am zis. E grozav. Felicitări.

– Mulțumesc.

Am crezut că văd un zîmbet palid, în colțul gurii lui Tyler, dar care dispăru iute.

– Vrei să faci ceva marți sau miercuri-seara? I-am întrebat.

– Marți, am de învățat pentru un test la spaniolă, spuse Tyler, iar miercuri, am un antrenament suplimentar la baschet, pentru că meciul de vineri o să fie greu. Ce zici de joi? Oh, da, nu poți, ai de făcut emisiunea. Emisiunea ta vreau să spun.

Am auzit sarcasmul din vocea lui – același ton pe care-l auzisem sîmbăta trecută, după dezbateri.

M-am hotărît să folosesc o abordare directă de data aceasta.

– Tyler, ce te roade în legătură cu emisiunea

mea?

– Ce vrei să spui? Întrebă el.

– Vreau să spun că, de fiecare dată când pomeniști de subiectul ăsta, în ultimă vreme, am senzația că-l urăști, sau mă urăști pe mine, sau altceva. Nu cred că am făcut ceva ca să merit asta.

– Nu-ți urăsc emisiunea și, categoric, nu te urăsc pe tine, replică Tyler.

Își întoarse privirea și începu să citească o altă scrisoare. Nu-mi puteam crede ochilor – iată-mă încercînd să am o convorbire serioasă, iar el nici măcar nu-mi dădea atenție. Pentru prima dată, Tyler îmi amintea de unii dintre băieții, cu care mă întâlneam înainte. Se comporta atît de copilărește, ocolindu-mă pe mine, ocolind problema. Apoi împinse scrisoarea către mine, peste birou.

– Uite, asta-i pentru tine.

L-am privit și am luat scrisoarea.

„Dragă redacție“, scria, „Doream doar să aduc la cunoștința tuturor existența unei noi emisiuni extraordinare, pe Canalul 37, numită „Intrați în emisie“. Eu cred că merită, într-adevăr, urmărită. Megan Patterson e nostimă și distractivă, dar nici nu-i e teamă să vorbească despre probleme serioase. Este îmbucurător să vezi pe cineva atît de tînăr și energic ca ea, la televiziune. Vă rog s-o

Prețul celebrității

susțineți și s-o urmăriți. Al dumneavoastră, Jesse Killian, anul întâi”.

L-am privit iute pe Tyler, iar el, imediat, s-a uitat în altă parte. Eram uluită. Era ca și cum se transformase dintr-un băiat de optsprezece ani, într-unul de paisprezece, peste noapte.

– Frumoasă scrisoare, am spus.

– Deci, e de la agentul tău personal de publicitate? zise Tyler.

– Nu, am spus, simțindu-mă din ce în ce mai supărată.

– Cred că nu mai ai nevoie acum, când ți-a apărut poza în *Post*.

Tyler zîmbi.

– Părinții mei au decupat articolul și l-au lipit pe frigider, chiar înainte de a mă seula.

– Cel puțin *lor* încă le place de mine, am spus.

– Megan, și mie îmi place încă de tine, spuse el ușor surprins.

– Ai dreptate, am spus. De-aia mi-ai zis să plec de la dezbatere, nu mi-ai dat nici un telefon tot weekend-ul, n-ai spus nimic despre articolul acela, n-ai timp să mă vezi...

– Nici tu n-ai timp să mă vezi, mă întrerupse Tyler. Încă îmi place de tine. Doar că... nu știu, e o perioadă grea a anului, cred.

– Înțeleg, am murmurat eu.

Catherine Clark

Tyler se ridică și veni către mine.

– Uite, ce trebuie să fac ca să te conving?

– Două lucruri, am spus, ridicînd două degete pentru a accentua. Mai întii, vreau să facem un plan pentru a ne vedea curînd, în afara școlii.

– Bine, o să încerc să găsesc puțin timp, spuse el.

– Nu ăsta-i răspunsul pe care doream să-l aflu, am spus.

– Bine. Ce-ai spune... ei bine, am putea vorbi chiar acum, spuse Tyler, în loc să ne certăm.

– Da, și mai sînt doar două minute, pînă sună clopoțelul, am spus.

– Uite, asta-i o săptămînă proastă pentru mine și, probabil, e încărcată și pentru tine, spuse Tyler. S-ar putea să nu ne putem întîlni pînă în weekend. Am dreptate, nu? Adică, s-a mai întîmplat și înainte. *Da, dar înainte nu credeam că ești un mascul atît de egocentric*, am vrut să spun, dar n-am făcut-o.

– Ai să mă suni, măcar? am spus.

– Bineînțeles, spuse Tyler. Acum, care era cel de-al doilea lucru pe care-l doreai?

– Sărută-mă, am spus.

M-am ridicat și mi-am încolăcit brațele în jurul taliei lui Tyler, trăgîndu-l mai aproape. El întinse mîna și-mi atinse părul, iar eu am crezut că aud

Prețul celebrității

cum gheața dintre noi se sparge și se topește.

Asta parcă începe să semene ca înainte,
m-am gândit, privindu-i ochii, care erau iarăși plini
de tandrețea de odinioară.

Apoi sună clopoțelul. Îmi atinse buzele ușor și
fugi pe ușă.

Vorbind din om în om și amplasînd cîteva
anunțuri strategice, am găsit o mulțime de posibili
invitați pentru următoarea mea emisiune, care ur-
ma să fie despre conflictele dintre părinți și prie-
tenii ori prietenele copiilor lor. Bineînțeles că a
trebuit să-i înregistrez pe toți și să-i aleg pe cei
mai interesați pentru emisiune, astfel încît, am
aranjat să realizez cîteva interviuri preliminare la
stație, luni după-amiază.

Prima întîlnire a fost cu doamna Peterson și
fiica ei, Clovis. Clovis îmi amintea de o fată pe
care o văzusem într-o dezbatere despre „Copii
fără maniere“. S-a lăsat să cadă leneșă pe scaun,
îmbrăcată de parcă abia ieșise dintr-un videoclip
cu Madonna, cu niște jambiere din dantelă nea-
gră, un tricou rupt și o eșarfă albă, legată în jurul
părului ei blond, dat din belșug cu fixativ.

– Deci, cu cît ne plătiți? a fost prima întrebare

a mamei ei.

N-a durat mult, pînă cînd am trecut la următoarea pereche pentru interviu: Shawn Corbin și mama sa. La început, păreau să existe posibilități mari. Shawn, elev de liceu în anul doi, se întâlnea cu o femeie mai mare ca vîrstă – ea avea nouăsprezece ani și era în primul an la colegiu – iar mama sa se opunea cu vehemență.

– Ai de gînd să-ți pierzi toată viața cu fata asta? a spus ea.

Apoi au început să se certe vehement, timp de exact zece minute, iar eu n-am putut scoate o vorbă. M-am simțit ca medicul terapeut al familiei, care înregistrează o ședință săptămînală.

A fost o adevărată ușurare, cînd a intrat o fată timidă, numită Amy, ținîndu-l de mîină pe prietenul ei, Terrence. Amîndoi erau în anul doi – ea era negresă, iar el era alb. S-au prezentat, apoi, în liniște și foarte succint mi-au povestit despre faptul că părinții lui n-o acceptă în viața fiului lor, pentru că e de culoare.

M-am enervat că unii oameni pot fi atît de ignoranți, încît să judece pe cineva după culoarea pielii. Avusesem și eu experiențele mele cu discriminarea dar, în majoritatea timpului, culoarea pielii mele nu era chiar așa o problemă. Nici atunci cînd mă întâlneam cu Charles Marden, care era

Prețul celebrității

alb, n-am avut probleme. Părinții lui mă acceptaseră pentru ceea ce eram și niciodată nu mă făcuseră să mă simt nedorită. Dar trebuia să recunosc că era mai ușor să mă întâlnesc cu Tyler. Oamenii nu ne priveau niciodată de două ori, când ne plimbam de mână pe stradă, așa cum se întâmpla, uneori, când ne vedeau pe mine și pe Charles împreună. Și, apoi, Tyler și cu mine aveam atâtea lucruri în comun, altele decât culoarea pielii noastre.

Știam că rasismul este un subiect dificil de abordat, dar eram categoric gata de luptă. După ce-am vorbit cu Amy și Terrence, câteva minute în plus, i-am notat pentru secvența de la șapte și cincisprezece.

– Sînteți siguri că vreți să apăreți la televiziune? i-am întrebat, înainte de a pleca.

– Am discutat despre asta și considerăm că e un lucru important, spuse Terrence. Oamenii trebuie să știe că aceste lucruri se întâmplă tot timpul.

– Va fi greu să vorbim despre asta, dar sînt pregătită, spuse Amy.

– Vă mulțumesc mult că ați venit, le-am spus. Sînt încîntată să vă am ca invitați în emisiunea mea.

Am mai petrecut o oră, luînd interviuri, inclusiv unui tînăr cuplu, căsătoriți, care fugiseră de acasă

pentru a scăpa de problema dezaprobării părinților față de relația lor, și o mamă cu fiica ei, care s-au certat tot timpul de-a lungul interviului, dar, într-un fel, nostim și atrăgător. Aveam senzația că asta va fi cea mai grea emisiune și, totuși, mai erau încă atâtea de făcut. Dar m-am gândit, de asemenea, că ar putea deveni și cea mai bună, pentru că era ceva cu care oamenii se confruntau toată ziua.

Cînd am ajuns acasă și le-am spus părinților mei despre planurile pentru emisiune, la masă, tata a zis:

– Nu crezi că ar trebui să prezinți și un punct de vedere total opus?

– Ce vrei să spui? am zis, înfigînd furculița în salată.

– De exemplu, părinți cărora le *place* alegerea fiului sau fiicei lor, spuse el. Drept dovadă, tați care apreciază gustul fiicelor lor și...

– Al, tu încerci să ajungi la televizor, spuse mama, tăindu-i-o scurt. Ia, potolește-te, fără nepotisme la masă. ~

– N-ai nici un haz, spuse tata, prefăcîndu-se încruntat. Pur și simplu, mi-ai anulat șansa de a apărea într-o emisiune de succes.

Am încercat să zîmbesc, dar n-am putut. Tocmai îmi amintise că, deși părinții noștri erau încă

Prețul celebrității

Înnebuniți după fiecare dintre noi, *noi* nu mai eram atât de siguri ce simțeau unul pentru altul.

Ei, nu era chiar adevărat. Încă mai eram îndrăgostită de Tyler. Dar undeva, pe drum, el încetase să-mi mai vorbească – adică, să-mi vorbească, cu adevărat, despre ceea ce conta pentru el și pentru noi – și, pînă cînd nu era gata să înceapă iar, nu puteam face prea mult ca să îmbunătățesc relația dintre noi. Îmi părea rău că emisiunea mea părea să fie cauza atîtor probleme ivite între noi, dar n-aveam de gînd să renunț la ea doar pentru a-mi face viața mai ușoară. Era prea importantă pentru mine. De îndată ce Tyler își va da seama – va trebui să facă față acestei probleme, într-un fel sau altul.

L-am sunat pe Tyler în seara aceea, de îndată ce mi-am terminat temele. Nu puteam suporta să nu vorbesc cu el. În fond, era încă persoana mea preferată și n-aveam de gînd să-l las să mă ocolească. Întîlnirea noastră, din acea dimineață, nu fusese grozavă, dar speram că existase o licărire de speranță către sfîrșit.

– Domnul Gordon? am spus, cînd a răspuns la telefon. Cum stai cu învățatul?

– Nu învățam, spuse el. Priveam la un meci cu „Suns“, dar să nu spui la nimeni.

– Sînt șocată și îngrozită, am spus. Așteaptă numai pînă cînd „Societatea Națională pentru Onoare“ o să audă despre asta. Ai să zbori, cît ai clipi.

Tyler rîse și mi-am dat seama că nu-l mai auzisem de mult rîzînd.

– Tu, la ce faci? m-a întrebat el.

– La fizică, am spus. Dar merg la culcare acum. Am vrut numai să te sun ca să-ți spun noapte bună.

– Noapte bună, spuse Tyler.

– Asta-i tot ce ai de spus?

– Vise plăcute?

– Tyler, am spus cu un ton dojenitor.

– Bine, bine, spuse el, rîzînd. Cum a fost azi? Cum au mers interviurile?

În sfîrșit, întreba despre emisiunea mea, ceea ce mi s-a părut de bun augur.

– Au fost destul de nostime, am zis. N-o să-ți vină să crezi de fata asta, Clovis. După cum spune mama ei, iese cu tipul ăsta care e, pur și simplu, criminal, dar Clovis îl numește impresar. Apoi i-am întîlnit pe indivizii ăia, care doar au țipat unul la altul zece minute și...

– Ua! Ce lovitură! strigă deodată Tyler.

Prețul celebrității

- Tyler, tu ascultă ce spun eu? am zis iritată.
- O, sigur - dar mă mai uit și la meci, cu volumul dat încet. Tocmai am pierdut cea mai grozavă lovitură. Acum, arată reluarea.
- Păi, atunci mai bine să n-o pierzi, am spus sarcastic. La revedere!

Am trântit telefonul, simțind nevoia să urlu. Ce ticălos! M-a întrebat despre emisiune doar ca să nu mă bage în seamă, când îi povestesc. Ei bine, dacă nu voia să știe ce se întâmplă în viața mea, foarte bine. N-o să-i mai spun.

Am rămas trează pentru o vreme, pe jumătate așteptând să sune telefonul, iar Tyler să-și revină și să-și ceară scuze. Dar n-a făcut-o.

13

– Megan Patterson? Aici e Jason Montgomery. Am auzit că înregistrezi joia și m-am gândit că s-ar putea să te prind.

Practic, am scăpat telefonul din mână. Acel Jason Montgomery? Unul dintre cei mai mari reporteri la televiziune? Cel care a revoluționat emisiunile de dezbatere, invitând persoane din public, care să pună întrebări? Acel Jason Montgomery, cu milioane de telespectatori?

– Da? am spus.

Prețul celebrității

Păream destul de liniștită, nu?

– Cum merge treaba? mă întrebă el.

– Bine, am spus, întrebându-mă dacă telefonul nu era, de fapt, vreo glumă proastă.

– Ești ocupată acum sau ai timp să vorbești?

Am aruncat o privire la ceas. Mai aveam zece minute, înainte de a începe transmisia.

– Am puțin timp, am spus.

Dacă era necesar, emisiunea putea să aștepte. Asta era mult mai important.

– De obicei, îl pun pe unul din asistenții mei să sune, dar voiam să-ți vorbesc personal, spuse el. Am citit articolul despre tine în ziar, săptămîna asta, și am rămas impresionat.

– Am crezut că articolul a fost numai în ziarul local, am zis.

– A fost preluat prin fax, explică el. Deci, oricum, m-am hotărît să fac o emisiune despre adolescenții mai deosebiți și aș vrea să prezint tineri, care se ocupă cu o mai bună reprezentare a nevoilor și intereselor lor, prin acțiuni politice sau muzică, sau, în cazul tău, prin mass-media.

Se exprima la fel de profesionist, la telefon, ca și în emisiunea sa – dar și cu căldură. Nu credeam că era chiar atît de dur, precum reputația sa.

– Pare o idee grozavă, domnule Montgomery, am spus.

– Spune-mi Jason. Acum, Megan, aş vrea să fii unul dintre invitații mei cheie. O să am patru. O să înregistrăm asta, miercurea viitoare. Poți să vii la New York? Bineînțeles, noi plătim deplasarea și hotelul.

Miercurea asta? Nici, măcar nu trebuia să mă gândesc la programul meu – indiferent ce ar fi fost, putea să aștepte.

– Sigur, mi-ar face plăcere să vin, am spus.

– Bine, atunci hai să stabilim câteva mici detalii. În primul rând, am nevoie să-mi aduci câteva secvențe din emisiunea ta. În al doilea rând, să-mi dai numărul tău de telefon de acasă, ca să pun pe cineva din personalul meu să obțină niște informații despre familie.

– Sigur, am spus, tot ce doriți.

Cînd am închis telefonul, câteva minute mai târziu, m-am întors în studio amețită. Asta era. Urma să apar pe postul televiziunii naționale. Debutul meu va avea loc în *emisiunea lui Jason Montgomery*.

Senzaționala veste sosise chiar acum, la stația de televiziune a Canalului 37 – numai că trebuia să începem înregistrarea și încă nu puteam spune nimănui nimic.

– Te simți bine? mă întrebă Chris, cînd am intrat în studio și m-am așezat pe scaunul meu oficial, înflorat, de gazdă. Invitații mei erau așezați

Prețul celebrității

Într-un rînd, în spatele camerei de luat vederi, așteptînd momentul să intre în emisie.

– Arăți ciudat, spuse el, venind lîngă mine.

– Chris, n-o să-ți vină să crezi, am șoptit, dar Jason Montgomery a sunat adineauri – vrea să merg la New York și să apar în emisiunea lui.

– Uau, glumești, spuse Chris, cu ochii măriți. Datorită acestei emisiuni?

Am dat din cap aprobator.

Chris se uită la ceas.

– E nemaipomenit, spuse el. Dar pregătește-te. Începem peste trei secunde.

Alergă în spatele camerei și privi monitorul de alături.

– Gata? Trei, doi, unu, spuse el, arătînd cu un deget spre mine. Eram pregătită bine. Abia așteptam să fiu pe ecran, de-adevăratelea.

– Asta a fost, categoric, cea mai bună emisiune a noastră, spuse Chris. Oh, iartă-mă – am numit-o emisiunea noastră. Cred că nu prea are mult de a face cu mine. Adică Jason Montgomery nu mă sună pe *mine*.

– Nu-ți face griji, sigur o să-i vorbesc despre tine, am spus, zîmbind. Deci, crezi că pot lua cîte-

va secvențe din emisiunea de astă-seară?

– Megan, e cineva la telefon pentru tine, la cel de la intrare, spuse Chuck, băgîndu-și capul pe ușă.

– E probabil președintele, mă tachină Chris. Megan, te rog, vrei să vii pînă la Casa Albă? Fetița noastră, adolescentă, are nevoie de ajutorul tău.

Am rîs și am aruncat după el cu o ceașcă de carton, în timp ce ieșeam pe ușă.

– Alo?

Speram să fie Tyler, care să mă felicite pentru o emisiune atît de importantă.

– Domnișoară Patterson, sînt Henry McNally, tatăl lui Terrence McNally. Te-am sunat ca să-ți spun că n-am apreciat emisiunea duminică din seara asta, absolut de loc, spuse cu o voce înțepată.

– E vreo problemă? am întrebat.

– Bineînțeles că este, spuse el. M-ai prezentat ca pe un rasist, ceea ce eu consider a fi un neadevăr și o calomnie. Îți voi trimite avocatul meu.

– Dar, domnule, eu n-am spus nimic despre dumneavoastră, am protestat. Numai fiul dumneavoastră a vorbit. Eu doar...

– Dumneata l-ai lăsat să-și verse năduful și părerea sa foarte personală, în toată zona de captare a acestei emisiuni. Eu sînt om de afaceri,

Prețul celebrității

domnișoară Patterson. Proasta publicitate îmi afectează afacerile.

– Ca să fiu cinstită, domnule McNally, nu cred că prea mulți oameni de afaceri urmăresc emisiunea mea, am spus. Pot să vă întreb de ce-ați urmărit-o?

– Terrence a lăsat un bilet, sugerînd ca eu și cu soția mea să privim. A spus că s-ar putea să ne ajute să-i înțelegem punctul de vedere.

– Și v-a ajutat? am întrebant.

– Poate puțin – dar nu asta e problema!, tună domnul McNally. Ceea ce ai făcut dumneata este iresponsabil.

– Nu cred, am spus. După cum ați afirmat chiar dumneavoastră, totul e o problemă de opinie și, în această țară, avem dreptul – și responsabilitatea – de a ne exprima opiniile personale. Publicul spectator poate vedea el însuși pe cine vrea să creadă. Dar, dați-mi voie să vă propun ceva. Dacă simțiți, cu adevărat, faptul că ați fost interpretat greșit, veniți la emisiunea de săptămîna viitoare și susțineți-vă propria cauză.-Aș fi bucuroasă să vă acord timpul necesar pentru un scurt editorial. Să spunem, cinci minute?

Domnul McNally nu răspunse imediat, apoi, în cele din urmă, zise:

– De acum încolo, ar trebui să te gîndești mai

atentă la ce spui în emisiunea asta a duminică. Nu ești „60 de minute“, să știi.

– Nu încă, dar am putea deveni, am spus. Vă mulțumesc pentru telefon. Sper că am răspuns la întrebările dumneavoastră.

Se auzi un declic la celălalt capăt al firului și telefonul se închise.

Am respirat ușurată că reușisem să ies din această confruntare – să fiu dată în judecată, nu se afla pe lista mea de împliniri, pe care le doream în privința acestei emisiuni. Când m-am întors în studio i-am spus lui Chris ce se întâmplase.

– Asta-i perfect! spuse el. Lui Montgomery o să-i placă chestia asta. Știi cum e el în privința controverselor. Trebuie să-i spui ce s-a întâmplat. Ai putea chiar și să exagerezi puțin și să spui că tipul te-a și bătut.

– O, sigur, am spus. Asta o să meargă foarte bine. E vreo trusă de machiaj, prin preajmă, să-mi fac un ochi maro?

Chris râse.

– Îți poți imagina? Ar fi mortal. Poți apărea în *Post* și în weekend-ul ăsta – „Fata lovită de un telespectator minios!“.

– Da, dar va apărea la rubrica de divertisment sau la rubrica *Metro*, cea care se ocupă de crime?

Prețul celebrității

– Ce-ai spune de „Crime în rubrica de divertisment”? Aici vorbesc despre greșelile capitale din modă, ca de exemplu, cineva care a purtat rochia de anul trecut la ceremonia Oscarului. Chris clătină din cap și râse.

– Niciodată nu m-am gândit la oamenii care ar putea reacționa negativ la emisiune, am spus. Adică, întotdeauna am presupus că vor fi cîțiva inși, cărora n-o să le placă, dar n-am crezut că cineva o să fie furios. Mă întreb dacă domnul McNally, putea într-adevăr, să mă dea în judecată.

– Nu cred, spuse Chris. Adică, uite ce se spune și în alte emisiuni. E mult mai rău decît ce-ai făcut tu. Oamenii se acuză unii pe alții de a fi făcut tot felul de lucruri și nu-mi aduc aminte să fi auzit vreodată de vreo dare în judecată.

– Tot aia e, am spus. Poate că ar trebui să aflui. N-aș vrea să cheltuiesc banii bunicului pe un avocat.

– Deci, mergi la New York, ha? spuse Chris, în timp ce părăseam studioul. Ai mai fost vreodată acolo?

– Odată, într-o excursie cu familia, cînd aveam zece ani. Am vizitat-o pe una din prietenele mamei de la colegiu și am făcut ce fac toți turiștii, am spus. Mi-a plăcut, totuși.

– Da, și eu am fost o dată și mi-a plăcut și mie, spuse el, deschizînd ușa sălii de conferințe. Deci, cînd pleci? Miercuri?

– Marți după-amiază, am spus. Putem pregăti totul pînă atunci?

– Bineînțeles.

Chris luă două sticle de limonadă din micul frigider și-mi dădu una mie.

– N-o să bage nimeni de seamă că lipsesc, ai încredere în mine. Zac aici de săptămîni de zile. Bun, deci, ce secvențe vrei să iei?

– Una din seara asta, cînd vorbește Amy, am spus, așezîndu-mă într-unul din scaunele metalice, pliante. Și una cu domnul Ramroth, cînd se sufocă. Și poate una scurtă din emisiunea Retro Activ... Le-ai putea mixa, poate?

– Desigur, spuse el. Și cine va mai participa la emisiune?

– Jason n-a spus, cu exactitate, dar mi-a zis că va invita adolescenți din diferite domenii, poate cineva din lumea muzici, cineva implicat în politică și încă o persoană, în afară de mine.

– Mă întreb dacă publicul din studio va fi format din tineri, spuse Chris. Știi, cînd fac emisiuni despre gemeni, aduc douăzeci de perechi de gemeni, ca public, să pună întrebări.

– Cred că așa o să facă, am spus, imaginîndu-mi

Prețul celebrității

cum te simțeai oare cînd erai intervievat de Jason Montgomery, în fața tuturor celor prezenți în studio. Va trebui să fii pregătită, pentru orice chestie pe care mi-o va arunca – era foarte bun în a pune întrebări abile. Dar, pe urmă, spusese că susține ceea ce fac, așa că, probabil, era de partea mea, ca să zic așa.

– Categoric, să susții controversese, zise Chris. Spune-i că, săptămîna viitoare, faci o emisiune despre hărțuirea sexuală.

– De fapt, chiar mă gîndeam să fac o emisiune pe tema asta, am spus. Și, săptămîna cealaltă, vreau să fac chestia cu căsătoriile între adolescenți.

– Apoi, putem face o emisiune despre adolescenții de pe altă planetă, spuse Chris, zîbind larg.

– Ai dreptate, am spus, dînd din cap aprobator, o să te invit pe tine neapărat, la aceea.

Nu prea mai vorbisem cu Tyler de luni seară, cînd nu-mi dăduse atenție la telefon. Am dat peste el de vreo două ori, la școală, și am vorbit foarte puțin despre lucruri minore, cum ar fi teste și meniul de la prînz, în loc de problemele care erau importante, ca, de exemplu, ce se în-

împlase cu relația noastră. Toată săptămîna venisem cu autobuzul la școală, împreună cu Becky, din moment ce pe Tyler era clar că nu-l interesează să mă vadă. Îmi tot spunea cît de ocupat este, dar, de fiecare dată cînd îl vedeam, se părea că își pierde vremea cu prietenii lui. Oricum, m-am oprit acasă la el, în drumul meu spre casă, de la studio, pentru că doream neapărat să-i spun vestea cea mare.

Domnul Gordon a venit să-mi deschidă:

– O, bine-ai venit, spuse el. Intră. Tocmai ne-am uitat la emisiunea ta. A fost foarte bine realizată.

– Mulțumesc, am spus, pășind în holul de la intrare. Mă așteptam să-l văd pe Tyler năvălind pe scări, dar n-am auzit nimic.

– Excelentă emisiunea, Megan, spuse doamna Gordon, ieșind din bucătărie. Sîntem bucuroși că nu ne confruntăm cu asemenea probleme!

– Da, am spus, zîbind. Hm, Tyler e pe-aici?

– Nu, nu este, spuse domnul Gordon. S-a dus la bibliotecă să studieze, împreună cu Andy și Richard, cam acum o oră. Cred că, după aceea, merg să joace popice.

Acum o oră, fusese aproximativ opt fără un sfert, am estimat eu.

– Și, a reușit să vadă emisiunea? am întrebat.

– S-a uitat puțin, la început înainte de a pleca.

Prețul celebrității

Dar nu-ți face griji – i-am înregistrat-o, spuse doamna Gordon.

– V-a rugat el? am întrebat, înainte de a mă putea opri.

– Hmm... păi, cred că eu i-am sugerat întâi, spuse doamna Gordon, părînd un pic încurcată. De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

– Mă întrebam, doar.

Nu voiam să ating acest subiect cu părinții lui Tyler, deși erau unii dintre cei mai drăguți și înțelegători oameni pe care-i cunoșteam. Nu-mi venea să cred că fiul lor se purta asemenea unui idiot. Chiar credea că putea, pur și simplu, să ignore problema noastră, pînă cînd emisiunea nău va mai fi transmisă?

– Atunci, o să plec mai bine acasă, să-mi fac temele, am spus. Vă mulțumesc că v-ați uitat.

În drum spre ușă, am ezitat, încercînd să mă hotărăsc dacă să le spun părinților lui vestea cea mare și să-i las pe ei să i-o transmită. Dar, pe urmă, am hotărît că Tyler trebuia s-o audă direct de la mine. Întotdeauna ne imaginasem cum va fi cînd vom avea primul contact cu succesul adevărat. Așa că voiam să-i spun personal, chiar dacă eram, într-un fel, supărată pe el.

– Puteți să-l rugați pe Tyler să mă sune, cînd

se întoarce? am întrebat.

– Bineînțeles. O să-i spunem că ai trecut pe-aici, spuse domnul Gordon. Noapte bună. Să fii atentă cum conduci!

– Noapte bună.

Am coborît, pe trotuarul acoperit cu zăpadă, către mașina părinților mei. Ninge liniștit și era o noapte frumoasă. Păcat că nu aveam cu cine s-o împart. Ei, mai era și Frieda, dar ei nu-i plăcea să-și ude lăbuțele.

„Cînd ești în vîrf, ești singur“ era o zicală veche, pe care n-o credeam, dar, în timp ce intram în mașină, cu siguranță mă simțeam așa. Începeam, în sfîrșit, să-mi dau seama că Tyler nu dorea lîngă el o fată de succes, totuși. Ei bine, asta era destul de rău, pentru că eu, cu siguranță, n-aveam de gînd să mă opresc din drum, doar ca să ne putem înțelege din nou. Îl iubeam pe Tyler, dar aveam și eu țelurile mele, pe care doream să le ating cu orice preț. Dacă nu puteam face față acestei situații, înseamnă că nu eram făcuți unul pentru altul.

– Tyler aici!

Stăteam în picioare, în al cincilea rînd din tri-

Prețul celebrității

bună, fluturîndu-mi mîinile deasupra capului. Era vineri seara și încercam să-i atrag atenția, de cînd se terminase meciul. Venisem numai ca să-i pot vorbi lui Tyler, după aceea, și n-aveam de gînd să pierd ocazia.

– Am să vorbesc cu el, fie că-i place sau nu, i-am spus lui Becky, care venise cu mine la meci. Am sărit peste bănci și am început să-mi fac loc, prin mulțimea de oameni care înconjurau banca echipei.

– Tyler! am strigat.

Nu voiam să plece în vestiare, înainte de a mă vedea, pentru că, dacă apuca, știam că o va șterge cu băieții din echipă, după aceea.

Se uită prin mulțime, pînă mă văzu.

Stăteam pe vîrfuri, într-un grup de elevi mai mici, așa că mă înălțasem deasupra lor. El îmi făcu semn cu mîna și zîmbi. Nu un zîmbet extraordinar, dar nici unul prefăcut. Apoi începu să se îndrepte spre mine.

– Hei, e Megan! strigă o fată din mulțime.

Înainte de a-mi da seama ce se întîmplă, în jurul meu se formase un cerc de elevi din clasele mai mici, iar Tyler nu putea trece de ei. Se opri în afara careului și zîmbetul i se șterse de pe buze.

– Mă bucur că v-am întîlnit, am spus. Dar, dacă vreți să mă scuzați, eu trebuie să...

– Eu cînt la armonică destul de bine, spuse unul dintre elevi. Pot să apar în emisiunea ta?

– De parcă ar avea nevoie de un interpret la armonică, spuse altcineva, chicotind. Mai lasă-mă-n pace!

Lăsați-mă și voi pe mine în pace, am vrut să spun, dați-mi voie să plec înainte ca prietenul meu să devină *fostul* meu prieten! Tyler nu părea prea răbdător și știam că n-o să aștepte mai mult de două secunde. Dar nici nu voiam să fiu ne-politicoasă cu acești copii – ei reprezentau, clar, o mare parte din publicul meu.

– Scuzați-mă, dar trebuie să plec, am spus. Mulțumesc mult. Mulțumesc.

– Mulțumesc pentru ce? am auzit pe cineva zicînd, în timp ce-mi făceam loc prin mulțime. Am reușit să scap, chiar în momentul în care Tyler se îndrepta către vestiare. Am alergat după el.

– Îmi pare rău de asta, am spus. N-am mai putut trece.

Tyler dădu din cap, aprobator.

– Am văzut.

– Ai fost nemaipomenit în seara asta.

Am întins mîna și i-am atins brațul.

– Nu-mi venea să cred, cînd ai interceptat acea pasă. Și ai apărut – cîte, trei lovituri?

– Da, a fost un meci bun, spuse Tyler. Toți au

Prețul celebrității

jucat bine, nu numai eu.

– Și eu cred, am spus, nerăbdătoare să închei această discuție neînsemnată. Deci, ți-au spus părinții tăi că am trecut pe la ei, aseară?

– Da. Îmi pare rău că n-am fost acasă, spuse Tyler. Dar nu părea să fie prea necăjit din pricina asta.

– Alyssa mi-a spus că pleci la New York săptămîna viitoare. E adevărat?

Am dat din cap, zîbind.

– Ascultă, Tyler, trebuie să stăm de vorbă, am spus. Nu despre călătoria mea sau despre emisiune, ci despre *noi*. Trebuie să mergem undeva, numai noi amîndoi, de îndată ce-ți faci dușul.

– De fapt, nu pot, spuse el, fără ocolișuri. Echipa merge să sărbătorească, în seara asta.

– Și nu poți să lipsești? am spus. Este ceva foarte important.

Tyler clătină din cap.

– Nu, nu prea pot – am planificat asta de mult timp.

Am oftat, simțindu-mă complet frustrată. Voiam să închei conversația asta, odată.

– Ei, atunci, poate mîine? i-am sugerat. Ne putem întîlni la prînz?

– Cred că e bine, spuse Tyler, tocmai cînd un reporter de la ziarul local veni aproape și-l foto-

grafie.

– Hei, Tyler, spuse reporterul. Ai un minut să vorbim despre meci?

– Sigur, spuse Tyler, zîmbindu-i.

Se întoarse din nou la mine.

– Te sun dimineață, bine?

– Bine, am spus, observînd că avea destul timp să vorbească cu un reporter, dar nu cu mine.

Modul în care se purta Tyler o să-l iau în considerație, cînd am să aud telefonul sunînd.

14

– A fost, într-adevăr, un meci grozav, aseară. Am înmuiat un cartof prăjit, într-o cană plină cu ketchup, și l-am băgat în gură. Nu-mi era chiar așa de foame, dar eram nervoasă și trebuia să fac ceva cu mâinile. Tyler și cu mine luam prînzul la *Thompson's*, un restaurant intim, destul de drăguț. Deja ne aflam acolo de douăzeci de minute, dar, pînă acum, nu vorbisem decît de meniu, despre vreme și ce făcuse sora mea în sîmbăta ei liberă.

– Îți mulțumesc că ai venit să-l vezi, spuse Tyler, sorbind o înghițitură din berea lui nealcoolizată și privind indiferent pe fereastra de lângă noi.

– Desigur, am spus. Nici o problemă.

Cineva îmi spusese, odată, că cel mai sigur semn, când cineva avea probleme, era atunci când spunea „Nu-i nici o problemă“. Acum înțelegeam ce-a vrut să spună. Voisem atât de mult să ieșim împreună și să-l întreb pe Tyler ce se întâmpla cu el, dar m-am gândit să n-o fac.

De data asta, el va trebui să vorbească.

L-am privit, mîncîndu-și cîrnăciorul, gîndindu-mă că, după fiecare înghițitură, se va opri din mîncat și va începe să vorbească. Dar n-a făcut-o. Continua să mănînce, fără să-mi spună o vorbă. Când și-a terminat cîrnăciorul, m-am gîndit că, sigur, va începe, în sfîrșit, discuția dar, după aceea, a început să-și mănînce bucățelele de ceapă. N-am mai putut suporta.

– Tyler, nu-ți convine cît de bine merge emisiunea mea?

Se opri din mîncat, părăind la fel de tulburat ca la dezbateră nereușită, de acum o săptămînă

– Nu, bineînțeles că nu, spuse el. De ce nu mi-ar conveni?

Părea atât de nevinovat, încît eram sigură că

am atins punctul sensibil.

– Nu știu, am spus. Poate pentru că lucrurile au mers foarte bine în privința asta, în ultima vreme.

– De fapt, emisiunea ta este problema, spuse Tyler.

Am răsuflat ușurată. În sfârșit, ajunsesem undeva. În sfârșit, urma să-mi spună ce-l deranja.

– Petreci prea mult timp la studio. Nu mai reușesc să te văd de loc, spuse Tyler, ridicînd din umeri, de parcă explicația era foarte clară.

– Ce?

Nu-mi venea să cred.

– Tu crezi că avem probleme, pentru că eu n-am destul timp să-l petrec cu tine? am întrebat.

Mi-am auzit glasul care se ridicase cu cîteva note mai sus.

Tyler dădu din cap, în semn de aprobare.

– Înainte de a începe emisiunea, te vedeam mult mai des.

– Nu cred, am spus ironic. În ultimile cîteva săptămîni, de cîte ori am încercat să mă întîlnesc cu tine, tu aveai mai multe lucruri programate decît mine. Așa că nu știu cum poți să spui așa ceva.

– Pot s-o spun, pentru că e adevărat, zise Tyler. Dacă nu ești la studio, atunci lucrezi la emisiune sau te gîndești la emisiune. Nu mai e nici

măcar vorba despre o emisiune, *ci este emisiunea ta.

– Și de ce n-ar fi? am spus. Eu sînt cea care face totul, în afară de Chris. Am crezut că poate ai să vrei să mă ajuți, măcar puțin – și ai făcut-o la început – dar e clar că nu te mai interesează ce fac eu.

Tyler clătină din cap.

– Nu-i adevărat.

– Atunci, cum îți explici faptul că nici nu te mai uiți la emisiunea mea? Și nici măcar nu m-ai întrebat ce simt în legătură cu plecarea la New York, ca să apar în emisiunea lui Jason Montgomery.

Tyler nu părea să aibă vreun răspuns și se uită, pur și simplu, la mine.

– Să-ți spun eu de ce, am continuat. Asta din cauză că emisiunea mea s-a dovedit a fi un succes, iar tu nu poți suporta aces lucru. Nu înțeleg de ce, pentru că tu și cu mine întotdeauna ne-am bucurat, unul pentru altul, cînd am reușit ceva. Dar, dintr-un motiv anume, dintr-o dată, nu mai poți suporta că mă descurc bine, am spus, dintr-o suflare.

– Nu despre asta este vorba, protestă Tyler, clătinînd din cap.

– Zău? Atunci despre ce este vorba?

Tyler mă privi enervat.

Prețul celebrității

– Bine, Megan, uite care-i treaba – da, am început să avem probleme, de cînd ai început emisiunea, pentru că tot timpul numai la asta te gîndești! Nici nu mai pot fi singur o clipă cu tine, fără ca cineva să vină să-ți vorbească. Toată școala s-a îndrăgostit de tine, dintr-o dată, apoi apari în *Post*, acum pleci la New York, să apari într-o emisiune mare. Tu, pur și simplu, nu mai ai timp pentru mine. Vreau o prietenă cu care să-mi pot petrece timpul.

– Ce?

Oare acesta era același băiat, care spusese că mă admiră pentru felul în care pot face tot ce-mi pun în gînd? Era de parcă ar fi aterizat dintr-un film de televiziune al anilor cincizeci.

– Vrei să spui că eu ar trebui să pierd timpul, așteptîndu-te pe tine, gata, ori de cîte ori vrei tu să facem ceva?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse el, dînd înapoi. Dar ar trebui să te pot vedea, fără să apară imediat o mulțime în jurul nostru.

Mi-am aruncat mîinile în sus.

– Deci, ce trebuie să fac? Să stau acasă tot timpul? Să mă deghizez? De ce nu spui ce gîndești cu adevărat? Vrei să renunț la emisiune.

– Nu, nu vreau. Eu doar...

– Ba da, vrei, pentru că e clar că nu poți su-

porta să mă aflu în centrul atenției – deși e în regulă, când tu ești în ziare sau câștigi vreo bursă la un concurs. Ți-ar plăcea mai mult să stau acasă și să te aștept pe tine?

– Megan, știi că nu sînt așa.

– Nu credeam că ești, dar în ultima vreme, numai știi. Ar trebui să te auzi cum vorbești.

– Ce e așa de rău că vreau să te pot vedea, când doresc? Întrebă Tyler.

– Pentru că eu nu mă mișc, când pocnești tu din degete, de-aia. Și, apoi, niciodată n-am făcut așa – care-i diferența acum? am întrebat.

– Diferența acum este că tu te afli într-o altă lume, numită Canalul 37, iar eu nu se pare că mai contez prea mult pentru tine, replică Tyler.

– Deci, în fond, crezi că ar trebui ca tu să fii în capul listei pentru mine. Vrei să fii prioritatea mea numărul unu, am spus, dînd din cap aprobator.

– Ai dreptate, spuse Tyler.

– Deci, practic, îmi ceri să renunț la emisiune, am spus.

– Ei bine, nu trebuie să renunți, numai să nu mai petreci atîta timp acolo.

Îmi dădeam seama că Tyler considera că avea perfectă dreptate, în toate privințele.

– Deci, înseamnă că nici pe tine n-o să te deranjeze, dacă renunți la baschet, atunci. O să lip-

Prețul celebrității

sești și tu de la două-trei meciuri și antrenamente, când și când, ca să mă poți vedea.

– Ha?

– Tyler, tu petreci mult mai mult timp, jucînd baschet, decît mine, cu emisiunea mea, am spus. Deci, dacă, într-adevăr, e o problemă de timp, după cum ai spus, amîndoi trebuie să renunțăm la lucrurile care contează pentru noi. Dar tu știi, la fel de bine ca mine, că nu e vorba despre asta.

– Și presupun că tu știi exact despre ce-i vorba, atunci, spuse Tyler supărat. Și asta nu mă surprinde, pentru că, în ultima vreme, tu le știi pe toate.

– Niciodată nu m-am purtat ca cineva care le știe pe toate. Știi numai ce se întîmplă acum. Și tu știi, dar nu vrei să recunoști! am strigat. Dacă ești gelos, ar trebui să discutăm despre asta. Nu-i sfîrșitul lumii.

– Poate nu, spuse Tyler, zvîrlind șervețelul. Dar categoric este sfîrșitul acestei conversații.

Înainte să pot reacționa, Tyler se ridică și ieși din restaurant, fără să privească măcar o dată înapoi. M-am uitat fix spre ușă, pentru cîteva secunde, nevenindu-mi să cred ce se întîmplase; apoi mi-am dat seama că toți oamenii din jur se uitau la mine. Și asta nu din cauză că m-ar fi recunoscut.

Din fericire, chelnerul, care ne servise, se uita și el la mine și i-am făcut semn să aducă nota de plată.

Cînd am ieșit afară, tremuram din tot corpul de nervi. Simțeam, de asemenea, că-mi venea să plîng. N-aveam cu ce să ajung acasă, așa că pornit-o pe jos.

Nu-mi venea să cred. Tyler se aștepta, pur și simplu, ca eu, Megan Patterson, să renunț la idealurile mele, pentru el. Nu voia să se obișnuiască cu succesul meu – voia, pur și simplu, să-l dea deoparte. Se simțea amenințat de emisiunea mea, exact cum îmi spusese Becky.

Nu-mi venea să cred că înaintasem atît de departe, pînă acum, împreună, fără ca el să-și dea seama că, într-o zi, vom ajunge și aici. Era clar că nu luase niciodată în considerație posibilitatea ca eu să am un succes atît de mare. Și, acum, în loc să se obișnuiască cu ideea, voia ca eu să renunț la unul din lucrurile la care țineam cel mai mult. Ei bine, dacă nu se putea bucura pentru mine, asta era problema lui, nu a mea.

– Nu se poate, spuse Becky.

Ea venise la mine mai tîrziu, în seara aceea, cu

Prețul celebrității

o casetă video să ne uităm. Eram în bucătărie, așteptînd să se termine de făcut floricelele de porumb, iar eu îi prezentam o descriere, punct cu punct, a celei noastre.

– Nu-mi vine să cred. Sînteți împreună de atîta vreme. Știu că asta sună cam demodat, dar sînteți făcuți unul pentru altul.

– Și eu am crezut la fel, am recunoscut. Dar, dacă Tyler nu poate accepta faptul că eu aș putea avea mai mult succes, decît el, atunci – asta e. Nu sîntem făcuți unul pentru altul.

– Nu fi atît de categorică! spuse Becky. Nu crezi că s-ar putea rezolva?

– Am fi avut o șansă, dacă el ar fi recunoscut ceea ce se întîmplă, cu adevărat, am spus.

– Poate că îi pare rău despre – ei bine, despre felul în care simte. Despre faptul că e invidios.

Becky ridică o tigaie, cu unt topit, de pe aragaz.

– Ei, eu cred că-i vine foarte greu să înțeleagă, am spus. Dar va trebui să-și rezolve singur această problemă. Eu nu-l pot ajuta. Și eu n-o să renunț la emisiunea mea sau la altceva, doar pentru că el nu le poate accepta. Vreau să spun că, dacă nu voia să se întîlnească cu o persoană superdotată, nu trebuia să mă fi invitat de prima dată.

– *Tu* l-ai invitat, îmi aminti Becky.

– Oricum.

Am zîmbit, deși eram așa de tristă.

– Bine, poate sînt puțin agresivă, uneori. Dar știa asta de la bun început. Și n-ar trebui să fie surprins că emisiunea mea e un succes.

– Ei bine, și eu sînt puțin surprinsă de cîtă publicitate a căpătat, spuse Becky. Nu că m-aș fi gîndit că n-o să faci o treabă bună – dar nu credeam că atîția oameni o să bage de seamă, știi? Iar acum, pleci la New York și toate celelalte. Cred că e grozav, dar eu sînt cea mai bună prietenă a ta, nu prietenul tău.

Am început să amestec floricelele de porumb cu untul topit.

– Dacă acest mod de comportament ar fi venit din partea altui tip, de la care aș fi așteptat mai puțin, aproape că aș fi putut accepta, am spus, în timp ce puneam puțină sare deasupra, în castron.

– Dar e vorba despre Tyler. Am petrecut atîta timp, planificîndu-ne viitorul și vorbind despre ceea ce dorim în viață. Credeam că știe că, în cele din urmă, așa se va întîmpla.

Becky luă două cutii de Coca-Cola din frigider.

– Tot ce pot să spun este că, poate, își va reveni la normal, de-ndată ce va avea puțin timp să se gîndească la ce-ai spus tu. Dacă nu...

– Nu-mi spune că mai sînt și alte broaște-n lac, am zis. Sînt încă îndrăgostită de Tyler. *El e cel cu*

care vreau să fiu. Chiar dacă e un ticălos.

– Dar celălalt broscoi, cu adevărat mare? întrebă Becky, zîmbind larg. Ei, nu chiar un broscoi, tehnic vorbind.

– Un rechin? am întrebat-o, în timp ce o urmam în living, cărînd castronul cu floricele de porumb. Știi, vorbești atît de mult despre el, încît am început să mă gîndesc dacă nu te interesează. Dacă vrei, putem merge la *Range* în seara asta.

– Foarte nostim, spuse Becky. Dacă-l mai văd vreodată, pe nepusă masă, o să-i spun Fălci.

Am rîs și m-am așezat în cel mai mare și mai confortabil scaun din casă. Mă distram destul de bine, deși aceasta era „Sîmbăta seara numărul doi, fără Tyler”.

Mă întrebam dacă va exista și numărul trei.

15

Am încercat să mai lucrez ceva la emisiune, duminică, dar îmi era greu să fac orice, pentru că mă tot gîndeam la ceea ce se întîmplase cu o zi înainte. Cam pe la patru, am făcut o pauză, ca să mănînc o farfurioară de înghețată de ciocolată cu alune.

– Dă-mi și mie, spuse Amy, intrînd în bucătărie. Te rog, am vrut să spun.

– Sigur.

Prețul celebrității

I-am pus și ei niște înghețată, într-o farfurioară, și i-am dat-o pe masă.

– Am *atîtea* teme, că nu-mi vine să cred, zise Amy, înghițind o linguriță plină de înghețată. Ia spune, ești emoționată de călătoria ta?

Am ridicat din umeri.

– Da, așa cred.

– Cum adică, așa crezi? New York City? Aș face o crimă să merg acolo. M-aș duce la cumpărături toată ziua și tot n-aș termina toate magazinele.

Amy își șterse niște ciocolată, din jurul gurii, cu un șervețel.

E ciudat, lui Amy îi place să facă cumpărături, dar nu e cu capul în nori. De fapt, e foarte deșteaptă. Îi place doar să se plimbe și să privească la toate.

– În plus, o să fii pe postul național de televiziune, spuse Amy. Toată lumea o să privească. Dacă aș fi în locul tău, aș fi așa de nervoasă.

– Sînt puțin nervoasă, am recunoscut, reușind să înghit puțină înghețată. Dar vor mai fi și alții acolo, cu mine.

– Nu-mi vine să cred că nu ești complet înnebunită, spuse Amy. Ți-ai făcut, deja, bagajul?

– Nu. Ca să-ți spun adevărul, nu sînt chiar așa de entuziasmată, pentru că... ei bine, Tyler și cu

mine ne-am certat, ieri.

– Voi nu vă certați niciodată, spuse ea, surprinsă. Ce s-a întâmplat? A fost din cauza călătoriei?

– Nu. Poate, într-un fel. Vezi tu, așa, dintr-o dată, Tyler nu mai vrea să aibă o prietenă care are succes, i-am explicat. E prea mult pentru el. Mai degrabă s-ar întâlni cu cineva fără ambiții, fără creier...

– Sînt sigură că o să găsească imediat, dacă asta caută, glumi Amy.

De obicei, ea se pricepe destul de bine să mă înveselească, atunci cînd sînt tristă, dar de data asta eram foarte necăjită.

– Și ce-a spus? Vrea să fii un nimeni?

– Cam așa ceva, am spus. Crede că e în regulă, dacă am puțin succes, știi tu, ca președinte al consiliului de elevi, e în ordine. Dar să nu fac nimic deosebit mai ales ca realizator a unei emisiuni de succes la televiziune.

– Vorbești serios? Ce vrea să faci, să renunți la emisiune? spuse Amy, cu un rîs cinic.

Am dat din cap, aprobînd.

– Nu. Glumești, spuse ea. Vorbim despre Tyler Gordon, da? Nu te întâlnești cu vreun alt tip, pe care-l cheamă tot Tyler.

Am clătinat din cap.

Prețul celebrității

– Ce-a pățit? I s-a făcut vreun transplant de personalitate? Parcă ar fi ieșit din epoca de piatră.

– Știu, am spus, Totuși, nu le spune lui tata și mamei, încă. Nu vreau să-și facă griji din pricina mea și, pe urmă, nici nu mă prea simt în stare să discut prea mult despre asta.

– Dar cu mine ai să discuți, dacă ești vreodată necăjită, sau tristă, sau supărată, sau mai știu eu cum? Întrebă Amy, îngrijorată.

– Bineînțeles, am spus.

– Bun. Pentru că mie, una, îmi place să am lângă mine o celebritate. E grozav pentru imaginea mea, știi?

Îmi zîmbi larg.

† Pe măsură ce după-amiaza de marți trecea, iar eu eram în avion spre New York, am început să mă gândesc că, poate, Tyler avea dreptate. Știu, știu că era derutant să gândesc așa, dar nu putusem să suport să nu vorbesc cu el, în ultimile trei zile. Și aproape că mă omorîse efortul de a încerca să mă uit la el, luni, la școală.

Oricum, începusem să mă gândesc că, poate Tyler avea dreptate, într-o privință – poate că într-ade-

văr mă gîndeam prea mult la emisiune. Dar cum aş fi putut face altfel? „Intraţi în emisie“ devenise rampa mea de lansare. Această apariţie, în emisiunea lui Jason Montgomery, urma să devină cel mai important lucru pe care-l făcusem vreodată în viaţă.

Cel puţin Chris nu considera că întrec măsura. Mă ajutase să pregătesc secvenţele, pe care le-aveam pe o casetă, îngrămădită în geanta mea de voiaj. Îl imitase pe Jason Montgomery şi-mi adresase întrebări, şi serioase şi caraghioase, alergînd chiar la celălalt capăt al studioului şi pretinzînd că e un spectator din public. Apoi mă ajutase să mă hotărăsc cu ce mă îmbrac. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el, m-am gîndit, privind, prin hubloul avionului, la terenurile agricole, ca nişte pătrăţele de la zece mii de metri înălţime.

Am sorbit o înghiţitură din apa mea tonică şi m-am lăsat pe spate în scaun. Trecuseră şapte, zeci şi două de ore şi Tyler încă nu-şi ceruse iertare. Nu făcuse nici măcar o mişcare în direcţia asta. Nici eu, dar eu fusesem cea acuzată de neglijenţă, cea pusă la zid că mi-am părăsit prietenul.

Dacă Tyler va avea într-adevăr, vreodată, nevoie de mine, nu va trebui decît să spună. Aş lăsa totul baltă pentru el, dacă ar fi necăjit sau dacă ar

Prețul celebrității

avea vreun necaz. Dar în viața de zi cu zi, n-aveam de gînd să stau și să-l aștept, cînd termină cu fotografiile sau cu baschetul, sau cu antrenamentele la fotbal. Indiferent cît de minunat era Tyler și indiferent cît de mult îl iubeam, nu intenționeam să-mi pierd viața în felul ăsta.

– Domnișoară, ai de gînd să mănînci alunele alea? mă întrebă bătrînul care stătea lîngă mine.

Am clătinat din cap și i-am dat pachetul

– Călătorești singură, nu? întrebă el.

– Da, am spus gîndindu-mă: *Nici n-ai idee cît de singură.*

Am întors capul și am continuat să mă uit pe fereastră.

– Doamnelor și domnilor, sînteți pe punctul de a vă întîlni cu viitorul Americii, anunță Jason Montgomery publicul din studio, întorcîndu-se să privească spre mine și spre ceilalți trei invitați.

Părea atît de serios, încît am crezut că o să izbucnesc în rîs. Eram patru, așezați pe un rînd, în spatele lui – un chitarist, de la o formație celebră de rock, o fată, care înregistrase toate persoanele, ce le putuse găsi, între optsprezece și douăzeci și unu de ani, pentru a vota, un scriitor, care

publicase prima sa carte, la șaisprezece ani, și eu.

– Aceștia sînt tinerii care s-au hotărît să facă ceva pentru semenii lor, continuă el. Ei sînt conducătorii de mîine și deja sînt deosebiți față de restul lumii. Cred că veți găsi că ceea ce vă vor spune este extrem de interesant. Haideți să-i cunoaștem.

Începu să se audă tema muzicală a emisiunii și toată lumea din public aplaudă tare, strigînd numele lui Jason. Apoi a fost un moment de publicitate. După felul cum mă descriesese Jason, mă întrebam dacă văzuse, într-adevăr, vreo emisiune de-a mea. Prezintă niște formații de muzică și luînd interviuri unor personalități locale, asta nu făcea din mine chiar „un conducător de mîine”. Dar m-am gîndit să iau complimentul așa cum e, fără a mai scoate în evidență asta.

– Reflectoarele astea mă omoară, mormăi chitaristul spre mine. Mă simt de parcă aș fi la interogatoriu.

– O să fim, probabil, și acolo, i-am spus.

Publicul era format mai ales din femei, între două vîrste, și le puteam vedea, deja, întrebîndu-ne care credeam noi că e comportarea potrivită pentru adolescenți și dacă noi credem în valorile tradiționale. Părea ciudat să te afli de cealaltă parte,

Prețul celebrității

Într-un interviu, să fii invitat, în loc de reporter. Aveai mai puțin de lucru, iar eu puteam, categoric, aprecia asta. Erau cam șase operatori la camerele de luat vederi, un director de emisie, un director adjunct, un producător asistent și alții – Jason Montgomery, cu siguranță, asigură multe locuri de muncă.

– Trei, doi, unu și sîntem în emisie! strigă cineva, semnalizînd încheierea reclamei comerciale.

Publicul începu să aplaude din răspuțeri, iarăși.

– Bun venit, din nou, tuturor! spuse Jason cu glas vesel. Mai întîi, aș dori să vă prezint o nouă colegă de-a mea. Dacă nu sînt atent, s-ar putea să-mi ia locul.

Jason zîmbi și-și consultă o listă pe care o ținea în mînă.

– Ea găzduiește propria ei emisiune de debateri, săptămînală, într-o suburbie de lîngă Denver – care se numește „Intrați în emisie” – și în cadrul căreia discută orice, de la folosirea steroizilor, pînă la noile mișcări de dans. Vă rog să-i urați bun venit lui Megan Patterson.

Toată lumea a început să aplaude, iar eu am zîmbit, cu fața crispată de toată pudra și fondul de ten pe care mi le pusese machiorul.

– Mulțumesc.

– Megan, în chiar prima ta emisiune ai luat un

interviu directorului de la liceul tău, ceea ce a determinat o schimbare în regulamentul de îmbrăcăminte al școlii, zise Jason. Acum, spune-mi, te rog, asta te-a făcut să devii foarte populară în liceu.

– Așa cred, am spus. Nu știu ce simte domnul director Ramroth față de mine, dar cu restul mă împac destul de bine.

Am auzit râsete din public.

– Ce te-a făcut să-i iei un interviu? Întrebă Jason. Și ce te-a făcut, mai ales, să începi o emisiune, ca „Intrați în emisie“?

– Păi, mi-am dat seama, de multă vreme, că adolescenții aveau nevoie de un loc, unde să-și poată exprima punctele de vedere în legătură cu problemele care-i interesează, am spus. Am vrut ca tinerii să aibă un loc, de unde să se poată face auziți și voiam ca și ceilalți să-i poată urmări și asculta ce au de spus semenilor lor. Există multe emisiuni distractive, pentru cei de vîrsta mea, dar nici un fel de informații. Cred că un forum ca „Intrați în emisie“ este important, pentru că oamenii pot vedea ce gîndesc sau ce simt ceilalți.

– Ai telespectatori mai mari de nouăsprezece ani sau sînt, în exclusivitate, toți adolescenți?

– Cîțiva nu sînt adolescenți, am spus. Am pri-

Prețul celebrității

mit scrisori și de la unii părinți. Am primit chiar un telefon de amenințare de la cineva, dar am discutat și cred că a înțeles ce urmăream eu, de fapt. Vedeți, eu doresc să acopăr totul, chiar dacă e o controversă sau ceva distractiv. Vreau să vorbesc despre tot ceea ce gândim.

– Deci, nu ți-e teamă să abordezi și subiecte dificile, spuse Jason.

– Nu, atîta timp cît o pot face în mod responsabil, am spus.

– Acum, povestește-ne despre viața la școală, spuse Jason. Vreau ca publicul să-și facă o idee despre ce fel de oameni sînteți voi patru, ce vă deosebește, dar și ce aveți în comun cu ceilalți de vîrsta voastră. Cine ești tu, în afara emisiunii?

– Păi, sînt președinta consiliului de elevi, am spus. Am participat în echipa de alergare pe teren accidentat, în toamnă, iar în primăvară o să fac atletism. Sînt, de asemenea, redactorul de știri al gazetei școlare.

– Și, mai ai timp și pentru distracții? Mergi la petreceri? La întâlniri? Sau totul e numai muncă? Jason își frecă mîinile și mă privi entuziast. Gesturile lui păreau exagerate, aproape comice.

– Sigur, am spus, rîzînd. Duc o viață destul de normală. De fapt, ies mult. Și am un prieten... ei bine, *am avut* un prieten.

Se auziră fluierături din public.

– Și, ăă, dacă nu te deranjează întrebarea, ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Jason.

Trebuia să mă aștept ca, la o asemenea emisiune, să se meargă direct la țintă.

– Hai să spunem doar că o să realizez, curînd, o emisiune despre fragilul ego masculin, i-am spus zîmbind palid.

Publicul începu să aplaude, iar Jason se întoarse către scriitor.

– Tu găsești că e dificil să menții o relație, acum cînd ai atîta succes?

El zîmbi larg.

– Păi, eu n-am avut una înainte, și am una acum, așa că eu cred că nu.

Psst. Psst.

Am crezut că aud ceva, așa că m-am întors către chitarist, care stătea în dreapta mea. Se aplecă mai aproape de mine și șopti.

– Hei, dacă tot nu ai pe nimeni, n-ai vrea să mergem la un film deseară?

– Nu, mulțumesc, am spus. Sînt... ăăă... ocupată.

De fapt, nu eram, dar eram bucuroasă că am, în sfîrșit, o linie telefonică disponibilă.

– Mi-ar plăcea să apar în emisiunea ta, și sînt sigur că și ceilalți băieți din formație le-ar plă-

Prețul celebrității

cea, continuă el. Poți să mă suni oricînd.

Am dat din cap, în semn de aprobare.

– Mulțumesc, dar...

– Scuzați-mă, e ceva ce voi doi ați dori să împărtășiți publicului? spuse Jason, întrerupîndu-mă.

M-am simțit ca-n clasa a patra cînd eram prinsă că vorbesc în timpul orei. Jason zîmbi.

– Glumeam doar, spuse el. Acum, atenție aici, clasă, să vedem secvențele.

* O clipă mai tîrziu, imaginea mea apăru pe cinci-sprezece monitoare diferite instalate în jurul studioului.

– Elegant decor, spuse chitaristul. Chiar nu vrei să ieșim, mai tîrziu?

Am reușit să scap din studio, fără ca Rafe, chitaristul, să mă urmărească. Cînd am ajuns la hotel, am sunat-o pe Amanda, cea cu politica, și am aranjat să ne întîlnim la cină. După asta, am petrecut o oră explorînd orașul, apoi m-am întors la hotel cu taxiul, ca să mă odihnesc puțin după-amiază. Mă simțeam minunat în legătură cu modul în care se desfășurase emisiunea, dar și extenuată.

Înainte de a merge în camera mea, m-am oprit

la recepția hotelului din hol, să văd dacă erau mesaje pentru mine. Femeia din spatele recepției mi-a înmănat trei plicuri din hîrtie roz. Primul mesaj era de la Becky, al doilea de la mama și al treilea de la Chris.

– O, și mai avem ceva pentru dumneavoastră.

Intră în biroul din spate și ieși, ducînd o vază uriașă, plină cu flori roșii.

Am scos o exclamație de surpriză. Nu-mi puteam imagina cine mi-ar fi putut trimite flori. Dacă le-aș fi primit cu o lună în urmă, aș fi presupus că sînt de la Tyler, dar, categoric, *astea* nu erau de la el. Singurele flori, la care m-aș fi putut aștepta din partea lui acum, erau trandafirii negri. Dar, poate, își revenise... Am luat pliculețul dintre flori și l-am deschis.

Vedetei noastre favorite. Felicitări!

Ești pe drumul cel bun.

Cu dragoste,

mama, tata și Amy.

Pe care drum, m-am gîndit, pășind în lift și apăsînd butonul pentru etajul douăzeci și unu. Chiar dacă mă bucura buchetul primit din partea familiei mele, nu mă puteam opri să nu mă simt dezamăgită că nu era de la Tyler. Și el nici măcar

Prețul celebrității

nu telefonase, ceea ce-mi dădea de înțeles că n-avea de gând să se împace. Foarte bine. Nici eu.

Cînd m-am întors acasă, de la aeroport, joi, era deja prea târziu să mai merg la ore. Era destul de bine – încă mai aveam de lucru să-mi pregătesc emisiunea. Invitasem șase elevi de tă școală, la emisiune, ca să vorbească despre egalitatea dintre sexe. Voiam să știu dacă ei considerau că femeile și bărbații erau tratați la fel, bazîndu-se pe experiența lor la serviciu, la școală, în cadrul diferitelor relații etc. Mă gîndisem să o abordez ca o discuție, pe baza unei liste de întrebări contradictorii pe care să le arbitrez.

În drum spre casă, am luat corespondența din cutia poștală. M-am uitat rapid peste ea și am dat de o scrisoare care-mi era adresată. Scrisul părea să fie al lui Tyler. Am descuiat ușa repede, mi-am lăsat geanta jos, în living, și am deschis plicul.

Dragă Megan,

Urmăresc emisiunea ta și vreau să știi că eu cred că ești cea mai bună. Mi-ar plăcea să te

Catherine Clark

cunosc personal. Ne-am putea întâlni? Viața mea va fi searbădă, pînă cînd nu te voi cunoaște.

Un admirator credincios și devotat.

Ciudat. Părea, într-adevăr, a fi scrisul lui Tyler, dar scrisoarea nu putea fi de la el. O dată, că el deja mă cunoștea și, apoi, că el nu fusese chiar „devotat“.

Am studiat din nou bucata de hîrtie. Da, era categoric scrisul lui Tyler. Atunci, de ce scrisese o scrisoare atît de ciudată? Părea de parcă și-ar fi bătut joc de toate scrisorile admiratorilor, pe care le primeam, de toți oamenii, care le scriseseră... de mine. Nu credeam că se va coborî la așa ceva, dar, de fapt, îmi făcuse multe surprize în ultima vreme. Și, acum, voia să implice faptul că oamenii gîndeau că viața lor n-are sens, dacă nu mă cunoșteau pe mine. Oare chiar el credea că eu am așa o părere bună despre mine?

Am rupt scrisoarea și-am aruncat-o la gunoi. Deci, așa urmau să se desfășoare lucrurile între mine și Tyler. Era minunat să fiu din nou acasă. Minunat.

16

– Megan, nu intra în panică, spuse Chris. Chiar dacă nu apar, tot ai patru invitați. Și, poate pot să particip chiar și eu.

– Chris, tu n-ai altceva de făcut? i-am reamintit.

– Da, dar aș putea să așez camera de luat vederi pe pilotul automat, timp de cîteva minute, să intru în cadru, să-mi prezint opinia și, apoi să plec, spuse el.

– Doar nu ești iepure, am spus. Și, apoi, nu cred că-i o idee chiar așa de grozavă. Nu că n-aș

dori să aflu părerea ta – doar că, știi tu...

– Nu vrei ca personalul să apară în emisiune, spuse Chris. Bine, bine. O s-o fac pe omul din spatele cortinei, ca de obicei.

Merse din nou către cameră, tîrîndu-și picioarele.

Eram îngrijorată de cei doi invitați care lipseau, pentru că știam că vor reprezenta diferite puncte de vedere, și doream să existe un amestec corespunzător de persoane pentru discuție. Dar mai erau doar două minute, pînă să înceapă emisiunea, deci n-aveam de ales, trebuia să mă descurc cu cei care veniseră.

Am mai vorbit puțin cu elevii care se aflau acolo, în ultimile două minute, apoi Chris începu numărătoarea inversă. Dar, cînd mai erau doar cinci secunde, ușa s-a deschis brusc și Tyler a năvălit în studio. Am simțit că stomacul mi se face ghem. Ce făcea aici? Venise doar să privească sau avea de gînd să arunce cu ouă în mine? După ce promisem scrisoarea aceea contrafăcută, eram sigură că era în stare să facă orice.

Am dat să mă ridic, să-i spun să plece dar, înainte de a putea spune ceva, Tyler a înșfăcat un scaun și s-a așezat alături de ceilalți invitați.

– ... doi, unu, spuse Chris, arătînd spre mine.

– Ă, bună seara, am spus, cu un zîmbet ner-

Prețul celebrității

vos. Bine ați venit la „Intrați în emisie“. Astă-seară, invitații mei și cu mine vom discuta despre subiectul egalității între sexe.

Și unul dintre ei va încerca să mă umilească public, am adăugat în gând. Nu-i așa c-o să fie distractiv?

I-am prezentat pe fiecare dintre invitații mei, inclusiv pe Tyler, și m-am întors către Tim, un băiat din anul întâi.

– Deci, tu ce crezi, Tim? Au obținut femeile un statut egal cu al bărbaților?

Voiam ca discuția să înceapă imediat, ca să mă pot gândi ce să fac cu Tyler. Era un musafir nepoftit, în ceea ce mă privea, și n-aveam de gând să-l las să vorbească. Îmi stricase emisiunea.

– Așa cred, spuse Tim. Adică, eu cred că fetele de la mine din clasă sînt la fel de bune la toate, la fel ca și băieții.

– Tu crezi că ești pusă să vorbești de către profesori, la fel de mult ca și băieții? am întrebat-o pe Cecily, care stătea lîngă Tyler.

– De fapt, chiar voiam să vorbesc despre asta, pentru că există un profesor care nu respectă fetele de loc, spuse Cecily. Categorie, le tratează nedrept.

– Cine? întrebă Tim.

– Domnul Philips, spuse Cecily.

– Oh, haide, e un om drept, susținu Tim.

– Ha! spuse Yvette, sărind ca arsă. Odată, am răspuns la o întrebare, la ora lui – și m-a pus pe mine doar pentru că m-am ridicat în picioare și i-am atras atenția – și a spus că am dreptate *parțial*. Apoi a numit un băiat care a repetat ce-am spus eu și *lui* i-a zis că a prins perfect esența problemei, sau ceva în genul ăsta.

În timp ce ascultam discuția, îl urmăream pe Tyler, gata să-l întrerup în momentul în care ar fi zis ceva. Nu-mi venea să cred că mi-a stricat emisiunea. Îl subestimam, într-adevăr – nu, îl *supra-*estimam, pentru că eu crezusem că era mai bun decât în realitate.

– Uneori, ai senzația că băieții de la școală nu pot suporta ca o fată să se descurce mai bine decât ei, spuse Cecily. Au fost băieți, care s-au supărat pe mine când am luat un punctaj mai mare la teste și altele.

– Nu mai spune, am comentat, aruncându-i lui Tyler o privire minioasă. Nu credeam că mai există indivizi de genul ăsta.

– Sigur că există, continuă Cecily. Și asta le descurajează pe unele fete să se descurce bine, apoi sfârșesc prin a-și pierde egalitatea.

– Ai dreptate, spuse Yvette. Posibilitatea de a fi egal există, teoretic, dar eu nu cred că femeile

Prețul celebrității

sînt, în realitate, egale cu bărbații.

– Bine, hai să auzim acum părerea de la niște băieți, am spus. Jack, tu cum...

– Aș vrea să spun ceva, interveni Tyler.

– Poate mai târziu, acum vreau să aflu părerea lui Jack, am spus, încercînd să-mi mențin sîngele rece și calmul.

– E în ordine, poate să vorbească, zise Jack.

– Foarte bine, dă-i drumul, am spus, uitîndu-mă urît la Tyler.

Eram foarte iritată că se afla aici, pentru că știam că va părea atît de nelalocul său, pentru cei care mă cunoșteau, să-mi invit fostul prieten în emisiune. Și doar *știam* că avea de gînd să încerce să-și bată joc de mine. Domnul Orator putea, știam și eu măcar atît.

– Mai întîi, eu cred că generația părinților noștri este prima care susține, cu adevărat, stabilirea egalității pentru femei – la toate nivelele, spuse Tyler. Deci, eu cred că, în cele din urmă, va avea loc. În al doilea rînd, ca băiat, vreau doar să spun că eu consider toate femeile ca fiindu-mi egale, în toate privințele, și niciodată nu doresc să fie discriminate în ceea ce privește viitoarele locuri de muncă și salariile.

– Drăguț din partea ta, am spus. Ce atent!

Am privit către camera de luat vederi și mi-am

dat ochii peste cap. Cel puțin aveam de gînd să i-o iau înainte. Apoi m-am întors către Jack.

– Dar, Jack, întorcîndu-ne la problema ...

– N-am terminat încă, spuse Tyler.

Am strîns din dinți.

– Foarte bine. Continuă.

– În al treilea rînd, vreau să spun că... eu te iubesc, Megan. Și îmi pare rău că m-am purtat asemenea unui ticălos.

Practic, era să cad de pe scaun.

– Pune o reclamă, i-am șoptit tare lui Chris.

– N-avem niciuna, ai uitat? șopti el către mine.

– Ei, ce-a fost asta? întrebă Tim.

L-am privit fix pe Tyler, pentru o clipă. Părea sincer. Apoi m-am întors către cameră.

– E în ordine, vorbim despre... despre...

M-am poticnit.

– Egalitatea pentru femei, spuse Cecily.

– Și pentru bărbați, spuse Jack. Știți, m-am cam plictisit să tot aud cum femeile nu sînt tratate corespunzător. Adică, există motive pentru care sînt mai prost plătite la servicii.

– O, zău? spuse Cecily.

Atît ea cît și Yvette își traseră scaunele mai aproape de el, formînd un mic semicerc.

– În regulă, spuse Yvette. Hai s-auzim.

– Ooh, asta o să fie bine, spuse Tim.

Prețul celebrității

Cîteva clipe mai tîrziu, vorbeau cu toții tare. I-am făcut semn lui Tyler să se apropie, cu inima bătîndu-mi nebunește din cauza nervozității.

– Ce-a vrut să fie cascadoria asta? I-am întrebat, vorbind încet.

– N-a fost cascatorie. A fost adevărul, spuse Tyler, apropiindu-se și îngenunchind lîngă scaunul meu. Te iubesc cu adevărat și îmi pare rău.

– Nu puteai să-mi spui asta *după* emisiune?

– Nu, voiam să știe toată lumea, spuse Tyler. Și nu eram sigur dacă m-ai fi ascultat altfel. Am simțit că mor pînă cînd te întorci de la New York, ca să putem vorbi.

– Bine, dar hai să vorbim după ce se termină asta, am spus.

N-aveam de gînd să-l las pe Tyler să-mi rui-neze emisiunea, chiar dacă avea intenții bune. Nici nu eram sigură dacă-l credeam – mi-era teamă că s-ar putea să facă parte dintr-un scenariu mai mare, pentru a mă umili.

– Acum, vrei, te rog, să te întorci la locul tău și să spui ceva care merită atenție, înainte ca Yvette să-l strîngă de gît pe Jack?

Nu intenționez să transmit campionatul de lupte libere la televiziune.

– Scuzați-mă, am spus, bătînd cu stiloul în scaunul Yvettei. Scuzați-mă.

Tim, Cecily, Yvette și Jack se uitară la mine.

– Haideți să schimbăm puțin cursul, da? Ce credeți despre femeile care lucrează în armată... ar trebui să li se permită să aibă rol de combatante?

Imediat se stîrni o nouă discuție, iar eu am privit spre Tyler. El se uita fix la mine. Pentru prima dată, doream ca emisiunea să fi avut numai cincisprezece minute, în loc de treizeci, așa încît să se fi terminat deja. Voiam să aflu ce avea Tyler de spus.

După emisiune, am lăsat acasă mașina părinților mei, iar Tyler m-a luat cîteva minute mai tîrziu. Urcînd în jeep-ul lui, părea puțin ciudat, după ce n-o mai făcusem atîta vreme – foarte familiar, dar, totuși, diferit. L-am aruncat cîte-o privire lui Tyler de cîteva ori, în timp ce ne îndreptam către *Dean's*. Era tăcut, iar eu nu eram de părere să încep să discut problemele noastre, pînă nu ajungeam acolo. L-am văzut și pe Tyler, uitîndu-se la mine de cîteva ori, și, cînd ochii noștri se întîlniră, el zîmbi timid și spuse:

– Nu ești supărată pe mine că am venit la emisiune?

Prețul celebrității

Am ridicat din umeri.

– N-am fost încântată, dar ai avut ceva important de spus.

– Adică despre egalitatea între sexe? Întrebă el, întorcînd în parcare de la *Dean's*.

– Nu, despre faptul că ești ticălos, am spus, ieșind din mașină.

Tyler dădu din cap, aprobator, și veni de lîngă jeep, pentru a merge cu mine alături. Am intrat în restaurant și am luat un separeu, departe, în fund, unde să nu putem fi zăriți ușor.

– Bine.

M-am așezat vizavi de el.

– S-auzim.

– Ai primit scrisoarea mea? Întrebă Tyler.

– Da, am răspuns scurt. Și n-a fost prea frumos. De ce-ai trimis-o?

– Am scris adevărul, spuse Tyler. Și am crezut că va sparge gheața dintre noi. Te admir, cu adevărat. Sînt credincios și devotat. Și tu ești o persoană foarte importantă în viața mea.

– Mie mi s-a părut că-ți băteai joc de mine și de emisiunea mea, am spus.

– Nu asta am vrut să înțelegi – crede-mă, spuse Tyler. Voiam doar să știi că sînt un admirator al emisiunii tale, chiar dacă nu mă purtam chiar așa.

Înțeleg, am spus în sinea mea.

– Uite, Tyler, trebuie să faci mai mult decît să-mi scrii scrisorele de admirator, dacă vrei să te împaci cu mine...

– Știu, știu! Tyler ridică mîinile. Așteaptă, nu mai puțin.

El se jucă cu meniul o clipă, apoi răsufală adînc.

– Bine. Ai avut dreptate, parțial, oricum. Îți invidiam succesul pe care l-ai avut cu emisiunea ta.

– Invidiai? L-a trecut, deci?

– Păi, nu știu, spuse el. Încerc să n-o fac, dar nu-i ușor. Cîstit, nu știu ce se întîmplă cu mine. Știi, m-a enervat, într-adevăr, toată atenția de care te bucurai. Toată lumea îți vorbea sau vorbea *despre* tine. Uneori, mă simțeam ca doamna Megan sau cam așa ceva.

Tyler zîmbi, apoi tăcu un minut.

– Nu știu. Cred că întotdeauna mi-am închipuit că vom avea succes amîndoi odată, sau poate m-am gîndit că se va întîmpla mult mai lent. Tu ai devenit cunoscută peste noapte!

– Și eu am fost surprinsă de asta, am spus. Nici eu nu m-am așteptat la așa ceva.

– Știu că nu sună plăcut, dar cred că, în subconștientul meu, m-am gîndit că voi ajunge acolo înaintea ta, spuse Tyler, părăind sfios. Cred că nu m-am gîndit niciodată că va fi invers. Nu-mi vine să cred că am gîndit așa, dar trebuie să fie ade-

Prețul celebrității

vărat, altfel nu văd de ce m-aș fi simțit atît de invidios pe tine.

– Simțeam că e corect să fiu acolo sus, împreună cu tine, dar numai pînă la un anumit punct, am spus. Și, apoi, eu am trecut de punctul ăsta, iar tu te-ai supărat pe mine.

– Sînt un gunoi, spuse Tyler. Recunosc. Sînt la fel de rău ca domnul Philips și șovinismul lui.

– Eu n-aș merge chiar atît de departe, am spus. Dar sînt bucuroasă că ți-ai dat seama că ai greșit.

– Și, știi, chiar atunci cînd emisiunea ta devenea celebră, eu tot ratam, spuse Tyler. Am pierdut meciul acela, apoi dezbateră...

– Dar tu te-ai descurcat bine, în ambele cazuri, am spus.

– M-am descurcat bine, dar pe lîngă tine mă simțeam mediocru, spuse Tyler.

– Nu cred că cineva te-ăr putea numi pe tine mediocru, am spus.

– Poate nu, dar așa mă simțeam.

Tyler își sprijini capul în mîini.

– Oricum, îmi pare rău că te-am părăsit, cînd aveai nevoie de ajutorul meu. O să trebuiască să învăț să-mi stăpînesc emoțiile.

Am întins mîna peste masă, după mîna lui.

– Îți mulțumesc că ești cinstit.

– Îți mulțumesc că nu m-ai dat deoparte, spusese el. Eram sigur că, pînă acum, vei începe să ieși cu Chris. Nu mai eram sigur nici dacă mai am vreo șansă.

– Chris? Operatorul Chris?

Tyler dădu din cap, aprobator.

– Tyler, el nu mă interesează în felul ăsta, am spus. Nu-mi spune că erai gelos, pentru că-mi petreceam timpul cu el.

Tyler zîmbi.

– Păi, tu mă știi. Nu-mi place să fac nimic pe jumătate. Cînd devin gelos, acopăr toate posibilitățile.

Am rîs.

– Bine, dar nu ai de ce să-ți faci griji. Și, Tyler, și eu m-am gîndit la cearta noastră, după aceea, la unele lucruri pe care le-ai spus. Ai dreptate. Nu avem suficient timp pe care să-l petrecem împreună. Vreau să schimb asta.

– Mai ai de gînd să mă faci să părăsesc echipa?

– Nu, am spus, rîzînd. Serios, dacă vrem ca această relație să meargă, trebuie să facem ceva ca să ne vedem mai des. Pentru că, atunci cînd nu există timp de a discuta unul cu altul, neînțelegerile devin certuri.

Am tăcut puțin.

– Și s-ar putea ca la anul să nu mai fim îm-

Prețul celebrității

preună cînd mergem la colegiu. Așa că ar trebui să petrecem cît mai mult timp împreună, primăvara asta.

Tyler dădu din cap, în semn de aprobare.

– Ai dreptate. Dar ce putem face?

– Ei, eu doar am glumit, în legătură cu baschetul, am zis. Dar m-am gîndit, încercînd să găsesc lucruri la care am putea renunța fiecare dintre noi. Am fost norocoși, făcînd atîtea pînă acum și, totuși, să ne și vedem. Dar nu ne putem baza pe asta tot timpul. Așa că... Am respirat adînc. Mă gîndesc să fac emisiunea din două în două săptămîni.

– Asta-i o schimbare destul de drastică, spuse Tyler. N-ar trebui să faci asta, doar pentru că eu am spus că îți ocupă prea mult timp. S-ar putea să-ți pierzi publicul.

– Adevărat. Dar la ce altceva aș putea renunța?

– Ce zici de gazeta școlii? spuse Tyler. Îți ia cam zece ore pe săptămînă chestia asta, nu-i așa? Și o să renunț și eu.

– Matt o să ne omoare, dacă plecăm amîndoi odată, am remarcat eu.

– Poate, dar sînt alții, o grămadă, care abia așteaptă să ne ia locul, și sînt și buni pe deasupra, spuse Tyler. Și sezonul dezbatărilor s-a terminat – asta o să ajute. Deci, sînt mai multe ore

în programul meu pentru tine.

– Dar dacă aş renunţa la ziar şi... nu-mi mai vine nimic altceva în cap, am spus. Doar dacă nu-mi mai fac temele. Sezonul de atletism începe curînd, şi *vreau* să fac asta. Şi nu vreau să-mi dau demisia din funcţia de preşedinte.

– Nici n-ar trebui s-o faci! spuse Tyler. Şi, pe urmă, dacă am avea prea mult timp liber, probabil că ne-am înnebuni unul pe altul, şi lucrurile n-ar sta mai bine decît acum.

Am luat un şerveţel, din suportul metalic, şi am cerut chelneritei un stilou. Special îmi lăsasem geanta mea mare, cu carnetul de notiţe, acasă, astfel încît să nu mă mai gîndesc la emisiune.

Hotărîre am scris cu litere de tipar: *De trecut mai mult timp împreună, într-un fel, indiferent cum.* I-am întins stiloul lui Tyler şi i-am spus:

– Semnează aici.

El luă stiloul şi scrisese: *A nu se invidia succesul unuia sau altuia, indiferent ce se întîmplă.*

Apoi el semnă şi-mi dădu stiloul înapoi.

– Deci, hai să testăm hotărîrea noastră şi să facem planuri pentru acest weekend, am spus. În afară de sîmbătă seara, asta e. Ce-ai zice de un film, sîmbătă după-amiază?

– Ar fi bine. Doar că am de făcut nişte fotografii, la un tîrg care se ţine în oraş, pentru

Prețul celebrității

Gazette. Tyler bătu cu degetele în masă.

– Duminică, hai să schiem.

– E o idee minunată, am spus. Doar că – tocmai mi-am amintit, trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni, pentru emisiunea de săptămîna viitoare, și ei nu pot în altă zi.

– Bine.

Tyler părea puțin frustrat, dar încă zîmbea.

– Știi ce, Megan? Va trebui să ne ocupăm ceva mai serios de problema asta.

– Da, așa cred, am spus, dînd din cap.

Apoi am auzit zgomot mare în partea din față a restaurantului. Am scos capul din separeu și i-am văzut pe Nate și Richard, care abia intraseră pe ușă, urmați de niște prieteni de-ai lui Tyler din echipa de baschet. Mă văzură imediat și se îndreptară către masa noastră.

– Există o ieșire prin spate, nu? I-am întrebat pe Tyler.

Tyler dădu din cap, în semn de aprobare.

– Atunci, hai să ieșim de-aici repede, am spus, arătînd cu degetul către intrarea în restaurant. În sfîrșit, era o dată bine că personalul de la *Dean's* se mișca încet; nimeni nu venise să ne ia comanda.

Ne-am înșfăcat jachetele și, cîteva clipe mai tîrziu, alergam afară pe ușa din spate. Rîdeam atît

de tare, încît am alunecat pe un petec de gheață, în parcare.

Tyler mă apucă de braț, încercînd să mă țină să nu cad.

– Fii atentă! strigă el.

Mă trase înapoi, iar eu mi-am încolăcit brațele în jurul taliei lui.

– E frig, nu-i așa? spuse el, îmbrățișîndu-mă strîns. Apoi mă sărută ușor pe buze.

– Acum, nu mai e, am spus, întorcîndu-i sărutul.

Întrucît eram din nou împreună și discutasem, totul era în regulă. Și știam că vom face, într-adevăr, un efort, ca lucrurile să meargă bine, de acum înainte.

Ei bine, așa cum se spune în afaceri, asta rămîne de văzut. Sper ca data viitoare, cînd voi mai transmite, Tyler și cu mine să fim încă împreună. De fapt, intenționez asta.

Aici, Megan Patterson, care vă spune noapte bună și iese din emisie.

Sfîrșit

**O FATĂ OBIȘNUITĂ REUȘEȘTE UN MARE SUCCES.
DAR CU CE PREȚ?**

Faceți cunoștință cu **Megan Patterson**: e frumoasă, e admirată și e celebră. O fată pe care și-ar dori-o orice bărbat nu-i așa? Nu! spune prietenul lui **Megan, Tyler**.

Tyler fusese centrul existenței lui **Megan**. Dar acum, când emisiunea ei de dezbateri de la televiziune o făcuse celebră peste noapte, **Tyler** s-a simțit dat de o parte, de pe locul șoferului pe cel al pasagerului.

Oare poate **Megan** să se oprească la vreme pentru a-și salva iubirea, sau merge înainte prea repede, pentru a observa că prețul succesului poate fi dragostea?

Loveswept

2059 lei

41 lei T.L.

2100 lei Total